

Giới thiệu Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?

Bạn đang đọc truyện Chú Oi! em Yêu Anh.... anh Có Yêu Em Không? trên website đọc truyện online. Trần Ân Viễn (Trần Viễn) hiện tại là một doanh nhân nổi tiếng thành đạt. Chàng là một tổng tài của một công ty nổi tiếng ở Châu Á có sức ảnh hưởng lớn đến kinh tế toàn cầu. Chàng có vẻ bề ngoài phong độ của một nam nhân trẻ tuổi. Guồng mặt điển trai đầy nam tính và vóc dáng cao ráo là những yếu tố mà khiến các cô gái luôn để ý đến anh. Trần Viễn là một người có vẻ ngoài lạnh lùng và quyết đoán. Nhưng duy nhất chỉ khi ở bên đứa cháu gái ruột chàng luôn tỏ ra ấm áp và hiền lành khi ở bên cháu mình. Trần Viễn đóng vai người chú cũng kiêm luôn vai người cha của An An. Chàng luôn chăm sóc An An một cách chu đáo không cho An An thiếu thốn một thứ gì. Nhưng với cách chăm sóc của chàng đã làm cho An An không có được một người bạn nào trong suốt những năm học cấp 3. Trần An An (An An) xem trọng Trần Viễn, ngưỡng mộ và sùng bái chàng. Nhưng sự sùng bái đó đã dần dần tiến lên cao hơn trở thành tình yêu với chú ruột nàng. Khi An An 17 tuổi đã biết được tình cảm đó không phải là tình yêu thương của chú cháu mà là tình yêu giữa nam và nữ. Dù An An biết tình yêu như thế là loạn luân, khi yêu người chảy chung dòng máu với mình, người ngoài biết được sẽ nghĩ cô bệnh tâm thần. Nhưng Nàng khẳng định rằng mình không phải bệnh tâm thần, không nhất định không phải bị tâm thần. Nàng yêu Trần Viễn, yêu chú hơn cả chính nàng. An An đau khổ không biết làm sao để quên chú mình. An An không muốn gọi chú là chú nữa. Mà An An muốn gọi chú là anh. An An tránh né tình cảm của nàng với chú. Càng tránh né nàng càng đau khổ. Nhưng cứ thấy chú thân mật với Ái Nha thì tim cô lại tan nát, ngoài người tình nhân Ái Nha ra Trần Viễn vẫn còn quan hệ bên ngoài rất nhiều với các diễn viên. Cứ mỗi lúc như vậy nàng muốn đập phá tất cả mọi thứ mà nàng nhìn thấy được. An An quyết định bộc lộ tình cảm với Trần Viễn? Nhưng chàng có chấp nhận không? Liệu họ có tiến đến xa hơn không khi hai người cùng chảy chung dòng máu?

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

An An và Trần Viễn như thường ngày, ngày nào cũng ngồi ăn chung một bàn ăn vào mỗi buổi sáng chỉ có hai chú cháu ngồi ăn chung với nhau. An An đưa đôi mắt nhỏ bé nhìn Trần Viễn anh quá đẹp trai đến nỗi An An không nuốt nổi. Mà chỉ muốn ngồi nhìn chăm chú lấy chàng. Tay Trần Viễn đang cầm cây dao cứ thế chậm rãi cắt thịt bò trong đĩa. Nhìn đôi tay đầy kỹ thuật của anh làm An An mê người. An An thì ăn trứng ốp la tay thì cứ vậy mà xị muối tiêu vào đĩa đến nỗi muối gần 2 muỗng canh. Cô nàng chưa hay biết mình lại không chăm chú vào công việc ăn sáng của mình mà cứ thế nhìn ngắm khuôn mặt của chú.

_Trần Viễn thấy An An không ăn mà cứ nhìn mình chăm chú. Trần Viễn ngừng cắt thịt ngược mặt lên nhìn An An. Hai con mắt chàng cứ đảo đảo xung quanh người An An và nhìn xuống đĩa thức ăn của nàng. Anh có vài tia nhìn kì lạ. Trên mặt chú có gì sao An An. Trần Viễn nhẹ giọng nói rồi. Chàng cười ranh mãnh với An An. Hôm nay con bé An An này nó kì lạ sao đấy.

_An An hơi bối rối không biết nói gì hơn. Đành cúi đầu xuống đĩa thức ăn. Nhìn thấy đĩa thức ăn đầy muối tiêu. Nàng càng bối rối hơn và lúng túng. Chợt có một tia loé sáng trong đầu nàng. An An ngược mặt lên cười nhẹ với Trần Viễn. Hôm nay lại thấy chú đẹp trai hơn hôm qua. An An nói xong ngượng ngùng cầm đầu ăn, ăn phần thức ăn chưa đụng đến một muỗng của nàng. An An ngồi ăn mà cái đầu cứ lắc qua lắc lại mãi. Cô nàng muốn xua đi hình ảnh của Trần Viễn trong đầu mình.

_Trần Viễn cười nhẹ khi nghe cô nàng nói. Chàng biết là cô cháu gái mình lúc nào nó cũng rất nghịch ngợm mà. Trần Viễn nhẹ nhàng ăn không nghe một tiếng động chậm rãi ăn. Tự nhiên trong đầu chàng loé lên vài tia chăm chọc. Nhớ đến đĩa thức ăn đầy muối của cô cháu gái nhỏ anh lại mỉm cười. Trần Viễn nói mà trong giọng nói đầy chăm chọc. Hôm nay khẩu vị An An của chú thay đổi lúc nào mà chú không biết vậy? Chàng rất biết những sở thích của An An. Cô nàng thích ăn và thích làm gì anh làm sao không biết được chứ. Anh đã sống với cô cháu gái này được 7 năm trời rồi mà.

_An An không biết lời nói của chàng có ý chăm chọc. Nên đáp lại nhanh câu trả lời của Trần Viễn. Khẩu vị của cháu từ nào đến bây giờ vẫn thế mà chú. Nói xong cô bé để một miếng trứng vào miệng ăn. Chợt muốn nếm hết miếng trứng trong miệng ra. Miếng trứng quá mặn so với khẩu vị của nàng. Đúng là có tật giật mình mà. Vừa ăn vào là hai mặt cô nàng cứ thế đỏ lên vì muối nhiều quá.

_Trần Viễn nhìn cười lấy lại bình tĩnh và tiếp tục chọc cô nàng. Thế này là khẩu vị của cháu à! Anh chỉ tay vào đĩa trứng đầy muối tiêu và nói chăm chọc. Cháu bao giờ mà thích ăn mặn lúc nào chú không hay vậy? Mới hôm qua cháu còn ăn có một tí muối hôm nay ăn gần 2 thìa canh.

_Hai má An An đỏ hồng lên như quả đào vậy. Hai mắt thì bối rối vì biết chú đang chọc mình. Bản thân hồi hận vô cùng nhìn chú nên mới xảy ra có sự vậy. tại cháu lo nhìn khuôn mặt đẹp trai của chú thế mới xảy ra vậy. Mà chú còn chọc cháu nữa. Sau này không thèm nhìn chú nữa. Cô nàng suy nghĩ xong rồi lại nghĩ ra một kế. Không phải thay đổi đầu chú. Tại cháu sơ ý thôi. Thôi cháu không ăn nữa. An An đứng lên khuôn mặt đậm ra giận dữ. Kéo ghế xích ra một tí và hướng về phía trên lầu mà đi.

_Trần Viễn thấy cô nàng giận dữ bước lên đó. Chàng nặng giọng nói. Đứng lại đó. Biết là con bé thế nào cũng giận dữ mà. Đúng là đáng trách thiệt biết lúc này đừng chọc đứa cháu hay giận này được rồi. Bây giờ đỡ phải năn nỉ nó.

_An An quay mặt lại giả vờ hờn dỗi. Sao vậy chú. Cô bé cố nhịn cười vì ý định mình giả vờ giận dữ chưa được 2 phút là chú đã năn nỉ rồi. Thấy hơi lâu mà chú không trả lời gì hơi thất vọng một tí. Chú không có gì cháu đi nha! Bước chân cô nàng hơi gượng lại một tí.

_Trần Viễn thấy thế sợ cô bé lại bỏ bữa nữa thì không hay. Vì bình thường sức khỏe của cô bé đã không tốt rồi. Không uống cái này mà đi lên hả? Anh đưa ly sữa tươi lên.

_Nhìn thấy sữa An An ngán đến tận xương tủy.Nên vội chối không uống._Thôi cháu không uống đâu_Thật vọng trần trề không năn nỉ mình lại bắt mình uống thuốc.Ghét thật giận giận không thèm yêu chú nữa chú đẹp trai mà xấu tính ghét ghét quá đi.Trong đầu cô bé ngăm gùr vài tiếng mẩn nhỏ chú mình.

Không uống vậy chú múm áh Anh bung ly sữa đi lại gần An An.Chưa được một phút Trần Viễn đã đứng trước mặt An An rồi.Anh đưa ly sữa lên mặt cô bé.

An An nói Thích thì cứ việc mà múm đi _Lời nói có phần giận dỗi An An ngược cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh lên nhìn anh..Không năn nỉ ép người ta uống sữa ông chú đáng ghét.Khuôn mặtAn An bí xị xuống càng ngày càng hồng hơn nữa.Trong An An lúc này thật đáng yêu mà.

_Đứa cháu gái này của anh đúng là anh chịu nó nhiều quá sinh ra nó hư rồi.Nó còn dám thách thức anh nữa chứ.Xem Anh sẽ xử lý nó thế nào.Trần Viễn nhìn đứa cháu gái giận dữ mà trong thật đáng yêu.Anh thích nhất là nhìn cô bé vào những lúc này.Trong nó như một đứa bé ngây thơ và dễ thương vậy.Trần Viễn lại nhìn cái miệng nhỏ nhỏ của cô nàng lại muốn cắn cho một cái.Anh đưa ly sữa lên miệng mình.Trần Viễn uống một ngụm đầy sữa.Đưa tay ra kéo lấy An An vào sát mình.An An hơi bất ngờ.Bèn tránh né vòng ôm của chàng.Nhưng Trần Viễn lại nhanh tay nắm lấy người cô nàng.Đưa miệng mình dính lấy miệng cô bé.An An hơi run người cũng khẽ mở miệng ra.Thừa cơ hội đó anh múm hết sữa vào miệng An An.Một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong cơ thể của hai người.

An An vui sướng thầm cười trong lòng.Cô nàng có một cảm giác thật hạnh phúc.Có một cảm giác lạ nữa là Tim An An đập thình thịch.Cô nàng lấy tay nắm chặt lại lồng ngực mình.An An sợ tim cô cứ thế mà bay ra ngoài quá.Cô nàng ngây thơ mắng trái tim mình.Trái tim chết tiệt lúc này không yên cho ta hưởng thụ cảm giác chú hôn ta coi.Trái tim này hồi ta kéo mi ra ngoài bây giờ.An An cứ thế ngây thơ mắng thầm mình.

_Trần Viễn múm hết sữa cho cô bé.Nhẹ giọng nói thì tay chuẩn bị cầm ly sữa uống tiếp một ngụm_An An miệng cháu toàn là muối mặn quá đi _Trần Viễn lại tiếp tục chăm chọc An An.Hai má An An đỏ lên vì ngượng.Anh thích cảm giác này nhìn cô bé như thế thật đáng yêu.

_Chú lại chọc cháu_An An khẽ đánh nhẹ vào người Anh.

_Trần Viễn vui vẻ múm tiếp sữa cho An An.Đến ngụm cuối cùng đang múm cho An An thì có người lên tiếng phía sau.

_Hai người đang làm gì vậy?_Lời nói của Ái Nha có phần khó chịu.Khi thấy hai chú cháu ruột đang hôn nhau.Còn lại hôn môi nữa chứ.

_Trần Viễn tỏ ra không quan tâm lời Ái Nha.Anh cứ thế múm hết sữa cho An An.Xong chàng quay ra nhìn Ái Nha không thèm cười một cái_Anh đang cho An An uống sữa._Trần Viễn đối với cô ta chỉ là xem trọng.Dù cô ta có là tình nhân của anh hay không cô ta cũng không có tư cách xen vào tình cảm của chú cháu anh.Nên anh không có gì để giải thích với cô tình nhân này._Thôi đi làm nào.An An ở nhà cần gì kêu bác Nguyễn đưa đi chơi đi.Chú đi làm đây.

_Ái Nha thấy mình như không khí.Cô ta hơi bức bối tỏ ra không vui.Nhưng cũng đành ngậm ngùi.Khi Trần Viễn quay lưng hướng ra ngoài cửa cô ta liền chuẩn bị nắm lấy tay chàng.

_Nhưng An An lên tiếng.Làm cô ta không kịp nắm tay anh_Đợi cháu tí chú._Nói xong An An đi lại gần Trần Viễn.Anh cũng đã dừng bước.An An nhóm người lên hôn vào má Trần Viễn một cái chút và cô bé mỉm cười với Anh.

_Cảm ơn cháu An An_Anh nói xong và bước đi.

_Liếc nhìn An An một cái.Nhưng Ái Nha vẫn tỏ ra hiền dịu trước mặt Trần Viễn_An An đi đi đây cháu.

_An An khó chịu nói _Đã bảo xưng chị mà cứ xưng dì mãi vậy_An An gần giọng nói cũng không kém kém linh liếc cô ta một cái.Cô bé hơi khó chịu.Biết là bà này có ý với chú mình muốn làm đi mình đây mà.An An không thích cô ta từ lúc trước đến nay.Thấy cô ta gần chàng thì cô nàng lại tỏ ra khó chịu.

_An An không được vô lễ_Trần Viễn hơi khó chịu.Đứa bé này đúng là anh quá chịu nó mà.Nên giờ nó lại hư không biết lễ phép tí nào.

An An ôm mặt chạy lên lầu thật nhanh cô bé rơi lệ suốt khi chạy lên lầu.

Trần Viễn vội tới kêu_An An...An An_Nhưng cô bé thì chạy quá nhanh_Thôi em đừng để bụng bé nó nhỏ mà.

Cô ta cười trong lòng vì thắng con bé._không có gì đâu anh.Con bé nó nhỏ mà.Đề sau này em đổi cách xưng hô là được rồi.

_Hey_Trần Viễn thờ dài_ừh_Anh không nói gì mà cứ thế bước ra ngoài xe.Thế nào tối nay cũng phải về mà năn nỉ cô cháu gái nhỏ rồi.Nếu hôm nay không có họp đồng lớn chắc nãy anh cũng chạy theo nó quá.Năn nỉ cô bé này cũng mệt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

An An ôm mặt mình chạy thật nhanh lên phòng. Cô nàng khoá trái cửa phòng lại. An An nằm dài trên giường úp mặt xuống gối khóc không thành tiếng. Cô nàng uất ức mắng thầm Ái Nha. Tại bà ta phá hoại tình cảm của chú cháu ta. Lúc nào chú cháu ta tình cảm thì bà ta cũng xuất hiện phá đám hết. Còn làm cho nụ hôn của chú cháu ta gián đoạn nữa chứ. Bây giờ lại bắt ta gọi bà ta là di nữa. Bà đừng có mà mơ tưởng tôi kêu bà là di đấy. Ta cũng biết âm mưu của bà ta là muốn thành vợ của chú ta. Nhưng có ta ở đây bà ta không được dành chú của ta. Nhớ đến chú lại tức thêm nữa. Chú lại vì mẹ ta mà lớn tiếng mắng ta vô lễ. Lần đầu tiên chú lại lớn tiếng mắng ta như thế. Thà chú mắng ta khi không có người khác đi. Đàng này chú mắng ta trước mặt bà ta mà còn vì bà ta mà đi mắng ta chứ. Lúc này, nhìn thấy khuôn mặt cười ngạo đất ý của bà ta, thì ta thấy phát nôn ra. Nàng nằm trên giường ngược mặt nhìn lên trần nhà. An An lấy tay quơ đi những giọt nước trên mặt. Cô nàng mở cửa phòng quyết định bỏ nhà đi ra ngoài. Hay đúng hơn An An muốn cho chú năn nỉ kêu mình về nhà. Nàng bước xuống lầu và đi lại cửa chính thì thấy bác Nguyễn đứng dưới lầu. An An ngơ ngác nhìn bác Nguyễn đưa đôi mắt sưng to nhìn bác.

_ Thấy An An đi xuống mất thì sưng đỏ lên. Bác Nguyễn lúc này cũng đã nghe Trần Viễn lớn tiếng với An An. Nghĩ là chắc hai chú cháu này lại có chuyện gì nữa rồi. Nên cô bé này mới khóc sưng cả mắt đấy. Nhưng thấy An An đi xuống lầu hình như cô bé có ý định đi ra ngoài. Bác Nguyễn nhẹ giọng hỏi_ Cháu định đi ra ngoài sao? _ Nhiệm vụ của bác Nguyễn là đưa An An đi ra ngoài những lúc nàng muốn.

_ An An nhìn thấy bác Nguyễn có ý định đưa mình ra ngoài. Nếu có bác Nguyễn đi theo liệu ta có trốn đi được không?. Nên cô nàng vội lắc đầu. Khuôn mặt buồn bã, giọng nói yếu ớt_ Không. Cháu đi ra ngoài vườn ngồi hít thở không khí trong lành một chút_ Cô nàng chỉ tay về phía những cây hoa hồng trong vườn. Trong vườn toàn là trồng hoa hồng. cô nàng thích hoa hồng từ nhỏ do đó Trần Viễn đã đích thân trồng hoa hồng cho cô cháu gái của mình vui. Mỗi khi thấy hoa hồng héo tàn là An An lại khóc lên. Làm cho Trần Viễn lo lắng và xót xa, nên chàng đã nói với người chăm sóc vườn là: Khi thấy hoa gần tàn hãy cắt bỏ và nhớ tưới nước đầy đủ cho hoa. Khi nào rảnh thì Trần Viễn lại chăm sóc cho hoa. Còn không thì nhờ vào người chăm sóc vườn.

_ Bác Nguyễn nhìn thấy cô bé như thế chắc là đang buồn phiền rồi. Nên ông cũng không hỏi nhiều. _ Vậy cháu ra vườn đi_ Ông Nguyễn quay lưng lại và có ý định bước vào nhà.

_ Tình hình thế này An An lại thấy không ổn. Nếu lỡ đi đến cổng rào bác Nguyễn quay lại thì biết giải thích làm sao? nên cô bé vội nói trước khi ông Nguyễn bước vào nhà_ Bác có thể làm cho cháu ly nước Cam được không? _ Cô bé vô tư nói. Nhìn thấy Bác Nguyễn đã gật đầu. An An cười nhẹ như một thiên thần nhỏ vậy_ Thế bác đi làm giúp cháu nha_ Cô bé làm nũng đưa tay mình cầm lấy tay của Bác Nguyễn. Ông ấy cười nhẹ rồi bước vào trong bếp.

Nhìn thấy bác Nguyễn đi xa An An nhẹ nhàng bước đi ra ngoài cửa. Nhẹ nhàng khép cửa lại chạy một mạch ra ngoài đường lớn. Nhà cô nàng nằm trong khu phố nhà giàu, nên ở đây rất yên tĩnh và không náo nhập. Cô bé không biết bây giờ nên đi đâu. Tim của An An lại đau lên do lúc này chạy quá nhanh. Đứng lại một chút tìm lại đủ nhịp tim cô bé tiếp tục bước đi qua những khu phố náo nhiệt bên đường thì có nhiều xe con chạy tấp nập không đủ thời gian để đếm bao nhiêu chiếc xe. Vội vàng đi cô bé mới hay mình không đem theo ví tiền và bản đồ. Quay đầu lại bước về hướng lúc này mình đã đi An An đi tìm lại con đường về nhà. Cô nàng thất vọng vô cùng không thể bỏ nhà đi được. Nếu bỏ đi không có tiền thì làm được gì. Đến khi đói thì có tiền đâu mà ăn. Cô bé tìm đường về nhà thấy mình đi vào một khu phố nhỏ vắng người. Đi mãi đi mãi mà không thấy được nhà mình đâu trời thì cũng đã không còn ánh nắng. Bụng thì kêu lên vài tiếng ột ột. An An tiếp tục đi tìm đường về nhà, cô nàng run sợ vì biết mình đã đi lạc. Dù 18 tuổi rồi như truyện mù đường thì không bỏ được.

Nhìn thấy đèn xe của Trần Viễn sáng lên ở ngoài cửa. Mọi người làm trong nhà lo sợ. Từ sáng đến tối mọi người ai cũng nôn nóng đi tìm An An. Biết tìm không được thế nào anh mà về thì lại có chuyện lớn xảy ra. Mọi người làm lúc sáng đã tản ra đi tìm An An. Nhưng không ai tìm được cô nàng, nên chiều họ quyết định đi về. Mọi người đều đứng ngoài cửa run sợ. Xe của anh đậu vào trong nhà xe. Anh bước vào trong nhà. Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trần Viễn ai cũng phát run. Nếu biết An An mất tích không biết Trần Viễn còn lạnh hơn thế nào nữa đây.

_ Trần Viễn lạnh lùng hỏi_ Mọi người như thế nào lại ở đây hết? _ Anh cũng đang lo lắng không biết tìm cách nào mà năn nỉ đứa cháu gái bướng bỉnh này. Nhưng Trần Viễn hôm nay thấy mọi người có điều gì rất lạ. Anh đợi mãi không thấy ai trả lời nên cũng không nóng giận. Bây giờ Trần Viễn đã nhìn xung quanh nhà mà không thấy An An đâu. Anh lên tiếng hỏi mọi người_ An An đâu? _ Anh bây giờ muốn tìm An An trước. Không biết con bé lại làm gì nữa. Lúc trưa Anh có cuộc họp lớn mà cứ nghĩ đến con bé thì lại không yên tâm. Nên cuộc họp cũng bị gián đoạn. Lại nghĩ đến An An thì thế nào con bé cũng khóc sưng cả mắt cho mà xem. Anh nghĩ đến đó lòng lại tự nhiên xót xa cho cô cháu gái nhỏ.

_ Mọi người nghe Trần Viễn hỏi đến An An thì không khỏi sợ hãi. Bác Nguyễn giọng nói hơi run_ An An.. không ..có ở nhà

_ Nghe đến An An không ở nhà. Khuôn mặt Trần Viễn không khỏi lo lắng_ Thế An An đi đâu?

_ Chúng tôi cũng không biết nữa_ Mọi người đều đồng thanh. Chân thì đứng không vững và tìm mọi người như muốn bay ra ngoài vì lo sợ. Dù biết Trần Viễn ít khi nóng giận. Nhưng những lúc giận lên thì như một ngọn núi lửa lớn lâu ngày bốc hoả vậy.

_ Cái gì không biết..._ Khuôn mặt Trần Viễn tái xanh lại. Lời nói đầy nóng giận anh hét lớn lên. _ An An đi lúc nào hả? _ Bây giờ anh phải bình tĩnh mà tìm cách giải quyết.

Bác Nguyễn kể lại sự việc lúc sáng cho anh nghe. Khuôn mặt Trần Viễn biến đổi liên tục lúc thì xanh lúc thì u ám không một tí máu. Nghe bác Nguyễn kể xong. Anh không nói lời nào vội chạy ra gara lấy xe. Anh mở khoá xe và phóng nhanh đi ra ngoài. Trần Viễn trong lòng lo lắng không yên mặt thì không khỏi phẫn nộ giận dữ. Anh giận An An nhưng lo lắng thì nhiều hơn. Trần Viễn biết An An vì chuyện lúc sáng mà giận anh. Nhưng hôm nay con bé có vẻ rất giận lắm từ lúc trước đến nay chưa khi nào con bé giận dữ mà bỏ nhà đi hết. Hôm nay thì chắc con bé nó rất giận anh lắm nên mới bỏ đi. Trần Viễn cứ thế lái xe nhìn xung quanh đường tìm kiếm hình bóng nhỏ bé của cô cháu gái. Anh không khỏi hết lo lắng. An An từ nhỏ đã bị mù đường. Đi học thì lúc nào cũng có người đưa rước đi ra ngoài cũng thế. Liệu con bé nó có xảy ra chuyện gì không? An An cháu không được có việc gì đấy? Nhất định cháu phải an toàn nha An An? Cả người anh lo lắng mà mồ hôi thì cứ đổ ra đầy trán.

An An ngồi ở dưới một mái hiên. Cả người lạnh như băng. Cô nàng là một người dễ bệnh ra ngoài gió lâu thì sức khoẻ cô trở nên không tốt. Đặc biệt hôm nay là mùa đông mà gió thì cứ thổi mạnh. An An ngồi co rút lại lấy tay ôm lấy thân thể mình, người cô bé run lên. Một màu đen bao vây xung quanh cô nàng. Cô bé không khỏi sợ hãi mọi kí ức đêm đó lại ùa về. Hai mắt An An bắt đầu nhòe đi lệ cứ thế rơi xuống. Cảm giác sợ hãi bao trùm lấy An An lạnh! lạnh! lạnh người cô run lên từng cơn. Cô nàng trong lòng thầm gọi chú mình. Chú ơi cứu cứu An An lạnh quá chú ơi! An An ngồi co ro cả cơ thể chỉ còn lại cái lạnh ngự trị. Cả sợ hãi và bóng tối điều bao quanh An An.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trần Viễn lấy điện thoại ra. Một tay bấm số một tay còn lại lái xe. Anh không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh. Anh bấm một số gì đó.

Nhanh gọi cho mọi người huy động lực lượng tìm bé An An cho tôi Anh quát thật lớn vào điện thoại. Nói xong anh cũng cúp máy cái rụp. Chạy khắp nơi khoảng gần 3 tiếng đồng hồ để tìm cô cháu gái nhỏ. Bây giờ đã 10 giờ khuya. Trần Viễn không ngừng lo lắng và thở dài. Mặc dù trời lạnh nhưng trán anh thì cứ thế mồ hôi chảy dài xuống hai bên má. Lúc này có người khác, mà không nhìn rõ chắc nghĩ là anh đang khóc. Chẳng biết thế nào ở ngoài đường vào lúc này con bé sẽ lạnh mà sốt cao mất. Trần Viễn suy nghĩ con bé không hề có một người bạn thân. Nó có thể đi đâu vào lúc, này nghĩ đến đây tâm trí của Trần Viễn lại rối lên, lòng quặn lại. Mãi mê suy nghĩ nên anh chưa chú tâm vào tiếng khóc bên đường. Tiếng khóc thì cứ khúc khích mà hơi run lên.

_Chợt anh nghe thấy tiếng khóc nhỏ bé mà lại quen thuộc. Anh nhìn qua bên kia đường. Trần Viễn vội tắt xe bên lề đường, tắt máy xe và bước xuống đi lại gần chỗ cô bé đang ngồi dưới mái hiên một căn nhà biệt thự và cô bé dựa mình vào tường. Trần Viễn lên tiếng kêu _An... An..._ Trần Viễn thấy An An nằm gục mặt trên đầu gối, người thì co ro lại. Anh không khỏi xót xa giọng nói đầy đau đớn. Anh biết con bé thế nào cũng đi lạc mà. Nhìn cô cháu gái nhỏ tuổi mới trưởng thành thế thảm như thế hai mắt Trần Viễn đỏ lên vì giận dữ. Anh không giận An An mà giận chính bản thân mình.

An An ngược mặt lên nhìn người đang gọi mình. Hai mắt nàng lúc này cũng đỏ lên rồi. Lấy tay dụi dụi hai mắt An An ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy khuôn mặt gần gũi với mình trong suốt 8 năm qua. An An không khỏi vui sướng mà chạy lại. Lòng cô nàng đã bớt lạnh lại vì tìm lại được sự an toàn mà ấm áp.

An An ôm chặt lấy Trần Viễn. Cầm của cô nàng ghi sát trên vai chàng. Cô bé khóc khúc khích trên vai anh. Nước mắt cứ thế chảy dài xuống chiếc áo vest chưa kịp thay ra của Trần Viễn. _An An sợ... sợ quá chú ơi_ Mối An An run run lên lời nói cũng vì sợ mà đứt quãng.

_Trần Viễn xót xa vỗ vỗ nhẹ vào lưng An An. _Đừng sợ có chú đây An An sẽ an toàn mà. _Anh ôm chặt lấy cô bé truyền hơi ấm của mình cho An An. Trần Viễn phát hiện cô bé cả người điều lạnh. Như anh đang ôm một khối băng khổng lồ vậy.

_An An nhớ lại mọi chuyện lúc sáng. _An An ghét chú... ghét chú. _An An đánh nhẹ vào lưng Trần Viễn. Cô nàng sức khoẻ không tốt nên lực đánh càng ngày càng nhẹ lại. Nước mắt chảy dài từ khóe mắt xuống má và xuống dưới áo chàng.

_Trần Viễn nhẹ nhàng hôn hai má đầy nước mắt của An An. Tay anh dịu dàng lau hết nước mắt trên mặt cho cô bé nhẹ giọng nói _An An ngoan đừng khóc nữa. An An theo chú về nhà đi_ giọng Trần Viễn hơi khàn khàn vì đau xót.

_An An làm nũng nhưng vẫn còn khóc khúc khích. _An An không về nhất định An An không về với chú đâu_ Cô nàng dẩy dựa trong lòng Trần Viễn. Hai mắt cô bé nhòe đi vì rơi nhiều lệ.

Trần Viễn nhẹ nhàng đặt vào người An An. Sợ sao khuôn mặt anh chạm vào trán An An. Mặt chàng tối sầm lại có phần thương tâm vô cùng. Nhiệt độ cơ thể An An thì lạnh còn trán thì quá nóng. Nếu anh cứ để cô bé cứ tình trạng như bây giờ chắc cô bé cảm nặng mất. Tính khí bướng bỉnh của nàng chàng biết quá rõ, nhất định sẽ không chịu đứng lên mà theo anh đi về. Trần Viễn vội bế An An lên một cách nhẹ nhàng. An An không cự quậy trong người anh. Cô nàng úp mặt vào lồng ngực chàng tìm kiếm một chút hơi ấm trên cơ thể anh. Trần Viễn bế An An ngồi trên xe và lái xe về nhà.

Nhìn thấy đèn xe Trần Viễn về. Mọi người trong nhà ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Tất cả điều biết với tính cách và tình cảm Trần Viễn dành cho An An nếu không tìm được An An thế nào anh cũng sẽ không chịu về. Mà vẫn chạy lẩn mò trong những khu phố mà tìm cô cháu gái thân yêu của cậu. Mọi người làm trong nhà ai cũng yêu mến An An nên rất lo lắng cho cô bé. Nhìn thấy cô bé được đưa về ai cũng vui mừng. Mối kẻ nhẹ nhàng nở ra một nụ cười vui sướng.

_Đi vào đến cửa chính anh nói hơi lớn tiếng một chút. _Bác Nguyễn gọi bác sĩ Trương cho tôi ngay lập tức_ Không nói tiếp lời nào Trần Viễn vội bước tiếp lên lầu.

Trần Viễn nhẹ nhàng ôm An An lên phòng. Anh để cho cô bé nằm trên giường, rồi đi vào phòng tắm lấy ra một cái khăn hơi ướt. Trần Viễn dịu dàng lau những vết dơ trên mặt An An. Con bé từ nhỏ nó rất thích sạch sẽ. Hôm nay, Nó đi ra ngoài cả ngày trời thì đã vào đông ngoài đường thì xe cộ tấp nập. Thế nào cũng ảnh hưởng đến sức khoẻ của con bé. Anh chỉ kịp thở dài không nói lời nào. Nhìn con bé trên giường ngủ thiếp đi. Anh đau lòng cả cơ thể như quặn lại vì đau đớn. Con bé do anh chăm sóc từ nhỏ. Trên thế giới này chỉ còn nó là người thân duy nhất của anh. Nếu không có nó chắc cuộc sống của anh không còn thú vị gì nữa.

_Ông bác sĩ đứng ở ngoài gõ nhẹ cửa phòng. _Tôi có thể vào được không?_ Bác sĩ Trương thấp giọng nói.

Ông vào được rồi đó Anh cũng đáp trả lại giọng nói lạnh lùng. Trần Viễn lúc nào cũng vậy. Lạnh lùng là cách sống do anh lựa chọn, nhưng chỉ duy nhất khi ở bên đứa cháu gái của mình. Anh mới trở nên ấm áp và gần gũi.

Sau khi bác sĩ Trương khám cho An An xong ông kê toa thuốc và quay lại nhìn Trần Viễn, nhẹ giọng nói khẽ_ Cô bé sốt rất cao do đi ngoài gió quá nhiều. Anh cứ chăm sóc cẩn thận là cô bé sẽ nhanh khỏi thôi._ Ông đưa cho anh toa thuốc.

Không biết Trần Viễn đang bấm nút vàng gì đó ở trên tường nhà. Như thế nào thì một lúc sau thì có người đi lên không ai khác chính là Bác Nguyễn. Nhìn thấy Bác Nguyễn Trần Viễn thấp giọng nói_ Tiễn bác sĩ Trương về và mua giúp cháu những thứ này_ Anh đưa cho bác Trương toa thuốc.

Sau khi mọi người đi ra ngoài hết. Trần Viễn nhẹ nhàng đắp chăn cho An An. Anh nhìn cô bé mà đôi mắt không hết buồn phiền. Không biết khi nào tính tình cô bé mới thay đổi đây. Chỉ mong khi nào An An tìm được đối tượng của mình thì chắc cô bé sẽ thay đổi. Trần Viễn nhìn An An mà thở dài thành tiếng. Anh nhẹ nhàng đi ra ngoài chuẩn bị khép cửa lại thì. Anh khựng lại vì nghe giọng nói trên giường phát ra

Chú ơi ! Chú ơi! An An nói trong giấc mơ giọng rất to và hơi run lên vì sợ hãi. Cô bé đang nhớ đến cái ngày 11 năm về trước. Bị một nhóm bắt cóc tổng tiền. Không phải tổng tiền không mà những người đó còn có mối hận với gia đình họ Trần. Cô nàng lúc đó vẫn còn nhỏ không biết bơi. Bị bọn chúng trói vào một cái cây lớn treo lơ lửng trên không và từ từ hạ dây trói xuống. Cả người cô bé từ một khoảng không lớn rơi từ từ xuống hồ bơi. An An lúc đó hét rất to vì sợ hãi và cô bé đập những bọt nước bay tung lên cao. Cô bé muốn thoát, muốn chạy thật nhanh ra khỏi bể bơi mà về nhà. Cả người cô bé như chìm xuống dưới nước. Nếu lúc đó Trần Viễn không đến sớm thì An An chắc không thể sống đến lúc này. Vào ngày đó thì An An thường xuyên gặp ác mộng và sinh ra cô bé sợ nước nhất là nước trong hồ bơi.

Trần Viễn vội chạy lại ôm lấy cơ thể của An An. Cả cơ thể cô bé phát run và mồ hôi thì đổ ra rất nhiều An An chú đây... chú ở đây mà_ Anh ôm chặt lấy cô bé. Cho cô nàng cảm giác được là anh đang ở bên và An An sẽ rất an toàn. Trần Viễn đau lòng ôm chặt lấy cơ thể đang run lên từng đợt của An An. Anh biết cô bé đang phải hoảng sợ rất nhiều. Những khi An An hét to trong lúc ngủ ,anh biết cô bé lại nhớ đến chuyện năm xưa. Lâu rồi cô bé đã không nằm thấy ác mộng, hôm nay chắc cô bé rất hoảng sợ nên mới nằm thấy ác mộng. Anh tự trách chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

An An trong giấc mơ, cô bé mơ thấy chú dang vòng tay của chú ra ôm lấy cô, cảm giác rất mơ hồ bay xung quanh đầu cô. Môi nàng khẽ nhếch cười mỉm. Miệng tự động phát ra âm thanh nhỏ _Có phải thật là chú không? Có phải bây giờ chú đang ở bên An An không?_ Cô bé mơ hồ ôm chặt lấy Trần Viễn thật chặt. Như không muốn một phút một giây nào phải rời xa anh vậy.

Anh ngậy người ra và đau xót. Khi trong mơ nó cũng cần anh bảo vệ. Nếu sau này không có anh cô cháu gái này sẽ ra sao? Anh tự hỏi mình có phải là mình đã bảo vệ con bé quá mức không? Không cho cô bé tiếp xúc với cuộc sống bên ngoài xã hội nhiều. Như vậy mình có sai lầm không? Tự đặt câu hỏi cho chính mình. Trần Viễn khẽ vỗ nhẹ vào lưng An An, thấp giọng nói khẽ vào tai nàng Chú ở đây nè An An_ Trần Viễn nói mà giọng đầy thương tâm.

An An khẽ tựa quây trong người anh. Cô bé cảm giác được sự ấm áp của cơ thể Trần Viễn tỏa ra bên người nàng. Hai tay dụi dụi vào 2 mắt mình. An An ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt quen thuộc đã 8 năm nay gần gũi mình Chú không cần An An nữa àh?_ Cô bé ngây thơ nói giọng nói vẫn còn yếu ớt vì bị cảm nặng.

Trần Viễn ngậy người ra, trong đầu hiện lên rất nhiều dấu hỏi, tại sao cô bé lại nói như vậy? tại sao con bé lại nghĩ mình không cần nó? Mà có chuyện gì nó lại nghĩ như thế? Chú đâu bao giờ nói không cần An An đâu. An An là nhất với chú mà_ Trần Viễn dịu dàng nói.

An An vừa rơi lệ vừa nói. Nhớ đến chuyện sáng nay cô bé lại thương tâm tiếp Chú xạo chú không cần An An. Chú lại nói gạt An An rồi._ Nàng muốn đứng lên nhưng chân lại ngồi dẫy không được. Cô bé ngụy gối xuống_ AAAAA_ một tiếng la lớn lên nhưng vẫn còn yếu ớt.

Có sao không cháu Trần Viễn tỏ ra quan tâm và lo lắng. Anh ôm chặt con bé lại không cho nó tựa quây mà đôi bỏ đi nữa.

Không sao đâu. Chú đừng quan tâm cháu nữa. Chú không cần cháu thì đừng quan tâm cháu An An lắc đầu ám chỉ là cô bé không sao. Tâm tình lại càng thống khổ vô cùng.

An An ngoan đừng giẫy dụa nữa được không? An An làm chú lo đấy Anh trầm giọng nói đau lòng quá mức. Không ngờ người cháu anh yêu quý nhất lại kêu anh không quan tâm nó. Nếu anh không quan tâm nó thì trên đời này đâu còn ai để anh quan tâm. Trần Viễn thắc mắc hỏi_ Tại sao An An nói chú không cần An An nữa. Chú không cần An An thì cần ai_ Trần Viễn thở dài dù con bé này nó đã đủ tuổi trưởng thành. Nhưng mà tính cách của nó vẫn còn rất trẻ con quá. Anh không biết khi nào nó mới thay đổi tính tình này đây.

Có phải chú ghét An An. Nên lúc sáng chú mới mắng An An vì chị Ái Nha không? Cô bé yếu ớt nói, giọng run run lên. Hai con mắt ngược lên nhìn Trần Viễn mong chờ câu trả lời của chú mình.

_Trần Viễn bắt đầu dĩ thương tâm,giọng nói đầy thâm trầm, mà tay vẫn ôm lấy cơ thể của đứa cháu gái.Anh phát hiện cơ thể của nó lại bắt đầu run lên nữa_Ngoan An An hãy tin tưởng chú..Lúc nào chú cũng yêu thương An An nhất.Làm sao chú có thể ghét đứa cháu mình yêu nhất được chứ.

_Cô bé ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt anh mà hỏi _Thật không? _Nhìn thấy Trần Viễn gật đầu.An An lại thống khổ nói _Thế sau này chú có vợ có còn yêu thương An An như bây giờ không?hay chú lại yêu vợ mình không cần An An nữa? _Tự nhiên trong lòng cô bé dâng lên một nỗi mất mát vô cùng.An An muốn chủ là chỉ riêng mình không ai khác ngoài mình có thể chiếm giữ chú.Con người đen của An An hiện lên vẻ thâm trầm.Có vài tia sắc lạnh và lẻ sáng trong đầu nàng.

_Anh đơ cả người ra vài giây.Chuyện có vợ anh chưa từng nghĩ đến dù chỉ một lần.Tình yêu đầu anh còn không có nữa là khác.Dù Ái Nha thường xuyên xuất hiện trên báo chí cùng anh.Ai cũng nghĩ anh và cô ta sẽ thành một đôi đẹp.Nam có tài nữ có sắc.Nhưng anh lại không có một tia nào vận động tình cảm nam nữ với cô ta,chi biết ơn cô ta đã giúp anh trong nhiều thời gian qua.Trần Viễn cũng có rất nhiều tin đồn bên ngoài rằng anh là người rất quyền rũ,những người con gái có sắc trong làng giải trí đều chết mê chết mệt vì anh,và anh cũng có vài lần quan hệ với những cô gái đó.Nhưng chưa bao giờ tìm anh lại đập cho một ai.Anh nhìn chăm chăm vào cô bé đang ngẩng đầu nhìn mình _Không chú sẽ không bao giờ không cần An An.Trừ phi An An có được ý chung nhân chú sẽ lấy vợ _Thật những lời nói của Trần Viễn điều là thật lòng.Nếu con bé chưa có người trong mộng.Anh không dám chắc mình sẽ lấy vợ được.Anh xem An An như là sinh mạng của mình.Nên chuyện lấy vợ anh chưa bao giờ nghĩ đến.

_Thế thì cháu cũng sẽ không có ý chung nhân.Cháu sẽ ở với chú đến khi nào không còn sống trên đời này nữa _An An nghe được chú nói thế lòng cô bé vui sướng.Nhưng có một điều cô nàng không muốn có ý chung nhân tí nào.Vì đối với An An Trần Viễn là lẽ sống của cô và cũng là người cô cần nhất trên đời này.

Nhớ đến 2 chữ ý chung nhân.Trần Viễn lại nhớ đến 6 năm trước lúc An An 12 tuổi.Cô bé nói với một người bạn gái cùng lớp của mình rằng Chú Viễn là ý chung nhân của tớ đấy.Còn cô bạn gái thì cũng phe lại ý chung nhân của mình là anh trai cô bạn đó.Về nhà cô bé ngày thơ kể lại việc đó cho anh nghe.Anh chỉ biết nhìn cô bé mà cười to lên và lắc đầu bó tay với cô cháu gái này.Không biết nói lấy một lời nào.

_Trần Viễn lấy ngón trỏ ấn nhẹ vào trán của An An khẽ nói dịu dàng _Ngốc quá đi.Đến khi nào tìm thấy người con yêu con sẽ không cần đến người chú già này nữa _Anh già vờ tỏ ra không vui và khuôn mặt buồn bã.

_Không cháu không cần có người yêu chỉ cần có chú yêu cháu là được rồi,nhiều đó cũng quá đủ với cháu _Cô bé nắm lấy tay anh nũng nịu nói.Bạn trai đối với cô bé 18 tuổi nay chưa bao giờ cô bé nghĩ đến 2 chữ đó.

_Thôi nằm nghỉ tí rồi chú kêu người đem cháu lên cho An An ăn _Anh nói xong cũng đắp chăn cho An An và bước đi đến cửa thì tiếng cô nàng vọng lại.

_Không, chú phải dứt cho An An mới chịu ăn _Cô bé lại làm nũng nữa.

_Anh đứng đó thở dài khẽ _ừh thế đợi chú một lát _Anh biết cô bé lại những nhều nữa không biết tình trạng này diễn ra đến khi nào mới chấm dứt đây.

Khi thấy anh khoá trái cửa lại An An thầm cười vì vui mừng.Sau đó Trần Viễn đem cháu lên và dứt cho An An.Ăn xong cô bé ngủ một giấc rất ngon.

Khoảng một tuần sau bệnh của An An cũng khỏi.Hôm nay là ngày đầu tiên An An bước vào trường đại học.Cô bé mặc một bộ đồ đồng phục trắng,áo trắng và quần trắng,cái nơ áo màu đỏ hồng.Cô bé nhẹ nhàng bước xuống lầu.An An đi vào nhà ăn và Trần Viễn đang đọc báo chờ cô bé xuống cùng ăn sáng.

_Trần Viễn nhìn An An.Vui vẻ cười mỉm và nhẹ giọng nói có vài ý chăm chọc và cũng có phần chân thành _Hôm nay An An của chú mặc đồng phục trong xinh đẹp ra quá _Anh chậm rãi đọc báo không để ý đến khuôn mặt đang đỏ lên vì ngượng ngùng của An An.

_An An hai má bừng ra sữa như đôi má của em bé, hồng hào như quả đào.Cô bé chu miệng lên và nói _Chú lại trêu chọc cháu nữa.Ghét chú ghê _Nói xong cô nàng kéo ghế ra ngồi đối diện với Trần Viễn.

_Anh thấp giọng nói,nhìn về mặt ngượng ngùng của cô bé vậy anh thấy rất nực cười.Nhưng cũng không muốn chọc nữa,vì anh sợ cô bé lại trễ giờ _Ăn cho nhanh lên rồi còn đến trường nè nhóc con _Trần Viễn đề từ báo qua kế bên,cầm lấy dao và nĩa lên.Chậm rãi ăn.

Trần Viễn cùng An An ăn sáng xong.Họ cùng nhau đi ra gara xe.Hôm nay là ngày đầu tiên An An bước vào trường đại học nên Trần Viễn muốn đưa An An đến trường.Hai người trong xe không nói lời nào.

Gần đến trường Trần Viễn nhẹ giọng nói,giọng đầy quan tâm đến đứa cháu gái duy nhất của mình _Cố gắng mà thích nghi và có điều gì khó hiểu cứ hỏi chú nha An An.

_Dạ _Rốt cuộc xe cũng đến trường.An An nhẹ nhàng mở cửa xe,không quên hôn vào má của chú mình một cái.

An An nhẹ nhàng bước vào cổng trường.Nhìn thấy bóng dáng cô cháu gái đã đi vào sân trường Trần Viễn mới cho xe chạy đi và lòng khẽ vui mừng.Cuối cùng đứa cháu gái của anh cũng đã bước vào đại học.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hôm nay, ngày đầu tiên bước vào ngôi trường đại học xa lạ này. Cô bé cảm thấy mọi thứ đều mới lạ. An An từng bước tiến vào cổng trường một cách rất thư thái, cô bé đảo mắt khắp nơi. Cô nhìn qua bên trái, rồi bên phải, rồi đối diện. Ngôi trường thật trọng lớn và kiến trúc thì rất mới lạ theo kiểu Châu Âu. Cô nàng đi tìm lớp kinh doanh khối A khoá 1. Tìm kiếm mãi cuối cùng cũng đến trước cửa lớp. Khẽ đưa đầu nhìn vào trong lớp. Nữ sinh viên thì rất ít, Nam sinh thì rất nhiều. Cô nàng nhẹ nhàng bước vào trong lớp không gây ra một tiếng động nào. An An đảo nhẹ mắt tìm kiếm chỗ trống không có ai ngồi. Gần gốc cuối bàn phía bên phải lớp học chỉ còn một cái bàn đó là trống. An An nhẹ nhàng đi đến đó và lấy khăn giấy ra lau đi vết bụi dưới ghế rồi mới ngồi xuống. Tiện tay cô nàng cũng lau đi vết bụi trên bàn. Cô nàng lấy những vật dụng cần thiết cho việc học và sách ra. An An để túi xách vào mép bàn bên kia. Khoảng 5 phút sau tiếng chuông trường reo lên.

_ Một bạn nam đứng trước bàn của An An. Khẽ nhìn chằm chằm cô bé. Nhìn thấy có một vật thể lạ đứng trước mặt mình. An An khó chịu nói _ Mặt tôi có dính cái gì sao mà bạn nhìn ghê vậy? _ giọng nói cô bé không một chút thân thiện với cái nhìn kị lạ của người bạn cùng lớp với mình.

_ Người bạn này khẽ nhếch môi lên cười, đầu hơi lắc _ Mặt bạn không có gì hết. Mà còn rất dễ thương nữa _ giọng nói đầy kiêu ngạo, của một tên con trai mới lớn. Nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc của cậu ta cũng biết cậu ta là con nhà giàu rồi,

_ Thế sao bạn lại nhìn tôi ghê vậy _ An An nghe mặt lên nhìn cậu bạn, với giọng điệu của người bạn này. An An không bao giờ nghe lọt qua tai tí nào.

_ Mình chỉ muốn nhìn người nào muốn chiếm chỗ mình thôi _ Cậu ta nói mà đầy ý trêu chọc cô bé. Khẽ cười đắc ý.

_ An An ngờ người ra. Cô không biết tại mình có nghe nhầm không, chỗ này là cô thấy trước và ngồi trước. Mà cậu ta lại nói nàng chiếm chỗ của cậu ta. Thật nực cười mà _ Cậu xem đi chỗ này tôi đã lau đi cho nó sạch sẽ. Cậu đến sau lại muốn hưởng thụ sao _ An An tỏ ra không thiện cảm với người cậu bạn trai mới này.

_ Thế cậu xem vào học bàn đi. Rồi hãy nói chuyện với tớ _ Cậu ta vừa nói vừa chỉ tay vào học bàn. Lời nói cũng không thua kém An An.

_ An An nhìn vào học bàn thì thấy có một cái cặp để từ bao giờ. Thật ra do cô bé không chú ý đến học bàn. Vì từ bé đi học, chưa bao giờ An An ngó đến học bàn một lần và để cặp vào đó. Vì cô nàng sợ bẩn. Nên không chú tâm vào đó và hôm nay cũng thế. An An không biết nói gì. Nhưng chỗ này cô đã làm sạch sẽ nó rồi. Mà trong lớp thì không còn chỗ trống nào khác nữa. Nên An An cương quyết nói _ Nếu thế thì bạn ngồi ở ngoài. Tôi ngồi ở trong. Bạn muốn đuổi tôi ra chỗ khác thì xin lỗi tôi không đi được vì trong lớp này đã không còn chỗ trống nào nữa. Bạn thì đến trước. Mà tôi cũng đã làm sạch sẽ bàn này rồi. Nên tôi cũng có quyền ngồi. Thế có qua cũng phải có lại. Nếu bạn không thích thì tìm chỗ khác. Vì tôi thấy chỉ có chỗ trống là ở đây thôi _ An An nói không ngừng, giọng đầy quả quyết rằng cô bé sẽ không đổi chỗ khác.

Cậu ta cũng không khó chịu mà đuổi An An ra chỗ khác. Nên cũng ngồi ở bên ngoài. An An thì ngồi bên trong. Thầy giáo bước vào lớp. Cả lớp đứng lên chào thầy và được sự cho phép của thầy cho tất cả ngồi xuống. Cậu bạn trai kẻ bên An An ngồi xuống quá mạnh làm cho cô bé khó chịu. Mọi người đều nhìn về phía cậu bạn trai.

_ An An nhúm mày lại, giọng nói đầy oán tránh _ Cậu có thể làm ơn ngồi nhẹ nhàng không? thích để mọi người chú ý đến mình sao.

Đáp lại câu nói oán tránh của An An chỉ là một nụ cười nhếch mép. An An chỉ biết lắc đầu mà chăm chú ngồi nghe thầy giảng bài. Đôi khi lại liếc nhìn người bạn trai kị kẻ bên. Anh ta cứ chằm chằm nhìn An An. Đôi khi thấy An An nhìn lại cậu ta cũng khẽ mỉm cười. An An bực mình nhưng cũng không muốn ngày đầu tiên đi học lại gây sự chú ý cho tất cả các bạn trong lớp và thầy giáo. An An ngậm ngùi viết viết bài và chăm chỉ nhìn thầy giáo giảng bài. Thăm lặng lắng cậu bạn bên cạnh, đứng là đồ sắc lang mà thấy con gái người ta liền hiện lên vẻ háo sắc kinh khủng.

Khoảng 3 phút An An liếc nhìn cậu ta thì thấy cậu ta lại nhìn mình. An An khó chịu nhưng im lặng là vàng mà. Từ từ cậu ta đưa một miếng giấy nhỏ qua bên cạnh chỗ bàn của An An. Vì tính tò mò của An An rất cao cô bé sắc mặt biến đổi âm u lại. Mẩu giấy có đề _ " Cậu trong xinh đẹp và dễ thương thật. Tự nhiên tôi lại muốn.....". Chấm 3 chấm là cái gì trời. Nhưng đối với đầu óc đen mù của An An, thì đó làm cô bé liên tưởng đến những chuyện không hay. Mặt cô bé nóng bừng lên vì tức giận, hay mắt tối đen lại. Tức giận đến tột cùng mà đôi lông mày lên một sự ác cảm với người cùng bàn. Đúng là biến thái quá mức. An An liếc nhìn cậu ta. An An thâm rủa trong lòng. Nhưng cố đè nén lòng mình, hạ quyết tâm xuống rằng không được nổi nóng như thế không tốt.

Nhưng từ đâu lại tiếp tục có một mẩu giấy đưa qua tiếp. An An mở ra xem tiếp _ " Tại sao cậu lại không trả lời lại. Cho tôi số điện thoại cầu vồng với rãnh tôi phone đi chơi". An An quay qua nhìn cậu ta. Lại thấy cậu ta cười. Đúng là điên quá mà, có khủng mới cho cậu ta số điện thoại. Mà mình không trả lời thì thôi thế cũng hỏi lại. Không trả lời chứng tỏ với cậu ta mình không có một tí thiện cảm với cậu ta. Thôi cũng không biết. An An vớ lấy túi xách bên cạnh, vội bước ra phía sau lưng cậu ta. Nhìn thái độ biến thái của cậu ta, cứ nhìn mình chằm chằm mà như muốn ăn thịt bản thân mình, An An nhìn cậu ta không nổi nữa cô bé quyết định xin phép thầy về sớm. Cô nàng đi ở một chỗ trống dưới sau ghế, cũng mai người An An nhỏ nên đi ra ngoài bàn cũng tiện. Đột nhiên bị một bàn tay nắm lại. An An hoảng hồn nhìn xuống bàn tay mình bị một bàn tay rắn chắc nắm chặt lại. An An liếc xéo người đó một cái. Cô bé vùng bàn tay cậu ta ra. Hiên ngang bước đi ra.

_ Gần đến bàn thầy giáo cô nàng lí nhí nói _ Xin phép thầy cho em được về sớm. Em cảm thấy không khoẻ _ Vừa nói cô bé vừa cúi thấp đầu xuống. An An từ nhỏ mang một dáng vẻ yếu ớt và nhỏ bé. Nhìn thấy cô bé như vậy ai cũng muốn bảo vệ.

_ Nên ông thầy giáo cũng nhỏ nhẹ nói, đồng ý cho cô nàng về sớm _ Thôi em về đi, khi nào khoẻ vào học lại sớm nha _ Thầy giáo nhìn An An về mặt ông hiện lên 2 chữ xót xa. Ông nói mà giọng rất dịu dàng.

An An cuối đầu chào thầy Cảm ơn thầy em về đây_ Cô bé nói xong rồi bước ra ngoài.

Những nam sinh bây giờ mới để ý rằng Trong lớp này cũng có cô bạn nữ sinh dễ thương như vậy. Ai cũng hề hối hận vì chưa kịp làm quen. Mọi người điều lộ ra khuôn mặt hối hận.

An An bước ra cửa, lòng thầm mừng tên bạn sắc lang, biến thái kia. Cô bé không vui vẻ mà bước xuống lầu. Từ từ đi ra đến sân trường, sân trường vắng lặng mọi người điều vào lớp. Chỉ có hình bóng mình cô mặc đồng phục đáng người thương tha bước ra ngoài cổng trường, An An chờ dài ngoắc một chiếc taxi và đi về nhà. Cô bé đi về trong lòng nghĩ nếu gặp chú sẽ kể cho Trần Viễn nghe tên bạn biết thái kì lạ này. Khoảng 10 phút xe cũng đến nhà, An An bức tức trong người bước vào nhà. Cô nàng đi thật nhanh vào trong nhà. Nhớ đến người bạn không bình thường đó An thầm nguyện rửa cho anh bạn đó bệnh tâm thần vào viện đi. Cứ như thế làm sao mình đi học được.

Thầy Bác Trương An An thấp giọng nói Khi nào chú về bác gọi cháu nha! cháu lên phòng đã_ Nói xong cô bé nhẹ nhàng bước đi. Nhưng tiếng nói của bác Trương làm cho An An phải khựng lại.

Cậu ấy điện thoại về kêu bác chăm sóc cháu cẩn thận. Cậu ấy phải đi công tác ở nước ngoài khoảng một tuần Nói đến đây bác Trương không dám nhìn mặt An An. Biết thế nào cô bé cũng buồn bã nhìn thấy cô bé buồn ông cũng không có tâm trạng làm việc. Nên rút lui là cách tốt nhất.

An An đang buồn bức lại nghe tin chú đi công tác nước ngoài. Cô bé bước lên phòng nằm dài xuống giường suy nghĩ về mọi việc hôm nay. Đúng là xui xẻo mà khi không lại gặp một tên biến thái ngồi bên cạnh. Chú lại bỏ đi công tác không nói lời nào. Đúng là tức thật cô nàng đập cái gối xuống giường

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

An An bước những bước mệt mỏi vào cổng trường. Một cảm giác nặng trĩu cứ quây quanh người cô nàng. Cô bé tiêng vào trong sân trường nhiều con mắt của các bạn nam sinh cứ nhìn vào An An. Ai không biết thì cứ tưởng cô bé là sinh vật lạ. Nhưng không phải như thế cô bé rất đẹp một vẻ đẹp nhỏ nhỏ xinh xinh của thiếu nữ mới lớn. Mà nhìn đáng người An An ai có thể nói cô bé mới lớn là sinh viên đại học năm nhất chứ, chiều cao không lý tưởng cho mấy chừng đến 1 mét 6 là nhiều, nên có thể thấy cô bé họ nghĩ là học sinh cấp ba thì có. An An bỏ ngoài mắt mình với những con mắt thèm muốn của đám háo sắc đó. An An mãi mê nghĩ đến chú chú đã đi được 3 ngày mà không thấy liên lạc dù chỉ một tin nhắn hay một cú điện thoại cũng không có. Ngày đầu tiên nghe nói chú đi An An cứ tưởng tối lại chú sẽ điện thoại cho mình và mắng chú một trận đi không tạm biệt mình một tiếng. Nhưng đợi mãi cũng đã 3 ngày mà không thấy chú hồi âm gì. Trong lòng An An vừa có chút thất vọng, chút lo lắng, và chút giận dỗi. Cứ như vậy ba cái chút ít đó cứ bao phủ trong người An An cả 3 ngày nay. Cô bé bước vào lớp học nhẹ nhàng ngồi xuống ghế của mình. 3 ngày nay cô nàng không để ý hay liếc xéo người bạn kế bên dù một cái. Tâm trí của cô nàng đã bay theo Trần Viễn qua bên Pháp rồi. Nên đâu còn tâm trạng mà nghĩ đến người bạn cùng lớp.

Một anh chàng trong lớp lên tiếng Hoàng Nhật cô bạn cùng chỗ ngồi với cậu. Mấy hôm nay có về lạ thường. Hôm đầu ta để ý cô bạn ấy còn nhìn cậu hay liếc cậu vài cái, khi cậu cứ nhìn cô ta. Nhưng hôm nay liếc còn không có lấy một cái. Làm như cô ấy vô cảm hay bị gì thì phải không Hoàng Nhật? _Anh chàng đó ra về tò mò về dáng vẻ buồn bã của An An. _Thì ra cậu bạn cùng chỗ với An An tên là Hoàng Nhật.

Mỗi tiếng nói của cậu bạn ấy điều lọt vào lỗ tai nhỏ bé của An An. Nhưng cô bé cũng không thềm để ý hai cố gắng liếc nhìn một cái về phía anh chàng đó. Nếu với tính cách lúc trước khi Trần Viễn đi nước ngoài. Thì những câu nói của cậu ta sẽ bị An An phản bác lại. Nhưng đúng là An An nhà chúng ta đã vô cảm rồi mãi nghĩ đến chú Viễn của mình nên không thềm để ý đến lời sôi mớ của anh bạn đó.

_Hoàng Nhật cũng thấy lạ lắm. Mấy hôm nay dù chọc ghẹo An An thế nào cô nàng cũng không phản ứng lại. _Bạn có gì không vui sao?_ Anh chàng tỏ ra một vẻ mặt hết sức tò mò mà nguy hiểm. Hoàng nhật đề tay chống lên bàn và chống cằm. Mặt thì ngược nhìn thẳng vào mắt An An. Dò xét xem trong mắt cô bạn gái nhỏ này có thể hiện điều gì không? Nhưng vô tư mà nhìn Hoàng Nhật vẫn không có được câu trả lời trong đôi mắt long lánh đó của AN. Đôi mắt như hút mất đi hồn của Hoàng Nhậ vậy.

Nhưng đáp lại câu hỏi tò mò đó của Hoàng Nhật chỉ là một sự im lặng của An An. Cô bé ngồi đó lặng thinh nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời bắt đầu đen đen lại và ngày càng trở nên u ám hơn lúc đầu. Mây thì một màu đen xám. Mặc dù buổi sáng nhưng bầu trời thì làm như chuẩn bị bắt đầu chuyển mưa. Mùa đông lạnh lẽo mà trời còn âm u. Cô bé cứ thế ngược nhìn ra ngoài cửa sổ.

_Hoàng Nhật tiếp tục nhìn An An về mặt tò mò khó hiểu. _Bạn có chuyện buồn à_ Anh chàng tiếp tục lên tiếng hỏi. Giọng nói áp áp vô cùng và dịu dàng hơn hôm trước nhiều. Nhưng An An vẫn im lặng_ Thế cậu chia tay bạn trai sao? _Hoàng Nhật nghĩ chỉ có vậy nên con gái mới buồn thôi. Những người bạn gái của cậu ta cũng thế chỉ khi nào bị cậu chia tay thì mới thế. Nên cậu ta tưởng An An cũng vậy nên ra về tò mò hỏi.

An An bức bối nói Không liên quan đến cậu. Đừng có hỏi tở nữa. _An An khó chịu giọng nói lạnh tanh. Cậu ta đúng là quá đáng không có câu hỏi nào khác hay hơn sao.? Mà lại hỏi mình mới chia tay bạn trai chứ? Làm như mặt của mình hiện lên hai 2 chữ chia tay sao? Mà cứ ra câu hỏi đó vậy trời? Khuôn mặt An An tức tối đen lại. Nhưng một lát sau thì dịu xuống. Đang khó chịu trong người gặp cậu ta càng khó chịu hơn nữa. An An vẫn cứ tư thế đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngắm bầu trời đen tối vì cô nghĩ bầu trời như làm tâm trạng u ám, buồn bã của cô lúc bấy giờ vậy.

_Hoàng Nhật hề thất vọng và buồn phiền. Mọi sự quan tâm của cậu ta điều bị An An từ chối 1 cách thẳng thừng luôn. Cậu ta khóc cũng không khóc được mà cười cũng không cười được? Chưa bao giờ có người con gái nào có thể đối xử lạnh nhạt với cậu ta như thế. Con gái bao vây xung quanh cậu ta

đến nỗi đêm trên đầu ngón tay cũng không hết nữa? Còn An An một người bình thường như cô nàng Chiêu cao thì không có được gọi là lý tưởng, đáng người thì nhỏ như vịt vậy. Ngực thì cũng nhỏ nữa. Chỉ có khuôn mặt đáng để người ta chú ý thôi? Vậy mà ra vẻ làm cao nữa. Nhưng loại người này đáng để mình thử thách. Không qua được cô ta mình không phải là Hoàng Nhật. Thế là Hoàng Nhật tiếp tục nói _ Ngoài cửa có gì đẹp sao? Trời thì âm u. Màu đen mù mịt không một chút ánh nắng đẹp của buổi sáng. Thế cũng để bạn chú ý ngắm nhìn nó sao? Khuôn mặt mình còn đẹp hơn những màu đen đó. Mà sao bạn không ngắm nhìn, mà cứ thích nhìn ra ngoài đó chứ _ Hoàng Nhật vừa nói vừa nghiêng cằm lên thể hiện sự tự tin của cậu ta. Rằng cậu ta có đẹp hơn bầu trời bên ngoài đó. Cậu ta cũng nhìn ra ngoài trời xem thử ở đó có gì hay mà An An cứ thích nhìn chứ nhỉ?

_ An An hơi thấy buồn cười. Vì có người dám so sánh bản thân mình với bầu trời. An An cố gắng ngượng cười nhưng cũng không thể nhếch nhếch môi lên cười nhẹ một cái. An An quay qua nhìn khuôn mặt của cậu ta. Đúng là cậu ta có đẹp thật nhưng không đẹp bằng chú của mình. Cô nhìn từ đầu xuống dưới chân cậu ta, người thì cơ bắp cũng chả có sức quyến rũ của nam nhân một tí nào. Có khuôn mặt thì đẹp như trẻ con thôi. Nhìn tướng tá thì cứ như một nữ nhân vậy, ốm như cây tăm vậy. Thế mà còn đem ra so sánh với bầu trời. Mặc dù trời có một chút u ám thật. Nhưng u ám thì có sao chứ, trời cũng biết buồn vui như tâm trạng của con người. Nếu trời trong sáng thì chứng tỏ là trời đang vui vẻ, còn âm u thì chứng tỏ là trời đang chuẩn bị khóc vì buồn. Như tâm trạng của An An lúc này vậy. An An suy nghĩ chắc ông trời vì An An mà buồn đấy. An An chỉ nhìn cậu ta và lên tiếng nhẹ nhàng. Giọng nói hơi khàn khàn lại _ Cậu đừng treo cao quá coi chừng té đầu đấy. Nhưng xem ra cậu cũng đẹp. _ Khuôn mặt cậu ta hơi mừng lại vì lời khen của An An _ Nhưng đừng so sánh với bầu trời. Bầu trời chắc còn đẹp hơn cậu nhiều đấy _ An An nói xong tiếp tục công việc nhìn ra bên ngoài cửa sổ của mình.

Hoàng Nhật cứng họng không thể thốt ra một lời. Khuôn mặt cậu ta tối sầm lại. Đúng là cậu ta hơi quá tự tin quá. Nhưng đối với suy nghĩ của cậu ta thì thà nhìn khuôn mặt cậu ta còn sướng hơn nhìn bầu trời âm u đó.

Khoảng một tiếng sau chuông giải lao cũng được reo lên. Mọi người đều chạy nhanh ra ngoài. Hoàng Nhật cũng đi ra ngoài. Nhưng chỉ còn có mình An An ở lại trong lớp. Cô bé không có tâm trạng ra ngoài mà ăn uống.

5 phút sau Hoàng Nhật đem nhiều bánh snack lên. Tái thì cầm lấy ly nước. Còn tay còn lại cầm mấy bịch bánh. Đem lại để lên bàn của mình và An An. Anh chàng nhẹ nhàng nói _ Cậu ăn một tí này đi _ Hoàng Nhật nghĩ muốn được có trái tim của người đẹp. Cần phải lấy lòng của người đẹp trước. Nhưng lấy lòng như thế này trước đi. Sau này có số điện thoại của người đẹp càng tốt hơn nữa. Anh nhẹ nhàng đẩy ly nước và bánh qua sát bên bàn An An.

_ An An nhẹ nhàng lắc đầu _ Không cần. Định lấy lòng tôi à! _ An An ngẩng mặt lên nhìn Hoàng Nhật rồi tiếp tục nói _ Mấy chiều này của cậu. Tớ đã thấy đến ngán tận cổ họng rồi nè. _ An An lạnh nhạt nói. Nói xong cô nàng quay qua chỗ khác.

Hoàng Nhật mặt trắng xanh lại không ngờ lại bị An An đón trúng tim đen của mình. Làm như cô nàng đang đi guốc trong bụng của anh vậy. Những vì Hoàng Nhật suy nghĩ điều bị An An đón trúng. Hoàng Nhật nói sao An An cũng từ chối không ăn thế là anh ta đành phải mất công vì người đẹp mà mua đồng hồ ăn vô dụng này rồi. Anh ta đành ôm đồng hồ ăn cho các bạn nữ khác. Các bạn đó cũng vui vẻ đón nhận món bánh từ tay Hoàng Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngày nào An An cũng được Hoàng Nhật mua bánh và nước đem thẳng vào lớp cho cô. Nhưng đổi lại cái tình cảm nhỏ bé của Hoàng Nhật chỉ là cái lắc đầu không đồng ý ăn và cái thờ ơ của An An giành cho Hoàng Nhật. Thiếu chú An An như một người không có sức lực để sống vậy. An An ngày nào cũng lấy khuôn mặt rầu và buồn bã đến trường. Trên môi cô bé không nở một nụ cười. Cô nàng lặng lẽ ngồi học nhưng đầu thì cứ bay đi phương trời xa mà nhớ đến Trần Viễn. Cô bé không tập trung vào việc học mà cứ huyền thuyên nhớ chú mình. Nếu tính theo lời bác Trương thì ngày hôm sau là ngày Trần Viễn sẽ về. Tối đó An An ngủ không được cứ nhắm mắt lại nhìn thấy hình ảnh Trần Viễn nở nụ cười ngọt ngào nhìn mình. Cô bé cũng nhẹ nhàng cười lại. Nhưng đáp lại cái cười đó thì An An mở ra không thấy hình bóng Trần Viễn đâu. Cố gắng nhắm chặt mắt lại để mơ thấy hình ảnh chú trong giấc mơ. Nhưng dù cố gắng nhắm chặt thật chặt vẫn không thấy hình ảnh đó quay lại một lần nữa. Cô bé cố gắng thật lâu thật lâu xoay người vòng vòng trên cái giường to, vẫn là con số không cô gắng ngủ cũng không được. Nhắm chặt mắt lại suy nghĩ ngày mai sẽ làm gì khi gặp lại chú. Nhìn thấy chú chắc vui lắm nhỉ? Nhưng mà phải hành hạ chú một chút. Chú dám bỏ mình mà đi không thèm nói một lời nào làm mình đợi nguyên một tuần nay. Dù nhớ chú lắm nhưng phải hành hạ một tí. Nhưng chắc thế nào chú cũng sẽ mua quà cho cô. Nhớ đến quà mất An An sáng lên. Nhưng quà thì sao chứ, quà lớn nhất đối với An An là chú về sớm là được rồi. An An cứ thế mà nằm suy nghĩ đủ thứ chuyện trên trời dưới đất sau khi gặp lại chú cô sẽ làm gì vàvvv...Khoảng 2 giờ khuya cô bé mới chợp mắt được.

Sáng lại An An tươi cười cầm túi xách đến trường. Vừa đi vừa khẽ nhếch môi cười với mọi người. Hai con mắt sáng như giọt sương sớm. Đúng là khi con người có niềm vui thì mọi chuyện lại khác hơn. An An thay đổi tính cách 360 độ. Mới một tuần qua còn buồn bã và mặt thì bí xị. Hôm nay thì mặt tươi rói. Mọi người trong lớp nam nhân thấy nụ cười của cô liền mất nổi 2 trái tim lên. Đúng là háo sắc mà như An An bỏ qua những con mắt háo sắc đó. Mà bước vào chỗ ngồi.

_ Nhìn thấy khuôn mặt tươi sáng như mặt trời mới mọc lại vào mỗi buổi sáng. Hoàng Nhật lại to thái độ thắc mắc hỏi _ Hôm nay có gì vui sao mà cười mãi vậy _ Hai con mắt của Hoàng Nhật tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy An An thay đổi kinh khủng. Một tuần nay cậu cứ tưởng An An là người máu lạnh không biết cười chứ. Nhưng bây giờ cậu đã sai lầm rồi. Nụ cười của An An đẹp như đoá hoa hồng mới nở vào buổi sáng vậy. Hoàng Nhật cứ thế ngồi ngắm nhìn An An chằm chằm không rời một giây.

_ An An dịu dàng đáp lại _ Tại có chuyện vui nên vui đấy mà _ Thế đây An An ngồi học mà lòng bay theo những cơn gió nhẹ của mùa đông. Mặc dù trời đang lạnh nhưng những cơn gió trong lòng An An thì ấm áp. Ấm áp vì chú sắp về và chuẩn bị gặp được chú.

_Hoàng Nhật cũng cười nhẹ_Thế thì mai mốt ngày nào cũng thấy được nụ cười của cậu như vậy thì tốt biết mấy.Mà thời ngày nào cậu cũng vui như vậy thì tớ cũng vui_Khuôn mặt Hoàng Nhật vui vẻ đáp giọng nói cũng nửa đùa nửa thật.Đúng là hiếm khi thấy cô bạn cùng bạn mình cười như vậy.Ai không muốn nhìn thấy nụ cười của người đẹp chứ.Hoàng Nhật cũng là một trong những người đó.

An An hứng hờ nói Cứ yên tâm ngày nào tớ cũng sẽ cười như thế.Sau này cũng vậy mà_Nếu mà có chú An An nhất định sẽ vui vẻ.Đây là những suy nghĩ trong lòng An An.Chú là lẽ sống của An An có chú nụ cười của An An sẽ không bao giờ tắt.Còn không có chú An An như một đám mây đen bay đi tìm những cơn gió mát lạnh âm ỉm.Nhưng đám mây đen lúc đó cũng chỉ là đen mãi mãi sẽ không trắng lại khi không có chú?

_Thế là tốt đó.Cậu cứ vậy tớ cũng mừng lấy.Cứ ngày nào thấy cậu buồn tớ cũng rầu thúi cả ruột gan đây nè_Hoàng Nhật chỉ tay vào phần bụng của mình.Anh chàng tỏ ra vui mừng khi thấy cô bạn cùng bàn vui vẻ ra.Như thế cũng hay cậu ta có thể dễ dàng tiếp chuyện với An An.Nếu cô ấy cứ buồn bã suốt năm học giống tuần học rồi.Cậu ta dám thề chắc rằng một dịp hẹn đi chơi cũng không có lấy một lần nữa là khác,hay đúng hơn một số phone cũng không có hướng chỉ là đi chơi cùng nàng còn khó hơn nữa.Nghĩ đến đi chơi cùng An An hai con mắt anh chàng sáng rực lên.Đầu thì cứ mơ mộng về việc đi chơi với An An sẽ ra sao.Hay đúng hơn không biết An An mặc váy sẽ đẹp hơn.Đúng rồi An An mặc váy sẽ đẹp hơn mà.Đầu Hoàng Nhật cứ suy nghĩ lung tung.

Cả tiết học An An cứ vui vẻ học một cách rất chăm chú.Cô bé ngồi chăm chú nhìn thầy giáo giảng bài.Đôi khi tâm trí mơ mộng bay đi ra ngoài cửa sổ.Số là cô nàng đang suy nghĩ xem chú mình có về không đấy mà?

Cứ thế Hoàng Nhật nhìn nụ cười An An.Một nụ cười âm ỉ mà làm mê hồn người.Tự nhiên tim Hoàng Nhật đập không ngừng như một cái trống đang có người gõ vào nó vậy.Anh chàng cảm giác trái tim của mình như muốn bay ra ngoài cửa sổ vậy.Như nó đang mồm bay theo tâm trạng của An An lúc bấy giờ.Khuôn mặt Hoàng Nhật đỏ lên,anh chàng này cũng biết ngượng ngùng nữa thì phải.Anh ta nhìn về mặt An An.Nếu mà An An nghe được tiếng trái tim của ta đập như thế.Không biết Hoàng Nhật sẽ tìm đâu ra một chỗ để chui xuống vào lúc này nữa.Nếu An An kịp thì quay lại nhìn về mặt của Hoàng Nhật lúc này chắc thật nực cười chết đi được.Mặt thì đỏ như quả cà chua mới chín vậy.Còn Tim đi đập như hồi trống vậy.Anh ta lấy tay nắm chặt vào tim mình.

_Cô nàng sau khi tan học liền nhanh lên xe bước về nhà.Chạy nhanh vào nhà hỏi bác Nguyễn_Bác Chú về chưa bác Nguyễn_Không kịp cởi giày ra.An An cứ thế chạy nhanh vào nhà để tìm xem chú có về không.Nhưng cô bé cứ đảo mắt xung quanh mà không thấy ai.

_Nhìn thấy vẻ mặt vui tươi của An An bác Trương không dám báo cho cô rằng Trần Viễn chưa về.Nếu báo thêm một tin nữa chắc cô bé ăn cơm không vào quá.bác Trương buồn bã nói.Dù gì nói ra sớm là cách tốt nhất.Thà để cô bé biết còn hơn mấy ngày sau_Thật ra chú cháu chưa về_Hai mắt An An đờm buồn._Một tuần nữa cậu ấy sẽ về.Theo lời nói của trợ lý câu ấy chắc chắn là như thế.

_Thế cháu cảm ơn bác_Nói xong An An bước một mạch lên lầu và vào phòng.Không nói gì thêm với Bác Trương Tâm trạng lại không vui An An nằm ỉ lên giường.Cả cơm trưa và chiều cũng không thèm để mắt lấy một lần nữa

Thế là ngày hôm sau An An đi học đem theo khuôn mặt của một tuần trước vào lớp.Đúng là An An nhà mình thất thường thật.Lúc thì buồn bã lúc thì vui vẻ.Hoàng Nhật tỏ thấy độ khó hiểu.Đúng là phụ nữ thật khó hiểu mà.Nắng mưa thất thường,thế này coi bộ Hoàng Nhật khó mà chiếm được lòng hay trái tim của nàng đây.

Ba ngày sau.An An bước ra cổng trường thấy có nguyên một đám đông bu đông trước cổng đường.Đúng là kì lạ thật mà cô bé với vẻ mặt yếu ớt buồn bã từ từ tiến lại gần đám đông.Kì lạ vì từ đầu năm học gần 2 tuần nay.An An chưa bao giờ thấy những bạn học sinh nữ lại bu đông trước trường bao giờ.Mọi khi tan trường toàn thấy có vài nhóm nhỏ đứng đó trước trường thôi.Hôm nay lại bu trước trường hơn 20 bạn nữ.An An tò mò tiến lại gần hơn nữa cố nhìn cái gì đang ở trọng tâm được các bạn nữ vây quanh.Nhưng người An An quá thấp nên không thể chen vào đám đông được.Cô nàng đành quay lại hướng khác tìm xe nhà mình rồi về.Nhưng trong lòng lại thắc mắc sao hôm nay xe lại để trễ thế này.Đảo mắt vòng vòng ngoài cổng trường.Tìm kiếm xe mình chợt An An nghe thấy có người kêu mình.

_An An_Trần Viễn trong tâm điểm của các nữ sinh mà kêu nhẹ nhàng tên An An.

An An quay lại nhìn người nào kêu cô.Gọng nói quen thuộc không ai khác chính là khuôn mặt của Trần Viễn.Anh chàng đang dựa lưng vào thành xe.Nãy giờ Trần Viễn cố gắng nheo mắt tìm An An ở đâu.Do bị nhiều học sinh nữ vây quanh quá nhiều.Nên anh không thể đi lại hướng An An được.Thấy Trần Viễn đứng đó kêu mình.An An vội chạy lại cố gắng chen vào đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

An An từ từ bước đi chen vào đám đông,Trần Viễn cũng từ trong đám đông đó đi ra.Miệng anh nhẹ nhàng nhếch lên hiện lên nụ cười thân thiện và dịu dàng.Làm các bạn nữ sinh đứng như chết trân.Cả lúc khuôn mặt anh lạnh lùng vẫn hiện lên vẻ đẹp quyến rũ.Lúc này anh càng cười làm cho các bạn nữ sinh thêm mê mụi anh.

_Anh nhẹ nhàng bước đến lại gần chỗ An An..Nửa người Trần Viễn nhẹ nhàng hề cúi xuống gần tai của An An.Gọng nói đầy nam tính mà dịu dàng.Hơi

thở anh phả vào mũi của An An_An An chúng ta đi về nhà thôi nào.

Cả một mùi thơm nam tính của Trần Viễn cứ quanh quẩn mũi An An.Một mùi thơm quen thuộc bao lâu nay bây giờ lại quay về Khuôn mặt quyền rũ của anh ở dưới ánh mặt trời càng sáng rọi đến mê người.Những hành động của Trần Viễn như áp đảo lấy trai tim nhỏ bé của An An vậy.Làm cho cả cơ thể An An bất động không đứng vững được nữa.Cô bé đột nhiên phát hiện ra mình có một ý nghĩ điên rồ,nếu bây giờ ở nhà chắc cô nàng đã kéo người Trần Viễn lại mà hôn lên mặt và môi anh rồi.Tự cảm nhận được mình thay đổi thật thường.Mặt An An đỏ bừng lên.Từ từ hồng lại như màu của quả đào vậy.

Thấy An An đứng ở một chỗ cũ đó mãi không có một chút là muốn lên xe về hay cố gắng bước về phía anh.Anh này giờ cũng quan sát những sự biến đổi lạ thường của An An.Trần Viễn cũng mỉm cười trong lòng Anh không khỏi thắc mắc có cảm thấy lạ về cử chỉ của An An.Anh vội kéo tay An An đi cùng anh ngồi vào trong xe.Hai người ai cũng yên vị một chỗ trên xe hết.

Cả đám đông hai con mắt sáng rực lên.Mắt mờ to ra,trong lòng họ thầm nghĩ hai người này chắc là người yêu.Nhìn dáng vẻ Trần Viễn ai mà nói anh là nhà doanh nhân nổi tiếng và thành đạt đã 25 tuổi rồi chứ.Các bạn nữ sinh nhìn anh cứ tưởng anh 22 tuổi hoặc 23 tuổi thôi.Tâm trạng của các bạn nữ sinh từ từ thất lại,đúng là thất vọng trắng trẻo một nam nhân tuấn tú như vậy ai mà không muốn có chứ.Nhưng nam nhân đã có người nữ nhân xinh đẹp ở bên rồi.Có tranh dành cũng không có lợi ích gì hết.Họ đành phải thất vọng tàn ra cho chiếc xe đen bóng loáng của Trần Viễn chạy đi.

Xe chạy khoảng một lúc lâu mà An An không nói lời nào.Hai má cứ phồng to ra nhìn chằm chằm vào túi xách của mình.Cô nàng muốn Trần Viễn lên tiếng trước nên dùng sự im lặng để chứng tỏ ra bản thân không muốn nói chuyện với chú vì giận dữ.

_Trần Viễn cũng thấy lạ tại sao An An lại im lặng như vậy???.Mọi lúc thấy anh đi công tác về An An đều ôm chạy nhanh lại chằm lấy anh.Nhưng hôm nay _An An lại có những cử chỉ kì lạ. Trần Viễn đành lên giọng bắt chuyện trước.Giọng hơi khàn khàn nói với An An _Mấy ngày nay An An học tốt chứ An An_Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ của An An.Thật ra Trần Viễn kêu An An bằng tên mà không kêu bằng cháu.Lúc An An 10 tuổi anh đã nhận con bé về nuôi từ tay mẹ anh.Cô nàng là cháu nội của mẹ ruột anh.Lúc An An được pama nó để ta thì anh đã ở bên Mĩ du học.Nên đến khi con bé 10 tuổi Trần Viễn mới có dịp biết mặt con bé.Cũng năm đó mà anh qua đời,pama ruột của con bé cũng vì tai nạn giao thông mà qua đời.Nên mọi việc chăm sóc con bé đều giao lại cho anh.Anh xem cô bé như con ruột của mình.Chăm sóc nó một cách tận tình không cho cô bé thiếu thốn một thứ gì.Lúc trước anh cũng đã gọi cô bé là cháu.Nhưng sau này con bé muốn kêu anh kêu nó bằng tên hơn.Vì thế anh cũng đáp trả lại rằng kêu nó bằng An An.Để nó được vui lòng.Anh cũng không hề dám nặng lời với An An.Vì sợ An An mặt cảm không có pama ở chung.Mọi việc hay những yêu cầu từ An An anh đều đáp ứng cho cô.

Đáp lại câu hỏi của Trần Viễn chỉ là một cái gật đầu của An An.Cô bé không muốn nói chuyện với anh về việc này.Việc học của An An cũng không tệ cho mấy.Từ nhỏ cô bé đã một người học sinh chăm chỉ.Bây giờ An An muốn chú giải thích cho mình nghe rằng: mấy tuần này Trần Viễn đã làm gì??Tại sao không liên lạc cho cô??.Tại sao không nói cho cô biết rằng anh đi công tác nước ngoài??Tại sao một cuộc điện thoại ngắn cũng không có??.Không lẽ chú lại có người khác ở bên ngoài không phải là Ái Nha sao.?Nghĩ đến đây tâm trạng của An An rối bời mặt tái nhợt lại.

Nghe thấy An An không nói lời nào.Chỉ đáp trả lại anh bằng cái gật đầu.Anh cũng hề khó chịu với thái độ của An An.Nhưng Trần Viễn cũng im lặng luôn.Anh cũng không biết gần nửa tháng không gặp con bé..Không biết tại sao con bé lại trầm tính như vậy?Khuôn mặt nhìn anh thì không có ý cười tí nào.Còn mắt thì làm như vô hồn nhìn anh vậy?Không lẽ nó có chuyện gì không vui sao.Một lát suy nghĩ mãi xe của anh cũng về đến cổng nhà.

Xe đậu trước cổng nhà.An An cũng vội bước xuống xe hai cũng không hề quay lại nhìn Trần Viễn.An An bức tức bước vào nhà.Đúng thật là chú không có ý xin lỗi mình.Tức ối là tức mà.Hai con mắt cô bé đỏ lên vì giận dữ.Chợt khựng lại trong nhà có một người nữ nhân ngồi trên ghế sofa.Hai con mắt cô ấy cứ dán chặt vào cái TV.Không hề biết sự xuất hiện của An An.An An nhìn từ trên người cô ta xuống dưới.Quan sát thật rõ ràng về bề ngoài của người đó.An An đánh giá một chút.Xem cũng không tệ cũng đẹp như chị Ái Nha.Nhưng tại sao cô ta lại xuất hiện trong nhà mình.

_Không khỏi thắc mắc.An An trầm giọng hỏi nhẹ nhưng cũng có phần hề khó chịu _Chị tại sao chị lại ở trong nhà tôi vậy? _Lúc này An An cũng bước lại gần đối diện với cô ta.An An nhìn thẳng vào mắt của cô nàng đối diện.

_Cô ta cũng đảo mắt nhìn từ đầu xuống dưới người An An.Rồi đánh giá một chút cũng nhẹ nhàng nói_Nhà cô sao._Giọng cô ta cứng lại không một chút biểu cảm của vị khách.

_An An tức tối.Đã là khách còn có phản ứng kì lạ.Đúng là đồ đáng ghét.Cô bé cứng họng nói_Cô...Cô...

_Chưa dứt khoát hết câu nói.Trần Viễn từ ngoài bước vào trong_Cô ấy là bạn của chú_Anh chỉ tay vào hướng cô ta_Cô ấy tên là Lan Nhi.Hiện tại sẽ ở nhà chúng ta vài ngày._Anh chậm rãi giải thích.

Nhưng giải thích của Trần Viễn không hết yêu cầu mà An An cần nghe.Cô bé tỏ ra thái độ khó chịu với người trước mặt.Đúng là kiêu ngạo.Đã là khách còn hỏi ngược lại người khác.An An hậm hừ nhìn Lan Nhi.

_Thì ra đó là cháu của anh sao?_Lan Nhi kiêu ngạo đưa mắt về hướng An An._Cháu em chị là bạn mới quen từ bên Pháp của anh Viễn.

_An An ậm ừ_Ừ_Rồi bước lên lầu một mực.Không quay lại nhìn Trần Viễn.Cô bé buồn bã bước lên phòng.Khoá trái cửa lại,cô nàng nằm dài trên giường.Túi xách cũng không thèm để lên bàn cứ thế mà để trên giường ngủ.

_Trần Viễn lắc đầu,nhìn cử chỉ vô phép của An An.Anh cũng không biết làm sao.Liên nhỏ nhẹ nói _Thật quá ngại mà.Cháu anh nó là vậy đó.có gì cho anh xin lỗi.

_Ừ không sao đâu anh _Lan Nhi lắc đầu _em cũng hề quá đáng mà _Cô ta dịu dàng nọ giọng đầy thánh thót.Với một người trưởng phòng như cô ta,Chuyên đi tiếp những ông sếp lớn thì giọng nói đương nhiên phải dịu dàng và hiền thực rồi.

Thế em ăn gì chưa.Hay bây giờ chúng ta ăn đi Anh quay lại nhìn bác Trương_ Chủ kêu bé An An xuống ăn cơm đi.

Bác Trương cũng vui vẻ bước lên lầu.Đi thẳng đến phòng An An.Bác Trương nhẹ nhàng gõ cửa.

_An An trong phòng nghe thấy tiếng cửa.Lòng cảm giác mừng rỡ.Cứ nghĩ đây là Trần Viễn,chắc là anh có ý định xin lỗi cô nên mới lên đây sớm vậy.An An thấp giọng nói _Ai đó.

_An An đi xuống lầu ăn cơm đi cháu _Bác Trương nói nhẹ.

An An thất vọng vô cùng Cháu không đói mọi người ăn trước đi.

Bác Trương thờ dãi bước xuống lầu.Bác ấy cũng biết lên là nhận câu trả lời như thế rồi.Nhưng vì nhiệm vụ của chủ nên ông đành lên kêu An An xuống ăn.Bác cũng biết là An An đang giận dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

-Bác Trương đi lại gần bàn ăn.Mặt thì nhìn thẳng về phía Lan Nhi.Đúng là bác đã không có tình cảm với con người kiêu ngạo như Lan Nhi.Mặc dù Ái Nha nhiều lúc cũng quá đáng.Nhưng Ái Nha không kiêu ngạo và xem thường người khác như Lan Nhi.Lúc nào nhìn người khác cũng bằng phân nửa con mắt.Với vẻ khinh thường người khác của Lan Nhi làm cho bác Trương không có tình cảm đặc biệt với cô ta.Bác nhẹ nhàng nói _An An không ăn cơm đâu cậu.Con bé bảo cậu cứ ăn trước đi.Tỉ cô bé sẽ ăn sao_ Nói xong bác Trương cũng bước đi vào trong bếp.Bác không để vào mắt mình hình ảnh của Lan Nhi.

_Trần Viễn thờ dãi và lắc đầu.Đầu đuôi mọi chuyện anh cũng không hiểu nguyên nhân tại sao.Nhưng việc mời khách ăn cơm là tốt nhất.Anh cho cô ấy ở nhờ,cũng vì ở đây cô ấy không có người thân.Nên anh đành cho cô ta ở tạm_Thôi em cứ ăn đi.Đừng ngại nhen em

_Lan Nhi ra và e ngại nhìn về hướng Trần Viễn_Nhưng em ấy thì sao?

_Trần Viễn cũng hiểu ý của Lan Nhi nên vội trấn an kêu cô ấy ăn_Thôi ăn đi không sao đâu em Tỉ con bé nó đói rồi xuống ăn.Chúng ta ăn đi nào.

Cô ta cười nhẹ rồi cũng cùng Trần Viễn ăn cơm.

An an nằm trên giường cảm thấy ảm ức vô cùng,.Cô bé nắm chặt cái gối lại.Như muốn xé nát nó ra thành từng những miếng nhỏ vậy.Đúng là khó tin thật,An An lắc đầu chế diễu chính bản thân mình.Tại sao lại có một cảm giác mất mát vô cùng?.Tâm trí cô như đang ngự trị vài điều không hay về sự thật lúc này.Vì sự thật rằng cô bé đang ghét và đang giận dỗi.Cô bé như không tin được rằng chú lại lạnh nhạt với bản thân mình như thế.?Chỉ mới 2 tuần thôi chú đã thay đổi không cần bản thân mình nữa.?Dù một câu nói xin lỗi hay năn nỉ rằng:chú đã bỏ rơi An An gần 2 tuần nay cũng không có.Theo suy nghĩ của An An là người đàn bà kia đã chiếm một phần nào ngự trị trong trái tim của chú rồi sao?Vì thế chú lại lạnh nhạt với An An như vậy àh?.An An cảm giác lòng mị như thất lại.Cơ thể như bị mất mát một thứ gì đó rất lớn vô cùng.Cô bé ôm chặt cái gối.Những cơn phiền nộ đột nhiên vô cùng mạnh mẽ.Những cái gối và gấu bông vô tội trên giường.Điều vì cơn phiền nộ của An An đánh vào chúng.Từ trên giường bay tung toé khắp sàn nhà.Sàn nhà trong phòng An An như một trận cuồng phong mới vừa đi qua vậy.Mọi thứ điều đảo lộn lên.

Ở một ngôi nhà biệt thự khác cũng có một cậu con trai nằm trên giường suy nghĩ về hình ảnh cô bạn ngồi cùng bàn lên xe một người con trai khác. Người đó không ai khác chính là Hoàng Nhật .Cậu ta nằm gát tay lên trán.Trầm tư suy nghĩ.Hình ảnh An An cứ quấy quẩn trong đầu cậu.Hình ảnh An An cùng Trần Viễn thân mật nắm tay nhau bước vào trong xe.ự nhiệm trái tim của Hoàng Nhậtcó một cảm giác nhói lên từng cơn.Hoàng Nhật tự hỏi mình _Anh ta là ai chứ sao An An lại đi cùng anh ta chứ,_ Ôi cái lão đó mình phải điều tra xem

Hoàng Nhật cứ nằm nhìn lên trần nhà từ lúc nhìn thấy cảnh đó tâm trạng anh không tốt chút nào, trong lòng rất buồn bực. Không biết vì sao từ khi gặp cô bạn ngồi bên cạnh anh đã có ấn tượng mạnh và gần như cô bạn đang dần chiếm một chỗ trống trong lòng anh. _Aaaaaaaaa! Mình đang nghĩ cái gì thế này không đúng không đúng chỉ mới có mấy ngày sao lại vậy được.Một cái la thất thanh của Hoàng Nhật,làm cho căn phòng rung chuyển.Mai nữa sao mọi người ở ngoài phong anh điều không nghe. Vì đây là tường cách âm nên tiếng hét của Hoàng Nhật không đáng kể.

Ngày hôm sau Ái Nha đi vào nhà Trần Viễn.Lấy một chút đồ gì đó của cô ta.Cô ta cũng đã nghe sơ qua về người ở cùng Trần Viễn từ Pháp trở về chung.Trong lòng cô ta đột nhiên như mình đang ăn phải giấm chua vậy.Từ từ bước vào trong nhà.Ái Nha nhẹ nhàng quan sát đảo đôi mắt của mình nhìn xung quanh căn nhà.Tìm kiếm bóng dáng của một người lạ.Mãi cô ta mới dừng mắt lại trên ghế sofa.Một người con gái với đôi mắt đen sâu khó đoán và đôi chân dài.Cùng với mái tóc ngắn vai,thêm phần sắc sảo hơn cho vẻ đẹp của Lan Nhi.

Lan Nhi như phát hiện ra đang có người nhìn mình ở phía sau.Một cảm giác không tốt gì là mấy.Cô ta biết giờ này An An đã đi học Trần Viễn lại đi làm.Vậy ai cả gan dám nhìn cô ta từ phía sau.Lan Nhi bắt đầu quay ngược đầu lại.Châm châm nhìn Ái Nha Cô làm gì nhìn tôi háh?_ Giọng nói không chúc thiện cảm_ Mà cô làm gì ở đây._ Lan Nhi liếc mắt nhìn Ái Nha,mặt thì cảm thì ngẩng lên cao.

_Ái Nha không có động tĩnh,dò xét từ trên xuống dưới người cô ta chậm rãi nói_Thế cô là ai lại ở đây.Câu hỏi này đáng lí tôi phải hỏi cô mới đúng._Ái

Nha dùng hết sức bình tĩnh của mình vốn có để nói chuyện với Lan Nhi.

_Trên đầu Lan Nhi như có khối bốc lên.Hai con mắt cô ta đỏ lên.Nhưng đó chỉ là giấy lác,rồi cô ta tiếp tục khuyên khích_Tôi là người tình của Trần Tiên sinh được không._Mặt Lan Nhi nghênh lên đầy vẻ đắc ý.

_Cô...cô nói cái gì_Ái Nha cảm giác được rằng lời nói đầy tự tin từ cô ta điều là sự thật.Cô không còn có lý nào để cãi.Nhưng với tính kiêu ngạo không kém gì Lan Nhi.Ái Nha nhất định không chịu thua cuộc_Thế cô có xem tờ báo Đài chưa hả?Cô có phát hiện người nào được đăng thường xuyên trên báo cùng anh Viễn không?_Ái Nha như lấy thêm tự tin.Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang chuẩn bị biến sắc của Lan Nhi.Ái Nha lại tiếp tục nói_Không dấu gì cô.Người tôi nói không ai khác chính là tôi.Cô nghĩ sao lại chen chân vào cuộc tình của chúng tôi hả?_Ái Nha dùng con mắt sắc bén nhìn thẳng vào Lan Nhi.

_Lan Nhi cảm thấy hê rung sợ,chốc lác thấy mắt mắt vô cùng._Cô nghĩ mình là ai mà có thể tự tin như vậy.Haha cô chỉ là người tin thôi.Nên không bao giờ được tiến hơn xa đâu._Lan nhi cười đắc ý.Cô ta quá hiểu bản tính của Ái Nha.Trước khi về nước cô ta cũng biết nhiều về các tờ báo có liên quan đến Ái Nha và Trần Viễn rồi.Nhưng không ngờ trước mặt cô là một con người cũng rất đối phó và nham hiểm như vậy.Nhưng không đâu Lan Nhi này không phải là hạng người vừa để cô để bắt nạt đâu.Tôi là Lan Nhi mà,cô nghênh thẳng mặt lên.

An An bước vào nhà tâm trạng liền không vui khi thấy hai người đang ngồi trên ghế.Tai Trần Viễn cảm lấy chân của Lan nhi.Cô bé định đi thẳng lên lầu nhưng lại nghe tiếng Trần Viễn giọng ra

_Trần Viễn giọng nói đầy hỏi thăm và thâm trầm_An An về àh!_Anh liếc nhìn qua An An một chút rồi lại.Xoa xoa cái chân cho Lan Nhi.

_Vâng_Cô bé đi thẳng một mạch lên lầu.An An không quay đầu lại nhìn thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sự việc lúc đầu là như thế này.Ái Nha cùng Lan Nhi hai người đôi co với nhau.Rồi gây ra xung đột,nhưng người nóng tính như Ái Nha thì chắc chắn sẽ xô cô ta trước.Hai tay Ái Nha nắm chặt bắp vai của Lan Nhi.Người Ái Nha khỏe mạnh hơn sức thì lợi hơn.Nên Lan Nhi không đối đầu lại Ái Nha được.Lan Nhi như muốn giơ cao tay lên nắm chặt lấy tóc của Ái Nha.Chợt hai con mắt Lan Nhi sáng rực lon.Như có vài tia gian tà gì đó thì phải.Cô ta vội vàng bỏ tay xuống,cả người Lan Nhi như muốn ngã xuống đất,cô ta khuya gối xuống sàn nhà.Mặt nhăn lại như đang rất đau đớn vậy.

Ái Nha cảm thấy kì lạ,cô nhìn xuống người đang khuya gối dưới sàn nhà.Hai con mắt cô đảo đảo nhìn xuống khuôn mặt Lan Nhi.Cô bất chợt thấy một cảm giác khác lạ.Tự đặc lấy cho bản thân mình câu hỏi:"Tại sao cô ta lại có những cử chỉ kì lạ như thế?cô ta làm sao vậy?.Con mắt như chuẩn bị rơi lệ vậy?..Hai mắt đỏ hoe,thế này là thế nào đây?".Trong đầu Ái Nha đầy nghi vãng về sự việc thay đổi quá đột ngột này.

_Cô tha cho tôi đi.Thật tôi và anh Viễn đâu có quan hệ gì đâu?_Từ từ con mắt cô ta đắm lệ chảy dài nhạt nhoè ra hai bên má.Gọng nói thì run run như rất sợ.Hai tay Lan Nhi ôm lấy đầu của mình.Ngực cả người xuống đất._Tôi đâu có dành anh Viễn với cô.Tôi đâu có đẹp bằng cô và không tài bằng cô.Làm sao tôi có đủ điều kiện như cô.Vì thế tôi không có tư cách để yêu anh ấy._Cô ta nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt của mình.

Khuôn mặt Ái Nha hiện lên hai chữ không tin.Không tin rằng cô gái khuya dưới chân mình có thể thay đổi 180 độ như thế.Lúc này còn nghênh nghênh mặt với cô.Bây giờ lại lụy cô thế àh.Nhưng cô không phải là người rộng lượng.Mà người ta biết sai mà vang xin cô tha thứ thì nhất định cô sẽ đồng ý.Nên Ái Nha chuẩn bị đưa tay lên cao.Ái nha muốn đưa tay lại đỡ lấy Lan Nhi ở dưới đất.Thì có một tiếng nói quen thuộc vang lên.

_Một giọng nói khá là lớn vang lên trong nhà_Cô đang làm gì đó Ái Nha_Trần Viễn lửa giận bùng bùng bước vào nhà.Hai cô mắt đỏ lên vì tức giận.Anh nghĩ rằng Ái Nha đang bắt nạt hay có quy hiếp gì Lan Nhi.Từ nãy giờ anh đã nhìn thấy tất cả.Nhìn thấy Lan Nhi khuya gối mà vang xin Ái Nha tha thứ cho cô ta.Nhưng ngược lại Ái Nha lại có những hành động quá quách không thể nào bỏ qua được.Trần Viễn vội lên tiếng ngăn cản những việc làm sai trái của Ái Nha.

_Ái Nha xùng sốt không kịp phản ứng gì."Tại sao Trần Viễn giờ này lại có mặt ở đây.Không phải anh đang ở công ty hay sao?".Ái Nha không biết phản ứng ra sao.Lời nói của cô không rành mạch tí nà_Em...em._Ái Nha không nói được nên lời,đôi mắt như run run lên vậy.

_Trần Viễn không thèm nhìn Ái Nha một lấy một lần.Anh vội cúi nửa người xuống,đưa bàn tay mình ra trước mặt Lan Nhi.Có ý bảo cô nắm lấy tay Anh_Hãy tựa tay cho anh.Rồi đứng lên nào em_Anh thấp giọng nói nhẹ nhàng.

_Nhưng mà...nhưng chân em đau lắm_Lan Nhi đưa khuôn mặt đầy lệ nhìn Trần Viễn.Về mặt nhăn lại,giọng nói như không nên lời.Cô ta làm vẻ như có hết sức lực đứng lên_AAAAAA_một tiếng hét chói tai từ miệng của Lan Nhi.Cả người Lan Nhi như chuẩn bị tiếp tục ngã xuống sàn nhà.

_Trần Viễn thấy tình hình không tốt.Nên anh vội lại đỡ lấy người Lan Nhi lên.Anh trầm giọng nói_Em có sao không?Có cần anh đưa em đi đến bệnh viện không?_Cả người Lan Nhi dựa vào ngực Trần Viễn.

_Cô ta vội vàng lắc đầu tỏ ý không đồng tình đi bệnh viện_Em không sao.Em không thích mùi bệnh viện.Anh hãy để em ở nhà nghỉ ngơi đi_Laa Nhi lại tiếp tục khóc tiếp.Hai mắt luôn đầm lệ.Làm người khác phải mìm lòng Trần Viễn cũng không là người ngoại lệ.

_Nhưng cái chân của em như vậy thì sao..._Trần Viễn tỏ ra lo lắng."Nếu không đi bệnh viện liệu cô ấy có xảy ra chuyện gì không?Dù gì cô ấy cũng là khách trong nhà mình.Để xảy ra chuyện như vậy anh thấy áy náy vô cùng.

_Không sao vài hôm nó sẽ hết mà.Em ghét bệnh viện nên không muốn vào đó_Lan Nhi trầm suy nghĩ:"có trời mới biết vào bệnh viện có bình an hay không?đau chân giả thành đau thật nữa thì mệt lắm.

_Thế để anh bế em lên._Chưa nói hết câu Trần Viễn đã bế cô ta lên đi về hướng ghế sofa.

Lan Nhi quay lại nhìn khuôn mặt buồn bã của Ái Nha liền cười 1 cái đắc ý."Cô có thể thắng tôi như vậy sao Ái Nha.Cô quá xem thường Lan Nhi này rồi đó".Lan Nhi úp mặt mình vào ngực của Trần Viễn.Hai tay ôm lấy tấm lưng của anh.

Ái Nha bị xem như người vô hình.Cô như một cái tượng gỗ được khắc chế độc đáo.Đứng ở đó cô ngơ ngác nhìn hay người đó.Mọi chuyện xảy ra bất ngờ không để cô kịp thề phản ứng lấy một lần.

_Nhìn thấy Ái Nha cứ đứng đó.mà nhìn như thế,Trần Viễn khó chịu vô cùng_Cô không nhanh đi về.Cô làm Lan Nhi như thế không đủ sao còn đứng đây làm cái gì nữa.Mặt với mũi cô để đầu hằm Ái Nha_Trần Viễn quát lớn lời nói đầy tức giận.

_Nhưng em không...không làm gì cô ấy tại sao anh lại đối xử với em như thế_Khuôn mặt Ái Nha đầm lệ.Tức không nói được nên lời._Tự cô ấy khuya ngổ i xuống chứ chân cô ấy lúc này vẫn bình thường mà.

_Cô mà không làm gì sao?Cô còn ngại biện cho bản thân mình sao?Biết sai mà vẫn không nhận lỗi của mình.Cô_Nhanh đi ra chỗ khác cho tôi_Trần Viễn hét lớn vào mặt Ái Nha.Dù anh không muốn đối xử với Ái Nha như vậy.Nhưng sự thật cho anh thấy rằng Ái Nha quá đáng thật.

Ái Nha thống khổ chạy thật nhanh.Cô không thể nào tin rằng vì cô ta mà anh lại đối xử với cô như thế.Cô có làm gì cô ta đâu chứ.Khuôn mặt đầm lệ Ái Nha leo lên xe và chạy thật nhanh đi.Tâm cô đau đớn vô cùng.Tình cảm bấy lâu nay cô dành cho anh chỉ đổi lại sự lạnh nhạt của anh.Nhưng bây giờ anh lại tàn nhẫn xé nát tim cô ra từng mảnh vụn như vậy sao?"Với anh em là người như thế nào?Với anh em là một người thủ đoạn như thế sao?Trong lòng anh có tồn tại hình bóng em không?Hay em làm công cụ làm ấm giường cho anh?hay đúng hơn em chỉ là một tin nhân như tờ báo đã nói?"nước mắt Ái Nha chảy dài trên hay gò má của cô.Đúng cô đã yêu anh quá cuồng si để bây giờ lại đổi lấy sự tàn nhẫn và sự lạnh nhạt của anh dành cho chính cô.

Sau khi Ái Nha đi,Trần Viễn nhẹ nhàng xoa xoa chân cho Lan Nhi.Anh không thể nào tin được Ái Nha lại có lòng ghen tị quá cáo.Đến mức không kiềm chế được chính mình gây ra tổn hại cho người khác.Con người này quá thủ đoạn anh không thể nào đoán được Ái Nha đang suy nghĩ gì mà lại làm ra những chuyện như vậy?.Nhưng sao thấy Lan Nhi xảy ra như vậy anh lại không đành lòng mà quay lại quát vào mặt Ái Nha."Hay anh đã yêu cô rồi?"Tự đặt cho mình câu hỏi và Trần Viễn cũng tìm ta câu trả lời cho chính mình rằng"Anh không thể nào yêu Lan Nhi được."Vì An An cần anh và ngược lại anh cũng như vậy"Nên anh nhất định sẽ không bao giờ có tình cảm với người phụ nữ nào lúc này.Anh thở dài_hey_ rồi tay cứ tiếp tục xoa xoa chân cho Lan Nhi.

_Lan Nhi nhẹ nhàng nói_Được rồi Anh.Như vậy tốt rồi._Cô ta thốt ra những lời vô cùng nghe im tai.Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ rằng:"Anh chắc cũng đang mất phải bấy tình của em rồi".

_Kệ để anh xoa cho_Trần viễn tiếp tục làm những hạnh động xoa chân cho cô.Nhưng anh lại đang thả hồn vào những dòng suy nghĩ lúc này của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

_An An ra tới ra ngoài thì Hoàng Nhật đã chờ trước cổng. Hoàng Nhật đứng bên cửa xe nhìn thấy An An liền chạy tới mở cửa cho cô_An An cậ lên xe đi.

An An đã vào trong trước khi cho xe chạy Hoàng Nhật không quên liếc An An hôm nay cô thật đẹp. Hoàng Nhật cho xe chạy trên đường chiếc xe mui trần chỉ những chàng công tử mới có.

Ngồi trong xe nhưng lòng của An An không yên cô nghĩ về chú về cô tiểu thư đó, mặt cô thể hiện một nỗi buồn.

_An An sao vậy? Sao mặt lại không vui_Tuy lái xe nhưng Hoàng Nhật luôn chú ý tới từng hành động dù nhỏ nhất của An An cậ để dàng nhận ra khuôn mặt buồn bã của cô.

Câu hỏi của Hoàng Nhật đưa An An về thực tại cô nhớ ra mình đang ngồi trên xe của Hoàng Nhật Minh không làm sao hết.nhà chúng ta đi đâu bây giờ?

Hoàng Nhật nở nụ cười bí hiểm nụ cười giết chết được tất cả các cô gái trừ người con gái ngồi trước mặt anh Tới rồi An An sẽ biết.

Hai người không nói gì Hoàng Nhật thì vừa lái xe vừa chăm chú nhìn cô. An An thả lỏng mình theo những khung cảnh bên đường cảnh thật đẹp.

Tới nơi rồi Hoàng Nhật nói xong mở cửa xe ,chạy qua bên chỗ An An ngồi mở cửa xe cho cô

Chúng ta tới đây làm gì? Đây là biển mà đừng nói là chúng ta cùng nhau tắm biển nha. An An sau vụ tai nạn hồi nhỏ cô rất sợ nước nên khi thấy biển cô cảm thấy sợ. tuy sợ nước nhưng An An lại rất thích ngắm biển thích ngắm màu xanh của biển của trời thích vui đùa trên những bãi cát dài.

Chúng ta không tắm, cậu cứ đi theo mình sẽ biết. Hoàng Nhật ra về bí hiểm.Anh chàng này hình như có nhiều việc bí hiểm lắm

Hoàng Nhật đưa An An vào một ngôi nhà gỗ nằm gần bờ biển ngôi nhà rất đẹp. An An chăm chú ngắm ngôi nhà xinh xắn cô thật sự rất muốn có nó này không khí thật thoải mái cảnh vật thật đẹp làm cho An An quên đi những buồn bực, cô cảm thấy thanh thản và rất thích nơi này.

Hoàng Nhật ngắm những thay đổi trên khuôn mặt An An, cô có một thứ gì đó khiến anh có những cảm giác lạ chưa có một cô gái nào khiến anh như vậy.Chỉ có An An mới cho cậu cảm giác như thế,cậu muốn nhìn thấy An An trầm tư suy nghĩ.Lúc này An An trong trạng thái thoải mái với chính bản thân và cảm xúc của cô

Câu chủ cậu đến rồi hả Giọng nói của một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu.

Con chào di. Di đừng gọi cháu là cậu chủ gọi cháu là Hoàng Nhật được rồi.Cháu thích đi gọi như thế Hoàng Nhật tươi cười nói

Từ trong nhà bước ra là một người đàn ông tầm 40 trên mặt nở một nụ cười Cậu chủ tới rồi tôi đã chuẩn bị xong thưa cậu.

Đã bảo chú gọi tên rồi mà chú còn gọi vậy con giận á. Hoàng Nhật nghiêm mặt nói.

Nãy giờ An An nhìn cử chỉ thân thiết của Hoàng Nhật đối với hai người trước mặt, mới nhìn An An cũng có cảm tình với họ vì nụ cười phúc hậu và sự thân thiện cho người gặp một cảm giác tin tưởng.

Hoàng Nhật chợt nhớ ra nãy giờ mình quên giới thiệu An An. Anh nắm tay An An lại gần cặp vợ chồng Đây là bạn cháu cô ấy tên là An An.

Cháu chào cô chú An An lễ phép.

Cô gái này thật dễ thương An An chỉ biết cười trước lời khen của

Thôi chúng ta đi thôi chú.....

Đi thôi Hoàng Nhật dắt An An tới một chiếc thuyền nhỏ.

Chúng ta đi thuyền hả_ An An thất mắt.

Tôi dẫn bạn đi câu cá, vùng biển này có rất nhiều cá. Hoàng Nhật thích thú nói.

Được được An An rất thích câu cá chúng ta đi thôi An An vội vã trèo lên thuyền Hoàng Nhật nhìn thấy sự hứng thú vui vẻ trên mặt cô anh rất vui. Anh thích cô mãi như vậy đừng bao giờ buồn.

Thấy Hoàng Nhật mãi đứng ngay người An An cầm lấy tay anh kéo lên. Cô không hề biết hành động vừa rồi của mình khiến Hoàng Nhật bất ngờ anh như pho tượng cô làm gì thì làm. An An chả có ý gì đâu nhé từ lâu cô đã thích đi thuyền câu cá nhưng Trần Viễn bảo bạn và nguy hiểm nên không cho cô đi giờ được đi cô rất vui.

Chiếc thuyền chạy ra tới một nơi rất đẹp nước biển trong An An có thể nhìn thấy những dãy san hô bên dưới với những chú cá đủ màu sắc bơi lượn, cô mãi ngắm nhìn những cảnh vật không biết có một người cũng đang ngắm mình.

Hoàng Nhật ngồi bên An An ngắm khuôn mặt đầy biểu cảm của cô Á nó ở đằng kia_ An An ngượng đỏ mặt cô cảm thấy mặt cô từ hồng chuyển sang đỏ và Hoàng Nhật cũng vậy.

Thật ra lúc này An An chăm chú nhìn các con cá hề rất đẹp đột nhiên nó bơi sang chỗ khác cô định chạy theo không ngờ Hoàng Nhật lại ngồi bên cạnh. Cô quay đầu nhanh nên đã hôn lên má anh. Nguyên nhân khiến hai khuôn mặt đỏ đang nhìn nhau chằm chằm.

Chú đã chuẩn bị cần câu xong rồi nè hai đứa chơi đi nhé giọng nói của Đưa cả hai về thực tại.

Hoàng Nhật cầm lấy một cần câu đưa cho An An Cậu thử xem thú vị lắm đó.

Mình phải câu thế nào Làm sao biết cá cắn câu. An An thích thú cầm lấy cần câu luôn miệng hỏi Hoàng Nhật phải làm thế nào.

Hoàng Nhật chỉ cho An An rất nhiệt tình nhưng cô thì cứ lóng ngóng lóng ngóng. Chỉ mãi An An không cầm được Hoàng Nhật nắm lấy tay cô cùng cầm vào cần câu cá.

Mặt An An lại đỏ lên từ thể bây giờ Hoàng Nhật không chỉ nắm tay cô mà cô đang ở trong lòng anh nghe rõ cả nhịp tim anh.

Sau khi lo lắng và bé Lan Nhi lên phòng. Trần Viễn đi xuống nhà gióng. bây giờ cũng đã đến cơm chiều. Anh nhìn thẳng vào chiếc đồng hồ treo tường. Bây giờ cũng chuẩn bị đến giờ cơm chiều rồi. Anh đột nhiên lại thấy thiếu vắng một người. Là cô cháu gái của anh gần hai tuần nay anh chưa ăn cơm với nó một lần. Đột nhiên lại nhớ đến những buổi cơm chung với An An. Mấy ngày nay dù anh về nhưng vẫn chưa có cơ hội ăn chung với An An. Trần Viễn trầm tư suy nghĩ. Anh cảm giác rằng anh cùng An An hai chú cháu ngày càng xa nhau. Như đang có một bức tường nào đó ngăn cách hai người họ đến cùng nhau. Nhưng anh nghĩ An An đang giận anh một chuyện gì đó. Nên cô bé ít nói và ít nhìn mặt anh từ mấy hôm anh về. Đột có tiến bước chân đi vào nhà. Anh ngẩng đầu lên nhìn.

Bây giờ mới về sao Trần Viễn đầy tức giận. Đưa đôi mắt hung hăng nhìn An An. Thật tình anh cũng không biết vì sao lại tức giận.

Nghe Trần Viễn nói An An cũng đứng lại một chút Thôi cháu bận lên phòng thay đồ_ An An cố gắng tránh né Trần Viễn. Thật bây giờ cô không biết làm gì. Nhưng giải thích vì sao mà về trễ thì cô nhất định sẽ không làm điều đó. An An bước đi vài bước thì

Đứng lại đó. Chứ chưa nói xong Anh vội với theo khi An An định bước đi.

An An quay lại nhìn Trần Viễn. Chỉ một thoáng An An đã quay ra chỗ khác. Nếu cứ tiếp tục tình trạng như thế này. Cô bé nghĩ mình sẽ không trụ nổi mà chạy lại ôm chầm lấy tấm lưng của Trần Viễn quá Có gì chú nói đại đi_ An An ra về thờ ơ với mọi việc.

Cháu đi với ai làm gì giờ này mới về Đột nhiên nhớ lại cảm giác bat an lúc nãy của mình anh không khỏi lo lắng

Đi giải stress. Không gì quan trọng cháu lên phòng đây An An chạy một mạch lên phòng. An An lời nói toàn lạnh lùng. Cô bé đi nhanh lên phòng không quay lại nhìn Trần Viễn. Những câu nói của An An là cô bé muốn chứng minh cho Trần Viễn biết rằng cô đang rất giận không muốn nói chuyện với Anh lúc này

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Những lời nói của An An thật nhẹ nhàng. Trần Viễn lại cảm thấy trong lời nói lại cảm nhận được một luồng khí lạnh xung quanh. Đột nhiên tim anh cảm thấy nhói đau. Trong thời gian qua anh và An An phải chăng đã có một bức tường ngăn cách giữa hai người. Trần Viễn lại hướng mắt nhìn về phía phòng của An An. Đôi mắt anh hiện lên một sự chua xót. Anh trầm tư suy nghĩ rồi xoay người bước ra ngoài vườn. Anh muốn hít thở một chút khí trong lành của buổi tối. Lòng anh cảm thấy rối như tơ như vài phút sau anh lại trở lại trạng thái ban đầu. Anh nghĩ đây chỉ là cảm giác của người chú dành cho cháu của mình. Hay đúng hơn cảm giác của người cha dành cho đứa con gái bé nhỏ của mình. Trần Viễn nhìn lên bầu trời tối đen không có một vì sao kia. Anh trầm tư suy nghĩ rồi cũng đi vào nhà.

Một buổi sáng tiếp tục đến. Cũng như thường lệ cô cháu gái bé nhỏ An An bước xuống lầu. Nhìn về hướng nhà ăn đã thấy Trần Viễn và Lan Nhi đã ngồi tại bàn ăn. An An vội về mặt lạnh lùng bước nhanh đến gần bàn ăn. Cô muốn bước nhanh qua cái không gian không dành riêng cho mình này. An An nhớ lại những kỉ niệm tốt đẹp của cô và Trần Viễn ở chỗ đó. Cô muốn bước nhanh qua không gian đã để lại những kỉ niệm vui này. Cô cảm giác mình như là kẻ thứ ba chen chân vào không gian đẹp của hai người kia. Tìm An An lại cảm thấy như một hồi đau đớn. Cô lại bước tiếp vài bước nữa đột nhiên chân cô lại khựng lại. Cả người bất động chân cô không thể bước tiếp được nữa. Mắt thì nhìn chăm chăm về phía bàn ăn.

Lan Nhi đã cảm thấy có người thứ ba xuất hiện ở đây. Cô ta biết giờ này không ai khác chính là An An. Nhưng Lan Nhi lại xem như An An là người vô hình vậy. Tô về như chưa phát hiện sự có mặt của An An. Lan Nhi lại cười đắc ý. Cô ta lấy cái khăn bên cạnh đĩa ăn của mình. rồi lau nhẹ lên miệng cô. Nhỏ nhẹ hỏi Mặt anh dính tương rồi kia. Để em lau giúp cho nha_ Chưa cần sự cho phép của Trần Viễn Lan Nhi cũng đã đưa tay lên khóe miệng của Trần Viễn mà dùng khăn lau những vết tương bên miệng của anh. Lau xong cô ta đột nhiên hôn lên môi của anh.

_Trần Viễn mắt mở to nhìn thẳng vào mặt Lan Nhi, như hiện lên vài tia nhìn khinh bỉ

không thể ngờ rằng Lan Nhi lại có thể làm được như vậy. Cô ta nhìn thấy Trần Viễn hơi có phần ngờ ngạc liền tỏa ra ngượng ngùng nói_ Thật xin lỗi em không... không thể kiềm chế được cảm giác của mình với anh_ Cô ta ra về ấy nấy, mặt cuối thấp xuống bàn ăn. Khuôn mặt thì thể hiện nỗi vui sướng vô cùng.

Hai khóe mắt An An cảm thấy cay nồng lòng lại đau đớn. Túi sách trên tay cũng rơi xuống phát ra tiếng “bịch”. An An tay chân luôn cuộn không biết phải làm gì lúc này.

_Trần Viễn cũng đã ăn xong nên nhẹ nhàng đặt nĩa và dao xuống bàn khi nghe được có tiếng động lạ Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn tiểu tụy của An

An một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng _Đi học hả?_Ấn sáng chưa đỏ An An hay để chú đưa cháu đi học được không? _giọng anh nhỏ nhẹ nhưng có một phần không được tự nhiên cho lắm.Anh nhẹ gỡ tay của Lan Nhi ra khỏi lòng bàn tay mình.

_An An không nói gì, bàn chân cứ cuốn huyệt và vội vàng nhặt lấy túi sách rớt dưới sàn lên.Cô bé chạy thật nhanh và nói _Không cần _Giọng nói đầy ghen ngào và đau đớn.Vội chạy lại xe hơi và ngồi yên vị trong đó.Mất An An lúc nào đã đông đầy những giọt lệ long lanh khúc nào không hay.

Trần Viễn bức tức tự nhiên lại muốn đứng lên chạy theo an ủi An An.Nhưng mọi chuyện không như anh nghĩ.Tay của Lan Nhi đã nắm chắc và kéo anh ngồi tiếp tục xuống ghế.Anh vội gỡ tay Lan Nhi ra.Nhưng cô ta cứ thế nắm chắc xe của An An cũng đã đi khỏi.Trần Viễn đành buông xuôi mọi chuyện .

Vào trường trong 2 tiết học An An cứ nhìn ra ngoài cửa sổ.Tâm trạng không một chút thoải mái.Một trận ghen tuông cứ quấy quanh đầu An An.

Trong 2 tiết học qua Lý Na đã quan sát hạnh động không được tự nhiên này của An An.Nhìn thấy khóe mắt của An An động nước cô gái này đã biết là có chuyện không hay đã xảy ra với chính người bạn thân của mình.Chờ thế cơ đến hay đúng hơn là giờ nghỉ giữa tiết

_Lý Na đánh mạnh vào vai của An An _Ơi cậu hôm nay sao lạ thế?? _Lý Na là người bạn thân mới quen của An An.Chưa quen lâu nhưng Lý Na đã xem An An là bạn thân của mình.Đặc biệt cô bạn Lý Na này đã có tình cảm đặc biệt với Hoàng Nhật.Dù biết trái tim của Hoàng Nhật không hướng về mình mà lại là người bạn thân của mình.Lý Na vẫn nuốt lấy trái đắng mà chúc phúc cho Hoàng Nhật.Cô biết dù có dùng thủ đoạn như thế nào đi nữa vẫn là con số không.Nhưng dù sao Lý Na vẫn quyết định chờ đợi một ngày hạnh phúc sẽ đến với mình.

An An đang nhìn những chú chim đang bay lượn trên bầu trời.Thật đáng ghét làm sao???không biết chúng có tâm trạng buồn như mình lúc này hay không???Nhưng tìm mình tại sao lại đau như dao khía vậy??An An nghe thấy vai mình hề đau cô quay qua nhìn Lý Na.Hai con mắt có một hồ sầu buồn bã vô cùng.

_Cậu thật ra đang buồn đúng không An An _Lý Na tiếp tục nhàng nhẹ hướng theo đôi mắt của An An mà nói.

_Tớ không có chuyện gì buồn đâu cậu đừng lo mà _An An biết bạn mình đang lo lắng cho mình.Nhưng cô lại không muốn vì mình mà họ lại phải buồn phiền.

_Lý Na không bỏ cuộc tiếp tục hỏi cho ra lẽ _Thật cậu hãy chia sẻ với mình đi _Nói thế An An vẫn im lặng nhìn lên bầu trời ở cửa sổ.Lý Na thờ dài và hỏi tiếp _Cậu không nói mình biết có nghĩa cậu không xem mình là bạn.Là bạn hãy chia sẻ với nhau những niềm vui nỗi buồn.Như thế tình bạn mới vững chắc.Mà tớ biết là tớ chỉ có thể lắng nghe bạn nói.Giúp bạn tớ không làm được.Nhưng mỗi khi bạn cần hãy nghĩ Lý Na ngày luôn bên bạn và luôn lắng nghe những tâm sự của bạn.

An An không nói gì chỉ đứng lên và bước ra khỏi chỗ ngồi.Quay lại nhìn Lý Na một cái nhẹ.Lý Na cũng biết được An An đang muốn mình đi theo cô ấy.An An đi trước Lý Na theo sau.Một khoảng đến vườn sau của trường An An đứng lại dưới bóng cây to.

_Cô bé như muốn khóc ra hết nước mắt.Nhưng không còn đủ nước mắt để khóc nữa.Nó cứ long lanh lệ ở khóe mắt.An An giọng ghen ngào nói _Thật ra tớ không biết mình bị làm sao nữa cậu àh _An An ngừng lại suy nghĩ một điều gì đó rồi tiếp tục nói _Mình thấy một người bạn của mình. _An An lòng thầm nhủ nếu nói ra kết quả câu trả lời của Lý Na là mình yêu chú.Không lẽ mình là người loạn luân sao??Đành xin lỗi cậu vậy.Tớ chỉ giấu chuyện này với cậu thôi. _Khi thấy người bạn ấy bên cạnh người khác hay nói chuyện với người khác.Lòng mình lại đau đớn vô cùng.Còn một chuyện nữa người ấy cứ thân thiện cho cô gái hôn người ấy trước mặt mình.Lúc đó tìm mình như ngừng đập,nó đau lắm.Cổ họng thì như bị ai bóp ghệt thở vậy.Mình không biết cảm giác này là cảm giác gì nữa?? _An An ngây thơ nói.Mất hướng về một khoảng không nào đó ở bãi đất trống sau trường.

_Lý Na nhìn cười không biết nói gì.Đúng là cô bạn của mình ngây thơ thật.Không biết là cô ấy đang yêu luôn.Nhưng giờ này,nói ra tâm trạng đang cười thầm trong bụng mình chắc là An An sẽ buồn lắm.Đành nén lại trong lòng.Cô nhỏ nhẹ nói _Thật ra tớ biết tình cảm đó là gì rồi.

_Chưa kịp nói tiếp An An đã cắt ngang câu nói của Lý Na _Tình cảm đó là gì vậy??? _Lời nói có phần vội vàng.

_Lý Na cười và nói _Cậu cũng phải để mình nói chứ.Đó là yêu đấy cô bé ngây thơ àh!! _Lý Na cười khỏ.Đúng là cô bạn này quá ngây thơ mà.

_An An cũng hề bất ngờ.Vừa lắc đầu vừa nói _Không thể nào là yêu đâu.Làm sao tớ có thể yêu người đó được. _An An nói mà tâm tình cứ loạn lên hết.Không lẽ mình yêu chú mình sao??

_Không yêu chứ gì nữa?? _Lý Na nhỏ nhẹ nói với An An _Theo lời cậu có phải là đau ở đây không?? _Cô chỉ tay vào tim mình.Thấy An An gật đầu cô tiếp tục hỏi _Có phải cậu cảm thấy nó thờ không nổi và không đập nữa.Rồi cậu cảm giác như muốn chạy lại tát một cái vào mặt cô gái hôn người ấy đúng không??Cậu muốn giữ người ấy mãi mãi bên cạnh mình đúng không?? _An An tiếp tục gật đầu.Lý Na buồn cười ,cười rộ lên _HAHA.Thế mà cậu còn không nhận là yêu người ấy.Cậu yêu rồi đó cô bé _Lý Na vỗ nhẹ vào vai An An.

_Hai con mắt An An ngờ ngác nhìn Lý Na.Nhưng với tính cách và một phần không kém thông minh của An An dù có ngây thơ cỡ nào vẫn hiểu được mình đã thật sự yêu Trần Viễn._Thế bây giờ mình phải làm gì đây Lý Na??

_Thế cậu có nói tình cảm của mình cho người ấy biết chưa.??_An An lắc đầu.Lý Na lại thờ dài _Thế tớ nghĩ cậu nên thử một lần nói rõ tình cảm của mình cho người ấy biết đi An An.

_Phải nói rõ sao Lý Na _An An ngây thơ nói.Liệu nói ra thì chú sẽ tỏ thái độ thế nào với mình đây?Đây là vấn đề lớn nhất để suy nghĩ.

_Đúng cậu phải nói.Để người ấy biết tình cảm của cậu.Dù đó là cơ hội rất nhỏ bé nhưng cậu cũng nên nói ra.Hãy đi mà nói cho người ấy biết đi An An _Lý Na đẩy nhẹ An An.Như biểu tình cho An An đi nói rõ tình cảm của mình với người mà An An yêu quý.Nhưng lòng Lý Na lại cảm thấy lo lắng vô

cùng. Liệu có phải người An An nói là Hoàng Nhật không? vấn đề này làm cho Lý Na lòng không yên ổn chút nào.

An An cũng quyết định. Mình sẽ nói ra tình cảm của chính mình dành cho Trần Viễn. Muốn khẳng định với anh rằng cô không phải có tình cảm chú cháu với Trần Viễn. Mà đó là tình cảm giữa con gái với con trai. Nhưng An An lại cảm thấy lo lắng. Vấn đề này không thể không nghĩ đến rằng: "Trần Viễn có thật sự nghe xong sẽ hiểu cho cô và sẽ đáp lại tình cảm với cô không???". Nhưng An An lại muốn thử một lần thất bại sẽ giúp cô vững chắc hơn nữa. An An chạy thật nhanh ra khỏi sân trường và đoán một chiếc taxi trở về nhà. Cô bé muốn gặp mặt Trần Viễn ngay lúc này và nói tất cả tình cảm của mình cho anh biết.

Sau khi bắt được chiếc taxi. Xe lấy thang đến công ty anh. Nhưng được báo là anh hôm nay nghỉ làm. An An nghĩ chắc Trần Viễn đang ở nhà. Nên cô bé cũng bắt taxi chạy về nhà. An An trả tiền xong và chạy nhanh vào nhà. Thấy giày Trần Viễn vẫn còn nguyên. An An thở phào. Tìm kiếm dưới nhà không thấy bóng dáng Trần Viễn đâu. Không cần nói An An cũng biết anh đang ở trong phòng. An An không gõ cửa phòng Trần Viễn. An An đã vội mở khóa cửa.

An An mở cửa vào mắt cứ nhìn thẳng vào cái giường trong phòng của Trần viễn. Hai con mắt cứ chăm chăm nhìn về hướng trên giường.

Trong phòng không ai khác chính là nhân ảnh hai người. Một nam một nữ nằm trên giường. Nam thì coi đồ cho nữ và nữ thì coi đồ cho Nam. Từ từ cả hai không ai có 1 miếng vải~ che thân. Quần áo thì đã được ném xuống sàn lung tung. Cả hai cơ thể lại bắt đầu siết chặt vào nhau. Lan Nhi nằm trên người Trần Viễn. Hai người cứ nhìn sát vào nhau. Nụ hôn cho nhau rất mãnh liệt và nồng cháy. Lan Nhi nhẹ nhàng hôn dần dần xuống cổ của Trần Viễn. Còn anh thì chỉ im lặng mà hưởng thụ tất cả mọi việc đang xảy ra. Không một chút đáp trả.

An An hay mắt nhoe đi vì lợi đã rơi từ bao giờ. Phải chăng An An quyết định về đây là sai lầm rồi không? Cô có phải quá vội vàng hay không? Để rồi chứng kiến cảnh tượng mình không muốn nhìn thấy. Hai tay An An nắm chặt vào nhau. Không chủ động cô bé không chịu nổi và đã dựa người vào thành cửa gây ra một tiếng động "cạch".

Cả 2 người trên giường đều ngưng hoạt động lại. Nhìn về phía người thứ 3 đang phá vỡ bầu không khí vui sướng của họ??

_Trần Viễn bây giờ mới thấy được An An. Còn thấy đứa cháu mình yêu quý nhất đang khóc. Anh không biết tại sao An An lại trở nên như vậy? Tự nhiên cô bé lại khóc chứ? Nhưng lòng anh tại sao lại thấy cần rức vô cùng, như anh đang làm một chuyện gì đó rất tội lỗi với đứa cháu gái của mình vậy?? Anh không biết nên làm gì vào lúc này nữa. Chỉ thốt ra được hai chữ _An An. ...An An._ Lúc này Trần Viễn từ từ lấy đồ dưới sàn và mặc vào.

An An đã xoay người ra nơi khác. Cô bé không muốn thấy mặt của chú mình vào lúc này? Cô cảm thấy chú như đang lấy dao đâm thọc vào ngực của mình. Cô bé nắm chặt lòng ngực của mình.

_Lan Nhi chỉ biết cười một giọng cười đầy đắc ý. Cô ta giả vờ ngây thơ và e ngại _Em. ...sao em. em lại ở đây? _Cô ta vội nắm lấy cái mềm kế bên kéo lên người mình. Che lại những chỗ kín của cơ thể cô ta. Động tác rất nhanh lẹ. Tay cô ta vội chụp lấy tay của Trần Viễn lại. Cảnh tượng này cô ta biết thế nào Trần Viễn cũng sẽ chạy theo An An mà tìm cách giải thích. Dù biết, Trần Viễn đối với An An chỉ là tình cảm chú cháu. Nhưng Lan Nhi lại không muốn điều đó xảy ra.

An An thấy như thế nhắm chặt mắt lại và xoay người bước đi. Nhưng cũng nghe được tiếng Trần Viễn kêu cô ở phía sau.

_An An. ...An An _Trần Viễn kêu to tên An An. Anh sợ cô bé lại tiếp tục bỏ chạy ra khỏi nhà nữa.

_Không. ...Không _Cô bé lắc đầu và chạy nhanh ra khỏi chỗ đó.

An An chạy thật nhanh ra ngoài. Bàn chân như không thể khống chế được phương hướng. Vô luận cơ nào An An cũng không xác định được bây giờ mình phải đi đâu? Và làm gì vào lúc này? Cả cơ thể như nghìn vết kim đâm vào. Làm cho An An cảm thấy nhói đau khắp người. Tim thì muốn rĩ từng giọt máu

Trời bắt đầu đổ mưa to. Sấm sét thì ngày càng lớn có những tiếng động "rầm rầm". Chạy giữa màn mưa cái lạnh sự cô đơn cảm giác sợ hãi trong An An. Cô cứ chạy mãi chạy mãi cái hình ảnh lúc này hiện rõ trong đầu cô. Cô chỉ biết chạy không biết mình đang đi đâu, cô chỉ biết lúc này cô muốn thoát khỏi nơi này muốn quên đi tất cả, muốn mình chưa bao giờ thấy những hình ảnh đó. Chạy mưa ngày càng lớn những giọt nước tạc vào khuôn mặt đau khổ đầy nước mắt của cô. Đau đau lắm nhưng nó có đau bằng lòng cô lúc này không? cô chạy băng qua những con đường con đường này lại đến con đường khác bước chân ngày một nặng dần. An An muốn mưa trút hết mọi đau kho trong cô và rửa đi mọi buồn phiền. Cô chạy qua một con đường nhỏ vắng người bước chân của cô đã rất mệt, cô không còn đủ sức nữa cô ngã trên mặt đường, thật là ông trời bắt công mưa ngày càng lớn cái cơn mưa như rút tất cả vào thân hình bé nhỏ đang nằm đó.

An An tỉnh lại điều đầu tiên cô thấy là cơ thể mình mệt mỏi như không có sức sống. Đầu cô rất đau, cô cố gắng mở mắt ra để xem mình đang ở đâu. Cô nhìn thấy căn phòng rất đẹp được, trang hoàng khá lộng lẫy nhưng đây không phải là nhà cô. Cô đang ở đâu thế này ??sao cô lại ở đây những câu hỏi hiện ra trong đầu cô lúc này. Cô cố gắng ngồi dậy bước chân xuống giường. Cô vừa ngồi dậy thì cánh cửa phòng lại mở ra. Xuất hiện trước mặt cô là một cô gái rất đẹp. Nhìn cô gái ấy An An biết là chị ấy lớn hơn mình khoảng 2 hoặc 3 tuổi.

_Người đứng trước mặt An An là Hoàng Linh. Cô ấy mới đi du học nước ngoài về.

Hoàng linh cất tiếng hỏi _Em có sao không, em tỉnh rồi hả? _nét mặt cô ấy hiện lên một nụ cười thân thiện và dịu dàng.

_Chị là ai? Sao em lại ở đây? _An An rất tò mò cô muốn biết tất cả những gì đã xảy ra sau khi cô ngất. Cô nhớ hôm qua cô nhìn thấy cảnh chú cô và Lan Nhi cô đã chạy dưới mưa mà, sau đó thì cô không nhớ gì nữa cả. Nhớ lại cảnh đó lòng cô lại đau, cô ước gì mình có thể quên tất cả.

_Thấy vẻ mặt nhăn lại và xanh của An An Hoàng Linh liền cất tiếng hỏi _Em sao vậy em thấy chỗ nào không tốt? hôm qua em ngất bên đường chị đã đưa

em về đây. Nhà em ở đâu chị sẽ cho người báo cho người nhà em biết. _Hoàng Linh ân cần hỏi An An.Nhìn cô bé này mà cô đã muốn nhận nó làm em của mình.

Nhắc tới nhà, ngôi nhà đó giờ có ai nhớ tới cô không, nó còn là nhà của cô nữa không??Về đó có ai đón tiếp cô không?.

_Thấy An An không nói gì.Hoàng Linh tiếp tục hỏi._Em sao vậy, em cứ nói địa chỉ hoặc số điện thoại.Chị sẽ cho người báo đến người nhà của em để họ đỡ lo lắng

_An An thốt ra bốn chữ đau lòng _Em không có nhà _An An không muốn về ngôi nhà đó lúc này.Bây giờ cô chỉ cảm thấy mình nên tránh xa nơi đó ra.Như vậy sẽ làm cho tim cô khỏi rỉ máu.

_Thế em định làm gì sau khi em khỏe? _Hoàng Linh nhỏ nhẹ nói.

_An An lắc đầu và ngơ ngác một chút mà cũng không tìm ra đáp án rằng cô sẽ làm gì _Em cũng không biết nữa chị à!!

_Thấy An An có vẻ là một cô bé hiền lành và tội nghiệp.Nên Hoàng Linh muốn An An ở lại đây bầu bạn với mình _Thế hay em ở đây với chị được không?

_Vâng ạ vậy chị cho em ở lại đây một thời gian nhé _An An nhìn Hoàng Linh nhẹ nhàng nói và An An cũng nhận thấy một điều rằng chị ấy là người tốt.

_Chị đã bảo nhà bếp chuẩn bị điểm tâm cho em. Làm vệ sinh rồi đi ăn nào cô bé. _Hoàng Linh thúc dục An An.

_Dạ.chị cứ ra trước. Em sẽ ra sau _An An vui vẻ nói

Dùng buổi sáng xong Hoàng Linh có việc phải đi. An An đi xung quanh nhà để nhìn ngắm nơi đây. Đây đúng là ngôi nhà đẹp. Từ cửa sổ của mỗi phòng đều có thể nhìn thấy biển. Sau lưng nhà có một khoảng vườn sau nhà rất đẹp, với những loài hoa rất đẹp.Nó có đủ màu làm cho khu vườn trở nên sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

An An đi xung quanh vườn nhà.Cô đi mãi mê nhìn những cây hoa hồng đủ màu. ”Rầm”.Đột nhiên An An đụng vào một chướng ngại vật nào đó.

_AnAn la một tiếng nhỏ _ui da... _và lấy tay xoa xoa cái đầu của mình.

_Một giọng nam trầm tính vang lên _Cậu có sao không?

_Không sao đâu.Minh chắc chỉ bị đau một chút ít thôi. _An An nghe giọng nói hề quen thuộc.Cô ngẩng đầu lên _Cậu. . .cậu _An An hỏi có phần lúng túng.

_Sao cậu lại ở đây?? _Hoàng Nhật thấp giọng hỏi.Cũng quá bất ngờ với sự có mặt tình cờ của An An tại nhà mình.

_An An tỉnh ngịch hỏi lại _Tớ hỏi cậu trước mà...

_hìhì _Hoàng Nhật cười nhẹ vì An An đúng là quá trẻ con mà.Có thể cũng bất cậu phải trả lời trước. _Đây là nhà của tôi mà.Thế giờ tôi có quyền hỏi cậu tại sao lại ở nhà của tôi chưa?

_Hôm qua trời mưa rất to.Tôi bị mất mưa và ngã tại chỗ nên được một chị gì đó khác xinh đẹp đưa đến đây,Nên bây giờ tôi mới khỏe mạnh mà đứng trước mặt cậu.Không chắc là tôi giờ không biết mình nằm ở ổ chuột nào nữa rồi._Nói đến đây An An cũng quên hỏi rõ tên người đã cứu mình tên gì nữa?An An thầm trách mình đúng là quá thờ ơ với ân nhân mà.

_Hoàng Nhật cảm thấy lo lắng và hề sốt ruột mà hỏi An An _Thế giờ cậu có bị làm sao không?Để tôi xem thử nào _Nói rồi Hoàng Nhật đặt nhẹ tay mình lên trán An An. _Trần cậu vẫn còn ấm sao không vào nhà mà nghỉ ngơi ra đây làm gì?ở đây gió lạnh lắm,không tốt cho sức khỏe của cậu lúc này đâu _Hoàng Nhật ra vẻ trách móc nhưng không hết lo lắng cho An An.

_An An nhếch môi khẽ cười nhẹ _ở trong đó thật buồn bã nên tớ mới ra ngoài này hít thở không khí trong lành một chút. _Khẽ mỉm cười ảm áp.

_Thế đủ rồi.Nhanh vào nhà đi nào cô bé. _Hoàng Nhật nắm lấy tay An An.Một cảm giác lạnh thấu xương từ bàn tay cô bé truyền qua người anh.Tại sao tay An An lại lạnh như thế này?Hoàng Nhật run nhẹ một lúc cũng lấy lại bình tĩnh.Nếu tay cậu lạnh như vậy tớ sẽ là người truyền hơi ấm của mình qua cho cậu.Từ đó tai của cậu sẽ không còn lạnh như vậy nữa.Hoàng Nhật mỉm cười hạnh phúc dù đang nắm lấy một bàn tay lạnh như băng của An

An.Nhưng cậu vẫn cảm thấy vui vẻ và ấm áp.

An An e ngại định rút tay của mình ra khỏi tay Hoàng Nhật.Bàn tay to chất Hoàng Nhật nắm quá chắc tay An An.Cô bé không có cơ hội và sức mạnh để rút nó ra.Với lại sức khỏe An An lúc này quá yếu.Nên đành để thuận theo tự nhiên lúc này đi.

Buổi trưa ngày hôm sau.An An ngồi trên ghế sofa kế bên là Hoàng Nhật đang ngồi cạnh cô bé.An An cầm remote chuyển kênh này hết kênh khác.Một cảm giác buồn chán lại đến.Đến cả TV cũng không có gì để cô bé giải xầu.An An chợt loét lên một ý định.

_An An quay qua nhìn Hoàng Nhật với con mắt ngây thơ _Đưa tớ đi chơi được không cậu._An An dịu dàng nói.

_Hoàng Nhật lo lắng cho sức khỏe của An An.Cậu lắc đầu thể hiện thái độ không đồng ý,_Không được,cậu cứ ở nhà mà nghỉ cho khỏe đi.

_Mà ở nhà chán lắm.Tớ muốn đi ra ngoài cho đỡ buồn chán lắm.Xin cậu đưa tớ đi chơi đi mà _An An nũng nịu lay lay cánh tay của Hoàng Nhật.

_Hoàng Nhật thật hết cách với An An _lắc đầu với tính trẻ con của An An _Được cậu lên thay đồ đi rồi chúng ta cùng đi.

An An chạy nhanh lên thay đồ. Khoảng 15' sau cô bước xuống nhà. Trần Viễn nhìn cô thật đẹp chiếc váy đơn giản không rườm rà nhưng tôn lên hết vẻ đẹp của cô.

_Hoàng Nhật và An An ngồi trong xe. Cậu ta dịu giọng lên tiếng _Cậu thích đi đâu mình đưa cậu đi đó. An An ngắm những khu phố, hôm nay đông đúc lạ thường, nhất là những người trẻ tay trong tay họ trao nhau những nụ cười vui vẻ _An An thấy họ hạnh phúc mà lòng lại nhói đau.

_Hôm nay là ngày mấy vậy cậu _An An hỏi Hoàng Nhật.

_Ngày 14-2 là ngày lễ tình nhân đường phố thật nhộn nhịp. An An hay mình đưa cậu tới một nơi nhé, nơi đó rất đẹp _Hoàng Nhật vui vẻ nói.

_uhm.Mình cũng không biết đi đâu vậy cậu chờ mình tới nơi đó đi. _An An lúc này nghĩ đến chú những năm vào ngày này hai chú cháu thường đi ăn và nói chuyện. Chú nói ngày này là lễ tình nhân giữa nam và nữ, nhưng với chú đó là ngày tình yêu của chú cháu mình (tình yêu ở đây là giữa chú và cháu nhé)

Hoàng Nhật chạy xe tới con đường ven dòng sông. Anh chạy sâu vào một con đường vắng người và khá tối. Qua đoạn đường đó là một khung cảnh rất đẹp khiến An An nhìn chăm chú về hướng cảnh đẹp đó.

_Nơi này đẹp thật.sao cậu có thể tìm được nơi này _An An vẻ mặt hiện lên tia thú vị và vui sướng.

Hoàng Nhật mở cửa xe cho An An. Cô nhanh chân chạy trên bãi cỏ đứng cạnh bờ sông nơi này cô có thể nhìn toàn cảnh dòng sông, giống như một bức tranh được khắc vẽ rất tinh xảo vậy.Không giống như thành phố nhộn nhịp vào ồn ào.Nơi này thật yên tĩnh và đẹp,một cách đẹp dịu dàng của thiên nhiên. Nó khiến lòng An An cảm thấy vui và ấm áp vô cùng.

Hoàng Nhật nhìn An An như vậy cậu cảm thấy vui mừng. Nơi này là một phần bờ sông bị che khuất hầu như không ai biết được nơi này. Cậu đã tình cờ tìm ra nơi có cảnh rất đẹp quyến rũ này.N ó thoát khỏi cái ồn ào của phố thị, không khí ở đây rất trong lành.Một không khí rất thiên nhiên.Dòng sông như người mẹ hiền ôm trọn các dải núi hùng vĩ ở đó.Dòng sông như người mẹ hiền ôm ấp và bảo vệ cho con mình.

_Cậu ngồi xuống đây đi _Hoàng Nhật trải một tấm khăn lên bãi cỏ. hai người ngồi lặng lẽ bên nhau ngắm nhìn thành phố thu nhỏ. _An An cậu có thích thả hoa đăng không? _Hoàng Nhật dịu dàng hỏi.

_An An gật đầu và mỉm cười _Ừm tớ rất thích chứ.

Hoàng Nhật liền đi ra sau xe lấy những chiếc hoa đăng đẹp.Nó có nhiều kiểu như đa số là hình trái tim.Anh đẹp lại đưa cho An An xem.Trời cũng đã chuẩn bị tối dần lại.

An An nhìn hoa đăng mà vui vẻ tươi cười.Không ngờ Hoàng Nhật lại lãng mạn và có sự chuẩn bị sẵn như thế này.

_Có một truyền thuyết nói nếu vào ngày này thả những đóa hoa đăng tình yêu điều bạn mong muốn sẽ trở thành sự thật. _ Hoàng Nhật vừa chậm chậm nói vừa đốt những hoa đăng lên. Số hoa đăng anh đem theo khá nhiều anh mất một lúc mới đốt hết.

_Em thả đi _Trần Viễn đưa cho cô một cái hoa đăng và anh cũng cầm một cái định thả xuống nước thì bị An An ngăn lại.

_Khoan đã, _An An ngăn lại và cầm tất cả các hoa đăng xếp thành hình trái tim trên bãi cỏ. Sắp xếp một cách đẹp thành hình trái tim xong.An An nhẹ giọng nói _Chúng ta cùng ước đi.

Hoàng Nhật nhìn An An lúc này thật đẹp ánh sáng những ngọn nến chiếu vào khuôn mặt dễ thương. Hoàng Nhật mãi mê nhìn An An.Nhưng nhớ lại điều quan trọng phải làm bây giờ.Nên cậu bình tĩnh lại.

_Được chúng ta cùng cầu nguyện. _Hai người một nam một nữ đứng bên nhau họ có thuộc về nhau không??. Hoàng Nhật mở mắt ra nhìn cô thành tâm ước nguyện. Anh đến bên một bụi cây gần đó.

Khi An An mở mắt ra thì đã thấy Hoàng Nhật không còn bên cạnh nữa.Một cảm giác lo sợ làm cô bé hê run.An An quay xung quanh nhìn cuối cùng

cũng nhìn thấy Hoàng Nhật đứng ở bụi cây gần đó. Cô vội vuốt ngực mình và thở phào nhẹ.

Mình sẽ cho cậu xem một điều nữa Anh dùng tay đập mạnh vào bụi rậm, một cảnh thật đẹp. Một vầng sáng xuất hiện đó là một đàn đom đóm bay xung quanh trên bầu trời. Nó tỏa một ánh sáng thật đẹp. Một màu vàng tinh khiết bay xung quanh bầu trời đen. Một ánh sáng huyền bí và làm bầu trời trở nên quyến rũ, một ánh sáng đẹp của tự nhiên.

An An thần thờ nhìn ngắm những con đom đóm đẹp đề kiệu này. Cô bé chạy lại chụp các con đom đóm nhưng mãi mà không được. Lâu sau An An cũng chụp được một con. Cô bé vui sướng cười ra tiếng Hahaha. _Đẹp không cậu_ An An nắm chắc hai bàn tay của mình lại. Nhẹ nhàng hé mở một tí cho Hoàng Nhật xem con đom đóm mà cô đã bắt được.

Đẹp Hoàng Nhật vui vẻ nói. Dù có xấu thế nào cậu cũng sẽ nói đẹp để lấy lòng An An, thấy cô cười là cậu cũng vui rồi.

Hai người cùng nhau thả những hoa đăng xuống nước nhìn nó trôi dần xa. Trời cũng đã về khuya, thời tiết chuyển lạnh. An An khẽ rung mình trước một cơn gió và Hoàng Nhật cũng nhận ra điều đó.

Chúng ta về thôi cậu ốm mà trời lạnh rồi đấy vừa nói Hoàng Nhật vừa cởi áo khoác của mình khoác lại cho An An.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

An An nằm trên giường mở nguồn điện thoại lên. Từ lúc bỏ đi đến giờ An An chưa từng mở nguồn điện thoại một lần nào. Và cái đồ yêu quý của An An đã được đem vào một góc nào đó ở tủ quần áo. Thật khó tin An An lại đem đi để vào góc tủ vì chiếc điện thoại này là quà của Trần Viễn tặng cho An An nhân ngày sinh nhật năm trước của cô. Trong đây hình nền dinh động của cô cũng chính là hình của Trần Viễn. An An rất vui vẻ khi nhận được món quà này. Khi đó Trần Viễn còn hôn nhẹ lên môi cô và nói rằng”Chú mãi yêu cháu An An àh”. Nhớ những lời đó An An lại mỉm cười hạnh phúc. Rồi nụ cười cũng tắt dần đi vì nhân ảnh Trần Viễn cùng người khác ân ái lại quay lại trong đầu cô. An An đã cố gắng quên đi tất cả nhưng chỉ là cơn sóng không. Nguồn cũng đã được mở lên. Hơn 100 cuộc gọi nhớ trong điện thoại cô. Có số điện thoại di động của Trần Viễn còn có số điện thoại nhà và công ty của Anh. An An nhủ mảy lông bất chợt đau nhói, trán hề nhăn lại. Chú có phải chẳng đang lo lắng cho mình không? Nên mới điện thoại cho mình nhiều như vậy. An An cảm thấy hồi tiếc về việc mình làm. Chợt cô lấy tay lướt nhẹ nhấn số di động của Trần Viễn. An An vội vàng tắt máy khi chưa nghe chuông đổ. Cô không có can đảm để tiếp tục nghe tiếng chó hay điều mà chính bản thân cô muốn nhất là nghe giọng nói của Trần Viễn.

Khẽ nhếch môi cười, tự giễu cợt chính bản thân mình. An An lại thầm nghĩ giờ này chú chắc đang rất bận rộn chăm sóc người tình nhỏ Lan Nhi của chính chú. Làm gì còn có tâm trạng bận lòng để ý đến mình chứ. Cô bé vội vàng ném điện thoại mà mình yêu quý nhất từ trước đến nay lên tường nhà. ”rầm” tiếng điện thoại bị vỡ ra thành từng mảnh vụn. An An lại thấy khó chịu vô cùng. Khổ sở kiềm nén bản thân rằng không đi nhật nó. Nhưng lý trí làm sao thắng nổi trái tim. Vội chạy lại nhặt từng mảnh vụn và gắn nó vào như cũ. Mở nguồn lên hồi tiếc nhìn bức màn hình. An An roi lên nó cũng đã chảy dài xuống màn hình di động rồi. Mặt kiếng màn hình di động đã bị nứt ra làm hai phần. Vì thế Tấm ảnh của Trần Viễn cũng bị nứt theo nó. An An đau lòng mà lấy tay sờ lên mặt kiếng màn hình. Vì mặt kiếng cũng bị nứt khá sâu. Nên An An sờ lên thì đã bị đứt tay. Từng giọt máu trên tay An An chảy xuống sàn nhà. An An lại không cảm thấy đau tí nào. Chỉ cảm giác trong lòng có phần đau đớn. Tâm trạng thì có phần hồi tiếc vì tấm ảnh duy nhất còn lại mà cô thể thấy được Trần Viễn cũng bị đứt ra rồi.

Đêm An An bỏ đi Trần Viễn cũng chạy xe vòng vòng tìm kiếm cô bé. Kết quả không tìm được Anh đành về nhà. Suốt đêm đó anh không chợp mắt được. Cứ trần trọc lắng qua lắng lại khắp giường mà suy nghĩ. Giờ này An An đang ở đâu?? Ngủ ở đâu? Trời lạnh con bé có ốm không? Nó đã ăn gì chưa. Quan trọng nhất là con bé có bình yên không? hay có xảy ra chuyện gì không. Anh nắm thật chặt đầu mình. Những sợi tóc như bị anh nắm quá chặt mà đứt ra. Trần Viễn sờ phút này chỉ biết ôm đầu mà ngực mặt xuống giường.

Mấy ngày qua, Trần Viễn lo lắng vô cùng. Trong lòng đầy bất an. Thật anh đã đi tìm cô cháu gái An An của mình rất nhiều chỗ. Trường học hỏi thầy giáo và cô giáo. Chỉ nhận được cái lắc đầu và câu nói không thấy. Nói rằng mấy hôm nay cô bé đã không xuất hiện ở trường. Ngày nào anh cũng chạy vô trường để xem An An. Tìm một chút hy vọng nhỏ bé rằng cô bé sẽ tiếp tục đến trường học. Nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng nhỏ bé của An An đâu hết. Lòng anh như thiếu vắng một khoảng trống vô định, không có gì có thể lấp đầy nó vào lúc này. Điện thoại thì điện không được. Một tin nhỏ nhoi liên quan đến An An cũng không có.

Anh cũng đã thông báo nhờ cảnh sát đi tìm hộ. Mà khi nghe được tin họ tìm được An An và có người nhận là An An. Anh rất vui vẻ đi đến chỗ đó. Lòng háo hức như nhận được vàng hay còn hơn thế nữa. Mà kết quả thì lại vẫn là cơn sóng không. Mấy người đó chỉ nhận đại hoặc do họ trùng tên vì mục đích họ biết gia thế nhà anh giàu. Trần Viễn cảm thấy An An như bốc hơi khỏi thế giới của anh vậy. Anh cuối cùng quyết định đăng báo tìm An An. Nhưng báo chỉ ra được 2 3 ngày nay nhưng vẫn là không tìm được An An. Trần Viễn trở nên tuyệt vọng hơn và người thì thay đổi khó mà nhận ra anh là con người phong độ và đẹp trai. Anh lúc này như đã trên 30 tuổi. Mãi đi kiếm An An anh không tự chăm sóc cho bản thân. Ăn uống ít lại nhiều hơn. Chăm sóc sống của anh là”phải giữ gìn sức khỏe cho bản thân. Mới có thể chăm sóc tốt cho cô cháu gái bé nhỏ An An của mình được”. Nên Trần Viễn là một người rất lo về sức khỏe của bản thân. Thôi bây giờ thì anh lại không cần cái sức khỏe này nữa. An An không có ở bên. Anh cần sức khỏe làm gì nữa? Có rồi chỉ sống cô đơn một mình buồn tẻ sao?

_Nhìn thấy người trong mộng của mình trở nên yếu đuối, tuyệt vọng và không còn lãnh đạm như trước. Lan Nhi cảm thấy đỡ mộng, nhưng một cơn cáo già như cô ta thì làm gì mơ sự đỡ mộng. Chủ yếu là cái giá tài kết sù này của tổng tài Viễn. Lan Nhi cười thầm trong bụng. Nhưng rồi lại ra về ăn cần hỏi thăm

và lo lắng. Anh đừng buồn nữa. Em nghĩ chắc An An sẽ không sao đâu. Lan Nhi vỗ nhẹ vai của Trần Viễn. Thể hiện cho anh biết rằng cô đang muốn an ủi.

Trần Viễn ngồi trên ghế sofa. Quay lại nhìn Lan Nhi cười ngược. Giọng lãnh khốc. Em nghĩ như thế nào mà nói thế? Anh có ý đầy chăm chọc Lan Nhi. Nhếch môi cười điệu mà đầy đau khổ. Em nghĩ làm sao anh không lo lắng được chứ đã 4 5 ngày nay. Anh không có một tin tức nhỏ nào về An An cả. Cô bé ấy như bốc hơi khỏi cuộc sống của anh. Em nghĩ xem anh phải làm sao đây hả? Hai tay Trần Viễn nắm chặt bắp vai của Lan Nhi. Giọng nói như ngấm thét vậy. Anh có thể không lo lắng được sao? Không bận tâm về An An được sao hả Lan Nhi?? Đôi mắt của Trần Viễn ngày càng đỏ lên, thể hiện mọi tức giận ở trong đôi mắt đó. Anh như muốn để những cơn lo lắng và giận dữ của mình đổ lên đầu Lan Nhi. Dù gì cũng là do cô đã là người gây ra chuyện này. Nhớ đến cảnh đêm đó An An nhìn thấy tất cả những gì xảy ra trên giường giữa Anh và Lan Nhi. Chắc cô bé rất đau lòng nên mới bỏ đi mà không một lời từ biệt hay tin tức gì. Trần Viễn lại nhớ lại lời của An An.

Chú cháu có một điều kiện này muốn chú thực hiện được không? An An hiện ra về mặt đau khổ.

Anh chậm rãi đọc báo và nhẹ giọng nói. Cháu cứ việc nói đi nào.

An An không muốn chú đang nói chuyện với mình. Lại đi bận tâm đến các tin tức ở trên Báo. Nhẹ nhàng lấy tờ báo trên tay Trần Viễn xuống. Chú đợi tí rồi đọc được không?? Thấy hàng mi của Trần Viễn khẽ nhúc nhích lại như đang khó chịu vậy. An An vội vàng lên tiếng sợ chú lại mắng thì phiền phức.

Trần Viễn biết An An hề lo sợ anh mắng cô bé. Anh cũng mỉm cười nói. Được rồi. Chú đã ngưng đọc cháu có thể nói được rồi đấy. Anh cũng có phần nhái mắt như thể hiện ý đầy chăm chọc. Nói đi cô bé... làm gì ra vẻ quan trọng thế này.

Cháu không có đùa đâu. An An ra vẻ biểu tình vì ý chăm chọc của Trần Viễn.

Thôi không đùa nữa được chưa nào. Trần Viễn nói nhẹ.

Cháu vào thẳng chủ đề nha. An An lại cảm thấy ngược ngùng. Cháu muốn chú không được đưa tình nhân của chú qua đêm ở nhà cháu không... hay là lên giường ở nhà... làm chuyện đó. Nói đến đây khuôn mặt An An trở nên đỏ như trái hồng.

Trần Viễn đang cầm cái ly uống một ngụm nước. Nước từ trong miệng anh lại muốn phun trở ngược lại ra ngoài. Câu nói của An An làm cho mắt anh tròn to lên. Như không thể tin vào sự thật này. Trần Viễn cố nuốt nước lại vào cổ họng của mình. Đến cả nước mà anh còn không nuốt nổi vì quá shock. Anh ngẩng đầu lên nhìn An An. Nhẹ nhàng hỏi. Tại sao cháu lại phải thực hiện đó? Cháu nói nguyên nhân rồi chú nhất định sẽ xem xét lại có nên thực hiện không. Anh lại có phần trêu ghẹo An An.

An An bình tĩnh nói. Điều này cô bé đã có phần dự định nói lâu rồi. Nhưng lại tính nói rồi rút lại, mà bây giờ sức chịu đựng của chính cô bé đã không còn nổi nữa. An An cố gắng nhẹ nhàng nói. Sợ phải bóc lột với Trần Viễn. Vì cháu muốn không gian này và nơi này. An An đảo mắt nhìn xung quanh ngôi nhà mà cô yêu quý. Cháu muốn ngôi nhà này mãi mãi thuộc về hai chú cháu mình. Cháu còn muốn chú không được cho phép người khác bước chân vào ngôi nhà này nữa. Nhưng vì công việc của chú quá rộng rãi. Nên cháu không thể bắt ép chú đáp ứng điều kiện đó. Nhưng chú phải thực hiện điều kiện lúc đầu. Vì như thế cháu không cảm thấy ghen tức và không muốn bầu trời trong sạch ôn hòa của chú cháu mình lại bị những người tình nhân đen tối và không trong sạch của chú phá vỡ nó. An An nói đến đâu Trần Viễn miệng như muốn há to đến đó.

Biết được ý tứ của cháu mình. Trần Viễn lại thêm phần chăm chọc. Thế nào là tình nhân đen tối và không trong sạch??

An An không ngược ngạo nữa. Đây là cuộc sống mà cô muốn nên cô không chế ép mình không được bị những trò chăm chọc của chú mà ngục ngã. Tình nhân đen tối là có âm mưu làm bà Trần của nhà mình. Và không trong sạch là tùy tiện ngủ với đàn ông. Chú có dám chắc mấy người tình nhân của chú là họ chỉ ngủ với một mình chú không??

Trần Viễn gật đầu. Nói đến đây anh thật sự là đã hết đường chối cãi rồi. Hề khó xử với yêu cầu của An An. Nhưng anh vẫn cố gắng đáp ứng yêu cầu đó. Chú sẽ không đưa tình nhân về nhà mà qua đêm nữa. Thế còn yêu cầu nào không?

Thế được rồi chú àh!! An An vui vẻ cười mỉm. Vì cuối cùng điều cô không muốn thấy nữa. Cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Hiện tại, Vai của Lan Nhi đã bị Trần Viễn siết quá chặt khiến cô cảm thấy cả vai đau đớn vô cùng. Mà khuyên anh ngừng thì anh như người mất hồn vậy. Kêu mãi mà anh vẫn không chịu buông tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hiện tại, Vai của Lan Nhi đã bị Trần Viễn siết quá chặt khiến cô cảm thấy cả vai đau đớn vô cùng. Mà khuyên anh ngừng thì anh như người mất hồn vậy. Kêu mãi mà anh vẫn không chịu buông tha cho cô.

_Lan Nhi tiếp tục dùng giọng nói dịu dàng để nói với Trần Viễn.Xem anh có chịu buông tha cho cô không_Anh có thể buông em ra đi mà Trần Viễn.Thật tình vai em đau lắm rồi anh_Lan Nhi cố gắng kiềm nén lòng lại.Với tính cách giỏi kiềm chế nên Lan Nhi đã không nóng tính trước mặt Trần Viễn.Cô ta muốn giữ gìn hình tượng bản thân trước mặt Trần Viễn.Trong lòng lửa giận đã bùng bùng phát hỏa lên.Mặt nhăn nhó lại vì đau.Nhưng đây không phải là lúc để cô ta phát hỏa và rên rĩ vì đau với anh.Lan Nhi cố khống chế bản thân mình.Cố tìm một tia hy vọng rằng Trần Viễn sẽ không giết cô lúc này.Nhìn con mắt đỏ lên vì tức giận không tìm được cháu gái của anh.Cô ta đã biết mình là cái bao để anh trút con phần nộ lên rồi.

Trần Viễn nhìn khuôn mặt xanh lại vì đau của Lan Nhi.Mà anh cứ tưởng tưởng rằng đó khuôn mặt đau khổ và lệ rơi của An An.Thế anh vội buông tay mình ra khỏi vai Lan Nhi.Ôm chặt lấy Lan Nhi mà anh cứ vọng tưởng là An An._Chú thật xin lỗi vì đã bỏ rơi cháu.Cho chú xin lỗi đi An An_Anh càng ngày càng siết chặt cơ thể Lan Nhi lại gần anh hơn.

_Anh Anh kêu nhầm người rồi.Em là Lan Nhi đây mà_Lan Nhi khó chịu nói.Đến nước này mà anh a lại có thể xem mình là An An được sao.Tôi không thể tin khả năng của mình không thể chinh phục được anh.

Trần Viễn nghe được tiếng nói không phải của An An.Anh nhìn thẳng vào mặt Lan Nhi.Đúng là không phải An An,khuôn mặt anh hiện lên tia thất vọng và buồn bã.Nhẹ nhàng buông lỏng Lan Nhi ra.bạt mồ hôi run run lên vì anh không tự khống chế được tình cảm của mình.Lại ngộ nhận Lan Nhi là An An.Anh nhận thấy mình hèn quángáng ,đổ mọi trách nhiệm và tội lỗi lên đầu Lan Nhi.Nếu không phải do anh không tự kiềm chế được mình thì đừng có mà trách cứ người khác. Thật anh xin lỗi em.Anh hơi quá đáng một chút._Trần Viễn lấy lại bình tĩnh và nhẹ giọng xin lỗi Lan Nhi.Anh vội đứng lên.Dừng định bước ra ngoài thì bị Lan Nhi.Kéo tay lại.

_Anh đừng đi.Em cảm thấy vai mình đau lắm_Hai mắt Lan Nhi đỏ hoe.Như sắp khóc vậy.Tay cô thì nắm chặt lấy tay Trần Viễn.

_Trần Viễn dùng cơ mắt buồn bã nhìn Lan Nhi.Trầm giọng lạnh lùng nói._Em tự chăm sóc cho mình đi_Lúc này anh làm gì mà có tâm trạng để ý đến Lan Nhi nữa.Anh gửi tay Lan Nhi ra và bước ra ngoài.

Hôm sau,

Trời đã tối dần,Trần Viễn vẫn ngồi trong văn phòng.Xem lại sổ sách và các dự án của công ty.Anh hơi đau lưng nhẹ dựa vào thành ghế.Mấy ngày nay,anh lo đi tìm An An sức khỏe ngày càng tệ và gầy đi nhiều.Nhưng mà về hào phóng và cơ thể đầy quyền rũ vẫn còn.Công việc thì bỏ mấy ngày nay .Nên anh đành ở lại công ty làm đêm Về nhà đối với anh không còn ý nghĩa gì nữa,cũng chẳng có ai để anh lưu luyến.Lúc trước thì có An An.Giờ cô bé không có ở nhà ,anh cũng chẳng nên về để làm cái quái quỷ gì ở ngôi nhà đó.Dựa ghế một hồi lâu anh cũng lấy lại tư thế ban đầu.Vừa đặt bút lên tờ giấy thì.Chợt có tiếng điện thoại vang lên.

Reng reng....tiếng chuông điện thoại văn phòng vang lên.

_Tôi Trần Viễn nghe_Giọng nói lạnh lùng và thờ ơ của anh vang lên.

_Một giọng đàn ông bên kia vang lên.Tuổi tác cũng đã 30 hơn_Tôi đã nhìn thấy cháu của anh.

_Trần Viễn lãnh khốc nói.Nhưng tâm trạng có phần vui mừng_Lần này có chắc chắn không?_Anh thật sự rất hoài nghi về tài năng tìm người của những người này.Lúc trước anh cũng đã nghe họ nói là tìm được An An.Nhưng đến chỗ đó chỉ toàn là những người xa lạ.Mà anh thì lại chưa từng gặp mặt bao giờ.

_Nếu lần này không đúng.Mạng tôi có thể đem ra bảo đảm với cậu_Đầu dây bên kia mặt tối sầm lại.Tự nhiên,anh ta lại đem tính mạng mình ra bảo đảm.

_Tạm thì tôi tin anh.Thế bây giờ cô bé ở đâu_Trần Viễn lãnh khốc nói.Dù sao thử một lần nữa xem.Mai nữa thì anh sẽ tìm được An An trở về.Không thì coi như đi thư giãn đầu óc một tí cũng được

_Cô bé đang đứng trước quán Bar “RenTy”.Tôi nghĩ cô ấy đang có ý định vào đó._Đầu dây bên kia nhỏ nhẹ nói.

_Anh cứ đứng đó canh cho cô bé cho tôi.Tôi sẽ đến đó ngay_Trần Viễn vội vàng nói.Chưa hề bên kia đồng ý anh đã vội cúp máy.Dù biết đã bao nhiêu lần cơ hội đến rồi vụt tắt.Nhận lấy là con số không,nhưng anh vẫn cố tìm kiếm một tia hy vọng dù mong manh đến cỡ nào.Trần Viễn vẫn cố đến chỗ có tin tức của An An.

Trần Viễn vội lấy chìa khóa xe trên bàn và chạy nhanh ra khỏi văn phòng.Rồi anh đi xuống bãi đậu xe lấy xe thật nhanh đến quán Bar đó.Nghe tin tìm được An An Trần Viễn rất mừng dù chỉ cơ hội nhỏ.

.....

An An đứng trước cửa quán bar.Cô bé ngơ ngác nhìn bảng hiệu.Có đề chữ Bar”RenTy”.Phong chữ đỏ và có vẽ thể hiện sự hoang nháo ở nơi này.Đây là lần đầu tiên cô đến đây.Cũng là lần đầu cô đặc chân đứng trước cửa một quán bar.An An ngây ngốc người.Như một con thỏ con lạc bầy đứng trước một khu vườn mới.

_Thấy An An đứng ngẩn người ra.Hoàng Nhật nhỏ nhẹ nói_Tôi thấy mấy nay cậu hay buồn.Nên muốn đưa cậu đến đây chơi cho đỡ buồn.Tôi nghĩ chỗ này chắc cũng thích hợp với cậu.Thôi mình đi vào nào._Hoàng Nhật kết thúc câu nói,cậu vừa đi vừa nắm tay An An đi vào trong.

An An được Hoàng Nhật nắm tay vào trong đó.Vừa đi vừa xem xét xung quanh.Nơi này rất xa lạ với cuộc sống của cô.Nói là cháu của một tổng tài lớn của đảo Đài Loan này.Những gì cô sử dụng luôn là hàng hiệu cao cấp.Nhưng cô chưa bao giờ đặc chân vào chỗ sành điệu như thế này.

Anh Nhật lâu rồi không thấy anh đến đây chơi. Một giọng nam có vẻ đầy trêu chọc.

Hoàng Nhật chỉ cười với cậu ta. Và nói nhỏ vào tay An An Chúng ta qua bên đó ngồi đi An An_ Hoàng Nhật chỉ tay về phía bàn ở một góc bên phải quán bar.

Mà cô bé này đẹp nhỉ?Anh mới cura được sao??Nhìn cũng dễ thương lắm nha.Mà cô bé tên gì thế?? Cậu ta nhìn An An mà có phần chăm chọc.

_Không có việc của cậu.Cậu đi chỗ khác mà chơi_Hoàng Nhật hơi khó chịu nói.

An An cùng Hoàng Nhật ngồi xuống ghế.cô bé tiếp tục đảo mắt qua khắp nơi trong quán Bar.Từ trước đến nay cô bé chưa bao giờ đặc chân đến đây.Ở đây thật sự quá ồn ào và hết sức âm i.Đèn quán bar có đủ màu cứ chớp chớp rồi tắt.Làm cho mắt An An nó như mỏi lại vậy.An An đảo mắt về hướng sân nhảy.Mọi người thì nhảy và lắc rất hương phấn.Như đang có nhiều điều muốn xả ra vậy.An An cảm thấy thật rất hứng thú nha.

Nhìn thấy An An có phần hứng thú.Hoàng Nhật ra về đòi nghị cô bé. Thế chúng ta ra đó nhảy đi._ Cậu đứng lên và nắm tay An An lại sân nhảy.

(ở đây thật khổ Zen không biết diễn tả cái quán này như thế nào.Sức tưởng tượng có giới hạn thông cảm nha!)

_Trần Viễn đi vào quán Bar.Tìm kiếm khắp nơi.Cuối cùng cũng thấy hình bóng nhỏ bé của An An.Anh không thể nào nhận ra được đó là An An.Cô bé lại đứng đó nhảy rất vui vẻ.Từ bé anh đã dạy cô bé không được vào chỗ này.Anh đột nhiên thấy trong người lửa giận trào lên và lại có phần vui mừng vì cuối cùng cũng tìm thấy cô bé.Anh đi lại chỗ An An đang nhảy chung với đám đông.

_An An trong đám đông đang nhảy rất hứng thú.Đột nhìn lại thấy có một bàn tay nắm lấy tay mình.Điều nhảy cũng ngừng lại.An An xoay người tra sau.Hai mắt mở to lên và ngờ ngác nhìn người trước mặt.Lời nói không rõ ràng _Chú...chú..._An An không ngờ rằng chú lại đến đây.Mà đến đây để làm gì??Cô bé cảm giác trong con mắt chú như có lửa vậy.Làm cho người cô run run lên.

Trần Viễn không nói lời nào.Kéo tay An An ra khỏi sân nhảy đi là chỗ bàn rượu.Tay anh như muốn siết chặt lấy tay An An.Nhìn cô bé từ trên xuống dưới mà anh lại thấy tức giận.Áo thì mặc áo dây quần thì quần short.Mặc như thế mà lại đi đến những chỗ này.Nhưng lúc này không phải là lúc để anh tức giận.Anh cố gắng nén cơn giận dữ vào trong lòng.

_Trần Viễn hơi tức giận.giọng khàn khàn _Đi về nào An An..._

_An An đau khổ lắc đầu._Không về..cháu không về_Cô bé lạnh lùng nói.

Hoàng Nhật bây giờ mới phát hiện ra An An đã biến đâu mất tiêu.Cậu quan sát xung quanh bây giờ cậu mới thấy.An An đang đứng kế bên một người con trai.Nhìn dáng vẻ người này cậu cảm thấy rất quen thuộc.Hình như đã gặp anh ta ở đâu rồi.Nhưng bây giờ sao cậu lại không nhớ nữa.Điều quan trọng bây giờ là phải lại xem An An tại sao lại đứng ở đó với anh ta??

Trần Viễn sắc mặt đau khổ nhìn An An.Anh nói mà giọng buồn bã _Cháu thật sự. Thật sự không muốn về cùng chú sao?_ Nhìn An An từ chối về nhà cùng mình.Anh đau lòng không biết phải làm sao??có phải cô bé đã quá đau buồn nên mới không chịu cùng anh về nhà không?

An An tự hỏi mình??có phải là chính bản thân mình không muốn về nhà không??hay mình muốn hay rất muốn chú kêu mình về nhà??Mà bây giờ điều mình muốn nó đã thành thật.Mà tại sao mình lại không chịu về chứ??Mãi suy nghĩ An An nghe tiếng Hoàng Nhật ở đằng sau.

Ai đấy An An An?? Hoàng Nhật chỉ tay về hướng Trần Viễn.Cậu cúi xuống nhìn bàn tay Trần Viễn nắm lấy tay An An.Tự nhiên trong lòng cậu cảm thấy đau đớn.Một trận buồn phiền.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

Trần Viễn đứng lặng người nhìn người đang hỏi An An.Anh quan sát từ trên xuống dưới con người của Hoàng Nhật.Khuôn mặt và con mắt anh không lộ ra một chút biểu hiện lạ thường nào.Như không cho ai biết anh đang suy nghĩ gì vào lúc này.Con người đen của anh đảo đảo khắp nơi,để quan sát và đánh giá cách ăn mặc của Hoàng Nhật.Nhìn về bề ngoài cậu ta cũng biết là nhà Hoàng Nhật cũng không tệ.Đối phương chắc cũng có gia đình khá giả.Anh đã buồn ba trong thương trường nhiều năm không lẽ anh không thể đoán được bề ngoài của người khác.Nhìn cậu ta chắc cũng chỉ khoảng bằng tuổi An An hay lớn hơn 1 hoặc 2 tuổi.

Hoàng Nhật nhìn Trần Viễn.Cậu giờ mới nhớ ra người đứng trước mặt mình là ai.Cậu đã thấy Trần Viễn đứng trước cổng trường cậu lần trước.Nhớ ra lần đó Trần Viễn đứng đón An An đi học về.Một trận buồn phiền lại kéo đến trong lòng cậu.Cậu cũng quan sát con người đen đảo nhìn Trần Viễn.Nhìn về bề ngoài phong thái lạnh lùng và có phần quyền rũ của người đàn ông phong độ.Hoàng Nhật lại cảm thấy hơi ghen tị.Vì anh ta quá đẹp trai nhìn quá lãng tử.Những ưu điểm đẹp của người đàn ông.Điều bị anh ta nắm lấy hết.Làm cậu cảm thấy khó chịu và có vài phần lo lắng.Lo lắng An An sẽ vì những về bề ngoài của anh ta mà đi theo anh ta.Bỏ lại cậu ,làm lòng Hoàng Nhật không khỏi cảm thấy buồn bực và thống khổ

An An đứng đó nhìn Trần Viễn và Hoàng Nhật. Hai người này cứ lờ lợm nhau mãi. Cô bé cảm thấy khó chịu. Thừa cơ hội Trần Viễn không để ý đến cô. Cô đã gỡ tay mình ra khỏi tay anh. Đúng là An An rất thích nắm lấy bàn tay đó. Mãi mãi sau này cũng điều rất thích. Nhưng bây giờ cô đang giận sao có thể để Trần Viễn tùy ý mà nắm nó một cách dễ dàng vậy được. Nên An An quyết định sẽ cố gắng tự khống chế cảm xúc của bản thân. Không cho nó có thể làm loạn lên vì kích động mạnh của sự niềm nhớ nhưng bấy lâu nay

_ Nhưng nhìn về mặt kiêu ngạo của Trần Viễn cậu lại cảm thấy tức tối. Nhưng Hoàng Nhật cố nén lại và bỏ qua không thèm để ý đến anh nữa. Rồi nhẹ nhàng nhìn về và nói với An An _ Sao cậu không vào đó mà nhảy nữa. Đứng đây mà làm gì. ? Chúng ta vào nhảy đi nào. * _ Không để An An trả lời cậu đã nắm tay còn lại của An An mà kéo đi.

An An cứ thế bị Hoàng Nhật nắm tay đi. Mà cô bé lại không thấy Trần Viễn có động tĩnh gì. Không phải chú cứ thế mà bỏ mặt cô sao. ? Cô không tin chú có thể bỏ mặt cô. Cứ thế mà chú cứ đứng im lặng tại chỗ đó. ”nếu cháu điểm đến 10 mà chú không đi lại kéo cháu về nhà. Cháu nhất định bỏ mặt chú không quan tâm đến chú nữa” Thầm đếm trong lòng cô. 1...2...3...5...7...9...không lẽ chú không quan tâm cô thật sao?? An An như muốn khóc lớn lên....lần đếm cuối cùng 10...

An An và Hoàng Nhật đi được vài bước thì họ không đi nữa. Vì lúc này, đã bị Trần Viễn đứng chặn trước đường đi của mình.

Thấy An An cứ thế mà bị cậu ta nắm tay đi. Nắm tay An An đi ngay trước mặt anh. Làm sao mà anh không có phần khó chịu được chứ???. Làm sao anh có thể để An An bị cậu ta kéo đi như thế này được???. Mà lại bị kéo đi trước mặt anh như vậy. Anh sao có thể nào làm ngơ như không thấy gì chứ. Anh là ai là Trần Viễn. Là con người kiêu ngạo không chịu thua với mọi thứ trên đời này. Không chịu mất những món đồ mà mình đã quý trọng từ đó đến nay. Nên anh phải đi lại nắm lấy tay và nắm lấy con người An An. Đem cô bé trở về nhà. Không cần nói và suy nghĩ nhiều nên anh đã đi lại trước mặt An An và Hoàng Nhật.

_ Hoàng Nhật ra về khó chịu hỏi người đứng trước mặt cậu. Cậu kiêu ngạo nói nghênh cằm lên và nhìn thẳng vào mặt Trần Viễn _ Anh định làm gì mà cứ thích đứng cản đường chúng tôi???. Anh có biết phép lịch sự là gì không???. _ Hoàng Nhật cao có nói, khuôn mặt không kém phần khó chịu.

_ Trần Viễn không thèm để ý đến câu hỏi của Hoàng Nhật. Anh nhìn chăm chăm và khuôn mặt lạnh lùng của An An. Mấy ngày không gặp cô bé đã tập tính lạnh lùng như thế này từ bao giờ. Như vậy anh thật sự thật sự rất khó chịu nha. Nhưng chuyện gì cũng phải kiềm nén lại. Điều quan trọng nhất là bây giờ anh phải đưa An An về nhà cho bằng được _ An An đi... về đi An An nào _ Trần Viễn như ra giọng cầu khẩn và năn nỉ An An.

Hoàng Nhật thì hơi ngờ ngác nhìn. Không biết họ có mối quan hệ đặc biệt gì???. Mà sao Anh ta lại muốn An An về chung với anh ta???. Không lẽ An An ở chung nhà với anh ta sao?? Hai chữ chung nhà làm cho tâm trí Hoàng Nhật loạn lên hết.

_ An An lắc đầu. lạnh lùng nói _ Làm gì phải về nhà chứ???. Đó không phải nhà dành riêng cho An An này nữa rồi. Nên An An nhất định sẽ không về. _ An An tỏ thái độ thờ ơ. Quay qua hướng khác không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Trần Viễn. Nếu thế chắc cô chạy lại mà ôm anh mà khóc lóc vì nhớ anh quá.

_ *Thế An An này! cậu thật sự không muốn về đúng không? Không muốn đi chung với anh ta đúng không???. _ Hoàng Nhật muốn chắc chắn rằng An An nói là sự thật.

_ An An đảo mắt liếc nhẹ qua xem Trần Viễn có biểu tình gì không. Nhưng nhìn thấy anh không có thái độ gì khác lạ. Cô bé buồn bã ậm ừ _ ừ... ừ... ừ...

_ Hoàng Nhật tỏ thái độ vui vẻ nói và hài lòng với câu trả lời của An An _ An An cậu ấy đã không chịu về. Anh nên nghĩ bỏ cuộc rồi chứ. Sao cứ đứng đó mà cản trở đường của chúng tôi vậy. Để cho chúng tôi còn vui chơi nữa. _ Hoàng Nhật tỏ thái độ thách thức. Kì này cậu nghĩ phần thắng cũng chuẩn bị nghiêng về cậu một nửa rồi.

_ Thấy thái độ đắc ý của cậu bạn đứng bên cạnh An An. Trần Viễn nhíu mày lại, sắc mặt nhìn không được có phần thâm trầm và đau thương. Nhưng tức giận thì vẫn có. Lời nói có phần đe dọa và khó nghe _ An An một lần cuối cùng có đi về không... Đi về nhà rồi mọi chuyện sẽ giải quyết sau nha An An*

_ Hoàng Nhật nhìn không được lại chen vào. _ Anh cứ ép buộc cậu ấy. Cậu ấy cũng sẽ không về đâu. Anh cố đứng đó mà cản trở làm gì.*

_ Trần Viễn lớn giọng quát lại. Lúc này anh đã rất tức giận vì thái độ thách thức vào chuyện của người khác với cậu bạn này rồi. _ Không liên quan đến cậu.... An An đi về nào _ Anh nắm lấy tay còn lại của An An.

_ Hai tay của An An đã bị hai người nắm lại. Một tay thì bị Trần Viễn nắm một tay thì bị Hoàng Nhật nắm. An An tỏ thái độ nóng giận _ Hai người có thôi không.. Mau buông tay tôi ra được rồi đó* _ Lời nói cũng quát lớn như rất tức giận vậy.

_ Hai người đó cũng nhẹ nhàng buông tay ra. An An nhẹ giọng lại nói _ Vẫn quyết định ban đầu không về... Chúng ta đi thôi Nhật* _ Quay mặt lại hướng khác. An An đau lòng bỏ đi về phía sân nhảy.

An An đi được vài bước. Muốn quay đầu lại nhưng không có lòng can đảm. Quyết định rồi làm sao có thể như thế này mà bỏ nói 2 lời. Mà có thể quay lại mà đi về chung với chú được chứ.

Trần Viễn đứng đó hay tay gặt gao nắm chắc lại thành quyền. Anh như đang mất mát và rất tức giận. Sắc mặt thì xám lại âm trầm. Con thình nộ cũng đã lớn dần.

Lúc này An An đi được một khoảng thì Trần Viễn cũng đi đến phía sau. Anh kéo lấy tay An An.

Trần Viễn nắm chặt tay An An hơn kéo An An vào lòng mình. Mất tư thế An An đã sà vào lồng ngực rắn chắc của anh. Mặt An An ngược lên nhìn khuôn mặt Trần Viễn. Khuôn mặt bao lâu nay cô đã thầm nhớ và thầm thức đêm nhớ về nó. Bây giờ lại kề sát như vậy tim cô như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

.Anh ôm gât gao cơ thể An An sát vào lồng ngực rắn chắc của mình. Mất An An tiếp tục mở to hơn. Ngơ ngác nhìn Trần Viễn. Anh ép sát mặt mình và mặt An An. Trao cho cô bé một nụ hôn. Nụ hôn có vài phần tức giận và nhưng nhớ của sự yêu thương. Nỗi nhớ của sự khát khao trong thời gian qua. Anh hung hăng hôn như muốn xâm lược cả bờ môi của An An, phảng phất có vài phần bá đạo gât gao ôm lấy cơ thể của An An sát chặt vào cơ thể anh. Anh như muốn nuốt hết lấy môi của An An vào miệng của mình.

Hoàng Nhất chỉ biết im lặng mà đứng đó nhìn. Tâm trạng lại đau đốn. Cậu cảm thấy lúc này mình rất bất tài người con gái mình yêu. Cô ấy cứ thế mà dính chặt vào nam nhân khác. Còn hôn nhau trước mặt cậu. Cậu chỉ biết đứng đó mà lặng cả người nhìn họ cứ thế hôn và ôm nhau.

An An cũng cứng cả người ra. Cô không biết bây giờ chú đang làm gì. Nhưng nụ hôn này đã từ lâu không có nữa, mà bấy lâu nay cô đã rất nhớ nó. Không kiềm được trái tim của mình, cô vòng tay ra sau cô ôm lấy tấm lưng rắn chắc và lớn của Trần Viễn. Mỗi cô cũng đáp lại nụ hôn của anh. Hai người cứ thế mà đáp trả nhau. Càng ngày càng siết chặt vào nhau.

Lúc này Nụ hôn cũng từ từ mà dịu dàng lại. Trần Viễn cảm thấy dường như An An đã không thờ được nữa. Anh cũng buông nụ hôn ra. Nhưng có phần liến tiết. Mọi người bây giờ cũng đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn hay người.

An An cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô và Trần Viễn đã đồng bộ phim tình cảm cho tất cả xem. Bây giờ không biết phải làm gì vào lúc này. Cả mặt An An dựa vào vai Trần Viễn. An An ước gì ở đây có cái hố nào đó để mà cô chui xuống đó mà trốn quá. Khuôn mặt An An cũng đỏ lên vì xấu hổ

Thấy sự bối rối của An An Trần Viễn cũng không biết làm gì. Nhưng cũng cảm thấy mắc cười. Cô bé này cũng biết mắc cỡ. Nhìn khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ của An An. Trong con bé lúc này thật đáng yêu làm sao. Anh bế An An lên.

An An lại kinh ngạc mắt tiếp tục mở to lên. An An cũng không muốn hỏi tại sao chú lại làm như vậy. Nghĩ chú làm gì chắc cũng chỉ muốn tốt cho mình. An An chỉ thế mà úp mặt vào lồng ngực của Trần Viễn. Như vậy cô bé sẽ cảm thấy đỡ xấu hổ

Trần Viễn biết tình hình thế này cho An An đi ra ngoài đó. Chắc cô bé có nước mà độn thổ. Bây giờ chỉ có cách là bế cô bé ra ngoài xe là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Hoàng Nhật đau đốn nhìn An An được Trần Viễn bế đi. Cậu không biết trong lúc này mình phải làm gì??? Đi lại và níu kéo An An về với mình??? Nhưng cậu không có quyền bắt An An phải về với mình. Lòng cậu cảm đau nhói tim như vỡ nát thành từng mảnh. Chết lặng khi nhìn thấy người mình yêu được người khác bế vào lòng. Cậu quay mặt lại về hướng sân nhảy.

Trần Viễn bế An An lên cao bằng nửa ngực của mình, tiến ra chỗ đậu xe. Cả quán bar họ điều đưa ra cặp mắt ngơ ngác nhìn An An và Trần Viễn. Nhưng cũng không ai nói một câu nào. Rồi họ tiếp tục quay lại công việc của họ đang làm.

Tim của An An như muốn bay ra ngoài. Cả cơ thể như run lên trong lòng Trần Viễn. Một cảm giác thật lạ vô cùng. Dù rất nhiều lần được anh ôm thân mật như thế. Nhưng lần này An An cảm thấy run và hồi hộp. Tâm trạng nhảy vọt lên một con vui sướng. Mặt thì cũng đỏ hồng lên vì ngượng. Trong đầu cô thì có những câu hỏi rất lớn: "Tại sao hôm nay chú lại lạ như thế? Tại sao có những hành động quá khác thường vậy? Quá thân mật thế này? Bình thường có người lạ không bao giờ chú hôn cô như thế? Mà hôm nay tại sao lại biểu hiện vậy?"

An An được Trần Viễn đặt nhẹ lên xe. Nhìn khuôn mặt đỏ hồng như quả đào của An An. Mà Trần Viễn lại cảm thấy thật buồn cười. Anh muốn cười phá lên thật lớn. Nhưng lại nhớ đến cảnh mà cậu bạn kia nắm tay An An đi trước mặt anh. Làm cho Trần Viễn cảm thấy tức giận và muốn đập phá mọi thứ. Muốn quát mắng ai đang cạnh mình bây giờ. Anh lại cố kiềm ném bản thân mình không thể làm những hành động điên rồ vào lúc này. Anh ngồi yên vị trên xe và lái xe đi.

Trong suốt đường đi. Trần Viễn và An An không ai nói với ai lời nào. Không khí trong xe im lặng 2 người điều có suy nghĩ riêng của họ.

Trần Viễn lái xe lại một bờ hồ. Có hàng rào chắn ngang cái hồ và những hàng cây xanh. Nơi này cũng không mấy sáng. Có rất nhiều cặp tình nhân ngồi ở trên bãi cỏ. Những cơ giới nhẹ nhàng đi qua, làm cho những chiếc lá rung lên thành tiếng động xào xạt. Bờ hồ cũng gọn lên thành những con sóng lằng tằng nhẹ nhàng. Bóng đèn cứ chớp chớp nhái ở đằng xa xa. Không gian ở đây thật sự rất tĩnh lặng và im ả.

Trần Viễn mở cửa xe và bước xuống xe. "rầm" cửa xe bị động lại rất mạnh. Anh không nói lời nào đi thẳng lại gần bờ hồ. Mắt cứ nhìn một khoảng không nào đó dưới hồ.

An An trong xe cũng không biết tại sao Trần Viễn lại đứng ở đó.Nhìn hành động lúc bình yên, lúc mạnh mẽ của anh làm cho cô bé cảm thấy bối rối vô cùng.An An cũng nhẹ nhàng bước xuống xe.Cô bé đi lại gần Trần Viễn.Không khỏi có một cảm giác e sợ và bất an bởi hành động của Trần Viễn.

_Nghe thấy có bước chân đến gần mình.Không khỏi đợi người đó nói mình là ai Trần Viễn cũng biết đó là An An.Anh cao giọng hỏi_Nói mấy ngày hôm nay đi đâu,ở với ai và làm gì?_Thương thì có thương thật và rất nhiều là đằng khác.Nhưng nhớ đến những ngày vì lo lắng cho cô bé mà anh phải phát điên lên vì đi tìm không ra An An?Hôm nay lại gặp ở vũ trường không khỏi làm con tức giận cùng với sự lo lắng trong anh dồn nén bấy lâu nay.Lần này nó cũng bộc phát nên lời nói có phần tức giận cao.

_An An hơi run sợ một chút.Mà giọng thì lại không kém lạnh đậm_Không làm gì hết.Thôi chúng ta đi về._An An cũng không kém tức giận mới đó còn hung hăng hơn người ta.Bây giờ,lại lạnh khốc mắng giết như vậy.An An vẫn cho là mình đúng.Cô bé định quay gót bước vào xe.Không thèm để ý đến Trần Viễn nữa.Nhưng mà chưa bước được ba bước đã nghe thấy tiếng nói ở phía sau.

_Trần Viễn lớn tiếng nói _Đứng lại đó.Ai cho phép cháu đi hả?.Nên không được đi_Lúc này anh cũng quay mặt về phía An An.Nhìn cơ thể của cô bé gầy đi mà lòng anh lại thêm một trận chua xót.Lúc này bé cô bé trên tay.Anh đã cảm nhận được rằng mấy ngày nay cô bé đã gầy ra nhiều.Đứng phía sau mà nhìn tấm lưng nhỏ bé vì câu nói của anh mà run lên.Anh cảm giác hơi hối hận.Anh lại không thể nào rút lại.Nếu anh không làm quá chắc sẽ có ngày cô bé cũng sẽ bỏ đi một lần nữa.Anh nhẹ giọng lại như cũng có phần cao giọng.Trần Viễn lặp lại câu hỏi cũ_Nói cho chú biết mấy ngày hôm nay cháu ở đâu và làm gì hả An An.

_An An không quay lại ương bướng nói_Không cần chú quan tâm.Nên chú đừng có hỏi cháu nữa.

_Trần Viễn đôi mi mày hơi nhíu lại.Sắc mặt thâm trầm không rõ là anh đang tức giận hay bị thương_Làm sao chú có thể bỏ mặt,không để ý và không quan tâm đến An An được chứ._Lời nói như xen lẫn sự chua xót.

An An khựng người cơ thể như chết lặng.Không biết mình có sai gì không.???Lời nói của chú làm cho lòng cô đau buốt vì hối tiếc.Liệu lời nói lúc này của cô phải chăng đã làm chú đau lòng An An lại không tin những lời đó lại là làm Trần Viễn đau lòng.Như thế nào anh có thể đau lòng và bận tâm đến cô.Không phải những lúc cô vắng nhà là lúc đó tiện lợi cho anh đưa tình nhân về nhà sao.

Trần Viễn nhìn An An mà đau lòng.Anh không ngờ An An lại nói ra những điều làm lòng anh quặn lại như vậy.Thật anh không biết nguyên nhân nào đã khiến cô bé nghĩ anh không quan tâm và còn lại bỏ mặt lại nghĩ anh bỏ mặt nó chứ.Trần Viễn đi lại gần An An hơn nắm lấy đôi tay cô bé.Ôm chặt An An vào lòng mình hơn.

Cơ thể An An lại cứng đờ lại,vì cô lúc này như bất động với tất cả.Hôm nay,đúng là chú thật có những hạnh phúc khiến cô bé quá bất ngờ.

_Trần Viễn giọng nói khàn khàn _An An về với chú đi An An.Chú không bao giờ nghĩ là không cần An An.Chi cần một ngày không nhìn thấy nụ cười thấy giọng nói ương bướng và thấy hình bóng của cháu là chú cảm thấy phát điên lên rồi An An à!!!Đừng nghĩ là chú không quan tâm đến cháu nữa được không An An???Ngoài cháu ra chú đâu còn ai để quan tâm nữa.Nhất nhất là chú chỉ cần có An An ở bên cạnh thôi!!!

_An An nước mắt muốn rơi xuống vì cảm động hay hạnh phúc cô bé không biết.Chi cần được Trần Viễn ôm cô như thế này là đối với An An là mạng nguyện rồi.Tay An An vòng ra sau lưng Trần Viễn ôm chặt tấm lưng rắn chắc của anh._Những lời chú nói điều là sự thật chứ.???_

_Thật đó chú chỉ cần có cháu thôi!!!_Trần Viễn dịu dàng nói.

_vâng_An An nói khẽ _éc xì.....éc xì.....éc xì_An An sặc ra từng tiếng bây giờ,ngoài này gió đã bắt đầu lớn dần.Người An An thì yếu ớt nên cảm thấy lạnh.Cơ thể cô bé bắt đầu run lên từng cơn.

_Mình đi về nào An An.Ở đây gió bắt đầu lớn rồi.Kéo cháu lại cảm lạnh nữa đó _Trần Viễn ăn căn nói.

_Dạ_An An nhỏ nhẹ nói.Cô bé ôm chặt lấy cơ thể Trần Viễn một lúc rồi cũng buông ra anh ra.

Cả 2 cùng nắm tay nhau bước vào trong xe.

Khoảng 15 phút sau xe của Trần Viễn cũng về đến nhà.Lan Nhi ngồi trên ghế sofa cô ta vội chạy ra đón Trần Viễn.

_An An ngồi trong xe thấy Lan Nhi mặt cô bé tối sầm lại.Nhưng chợt đầu lại kéo lên một tia hạnh phúc._Chú bế cháu vào nhà được không???_An An yếu ớt nói và có tia cười đắc ý.

_Được chứ!!!_Trần Viễn nhẹ nhàng đưa tay ra bế An An lên.Anh bước những bước chân nhẹ vào trong nhà.Một cách rất cẩn thận ,anh vừa nhìn trên rồi nhìn xuống đường đi sợ có vật gì đó làm anh không khống chế được bước chân.Rồi làm An An từ trên tay mình mà rớt xuống thì khổ.

Bác Trương thấy xe Trần Viễn về cũng chạy ra.Nhìn thấy trên tay Trần Viễn bế An An ông vui vẻ mỉm cười hạnh phúc.Có An An ở trong nhà này,thì ngôi nhà mới có tiếng cười _An An cháu về rồi hả???

Trần Viễn nhẹ nhàng để An An xuống ghế sofa.

_An An tươi cười nói _Thật xin lỗi đã để bác và mọi người lo lắng cho cháu_An An cúi đầu xuống bàn như nhận lỗi.

_Không có gì đâu cháu.Cháu về nhà là mọi người vui rồi_Bác Trương nhỏ giọng nói nhưng đầy tình thương yêu.

_Lan Nhi nãy giờ bị xem như là vô hình.Mọi người cứ thế mà bỏ mặt cô xem cô như là vô hình.Đầu Lan Nhi như chuẩn bị bốc khói Cô ta cố gắng chen vào _An An em về rồi há??mọi người rất là lo lắng cho em đấy._Lan Nhi lời nói đầy ý quan tâm.Nhưng trong lòng lại nghĩ”Con bé này sao nó lại về làm chi.Sao không đi luôn cho đẹp trời.Nhìn bản mặt nó là muốn bóp cho nó chết quốc đi rồi.Nhìn không ưa tí nào hết.Lại còn bắt Trần Viễn bế nó nữa chứ thật muốn chọc tức mình mà”Lan Nhi cao có suy nghĩ trong lòng mình.

_Ừh!!! _An An lạnh lùng đáp.Đúng là cáo già giả vờ quan tâm ta sao,ngươi thì nhất nhất không xứng đáng để quan tâm ta.An An đưa đôi mắt yếu ớt nhìn Trần Viễn _Cháu muốn lên phòng ngủ.

_Được chứ bế cháu vào nhà!!! _Trần Viễn lại tiếp tục bế An An.

An An vòng tay qua cổ Trần Viễn.Nhìn Lan Nhi bằng cặp mắt mang tính khiêu khích cao độ.

Lan Nhi nhìn An An đôi mắt liếc nhẹ cô bé.Mắt cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống An An vào lúc này vậy.

Trần Viễn đi lên lầu và đưa An An vào phòng cô bé.Rồi đặc nhẹ nhàng An An lên giường mình.

_Trần Viễn hôn nhẹ lên trán An An _An An ngủ ngon nhe cháu!!!

An An cũng vươn nhẹ nửa người lên rồi hôn lại lên má Trần Viễn _Chú cũng thế ngủ ngon!!!Mà nhớ phải mơ thấy cháu đấy _An An ươn ngạnh nói.

_Nhất định là chú sẽ mơ thấy cháu.Thôi cũng đã khuya rồi ngủ đi An An.Chú ra ngoài đây _Trần Viễn bước đi lại cửa phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Những tia nắng ấm áp xen qua ô cửa sổ,căn phòng trở nên ấm áp hơn.Một cô gái với đôi má hồng hào tóc dài đen mượt dài xỏa dài trên nệm.Đôi môi chum chím khẽ cười nhẹ.Năng sáng chiếu vào khuôn mặt nhỏ xinh của An An.Khiến cô bé phải mở mắt tỉnh dậy,nhẹ nhàng vươn hai tay lên cao.An An ngồi bậc dậy mỉm cười hạnh phúc.Cô bé nghĩ chắc ngày hôm nay thật tuyệt đấy.Nhớ đến mọi chuyện hôm qua khuôn mặt An An lại đỏ lên vì ngượng.Rồi cô bé lén nhẹ đầu mình,đôi chân thon dài nhẹ nhàng đặc xuống đất và bước vào nhà tắm.Sau 20 phút An An mặc đồ chỉnh tề bước thẳng xuống lầu.An An nhìn thấy trên bàn ăn đã dọn sẵn thức ăn từ lúc nào rồi.Trần Viễn cũng đã ngồi đợi bao lâu rồi cô bé cũng không biết.An An nhẹ nhàng bước chân lại bàn ăn.

_An An khuôn mặt nở một nụ cười niềm vui vẻ và hạnh.Cô bé nhìn Trần Viễn và nói giọng ấm áp , _Chú ngày mới vui vẻ nha chú!!!

_Trần Viễn dùng hai ô nhu nhìn An An,gọng nói cũng trầm lắng và ấm _Cháu cũng thế nhe An An!!!Mà cháu ngồi vào bàn ăn đi sao cứ đứng đó mà nhìn chứ mãi thế , _Trần Viễn cũng có vài phần chăm chọc trong lời nói.

An An ngượng ngùng mặt cũng đỏ hồng lên.Cô bé kéo nhẹ cái ghế bên cạnh ra một chút.Rồi ngồi nhẹ nhàng lên ghế.

An An vừa ngồi xuống ghế chưa đến 1 phút thì từ đâu một giọng nói ấm áp vang lên trong phòng ăn.

_Lan Nhi kéo ghế ra và ngồi nhẹ xuống.Cô ta cười tươi rồi dịu dàng nói, _Xin lỗi vì đã bắt mọi người đợi lâu.

_Trần Viễn lãnh đạm nói , _Không có gì nữa thì chúng ta bắt đầu ăn đi. , _Nói xong anh cũng lấy dao và nĩa nhẹ nhàng cắt thịt và ăn.

Buổi ăn diễn ra trong không khí yên lặng.An An cảm thấy cơm nuốt không trôi vào họng khi ngồi ăn chung với Lan Nhi.Ánh mắt An An cũng sâu lắng và có phần chán ghét nhìn Lan Nhi.Trong lòng thầm nghinh ghét vì những vào con mắt của Lan Nhi.An An cảm thấy bức bối khi cô ta cứ nhìn chăm chăm Trần Viễn bằng con mắt dịu dàng và quyến rũ người khác đó.

Lan Nhi biết có người liếc xéo mình nhưng cô ta không ngăn ngại mà cứ nhìn Trần Viễn bằng cặp mắt đó mãi.

Trần Viễn không nói gì trong suốt bữa ăn.Cũng không để ý đến hai người phụ nữ ngồi ăn chung mình.Anh cũng không biết là hai người đó ngồi ăn với tư thế liếc xéo nhau như thế.Anh vẫn chậm rãi ăn một cách bình thường.

_Khi ăn xong và đặc nĩa cùng dao xuống bàn.Trần Viễn thân mật hỏi, _An An chú đưa cháu đến trường nhe???

_Vâng!!!Chúng ta đi thôi chú, _An An vui vẻ nói.

_Lan Nhi em kêu người nào đó trong nhà đưa em đi đến công ty trước đi.Anh đưa An An đến trường của cô bé,rồi anh sẽ đến sau , _Trần Viễn thư thái

nói.

An An ngồi dậy và đi lại gần nắm lấy tay Trần Viễn đi ra xe.Đi được vài bước An An quay đầu lại nhìn Lan Nhi với đôi mắt đầy sự tự tin.Vì trong tay của cô bé bây giờ đã được nắm chặt lại được bàn tay của Trần Viễn.Khuôn mặt An An hiện lên ý cười khêu khích Lan Nhi.Nhìn khuôn mặt tức mà muốn bốc khói của cua ta.An An cảm thấy vui sướng vô cùng.Thư thả quay đầu lại và cùng Trần Viễn bước ra xe.

Lan Nhi khuôn mặt tối sầm lại.Cô ta nhìn An An không chớp mắt một cái,nhìn thấy An An đắc ý mà chằm chọc mình.Lan Nhi cũng không biết làm gì vào lúc này chỉ biết cầm nín.Mà lòng thầm nhủ với bản thân rằng sau này sẽ có ngày cô sẽ đuổi An An ra khỏi căn nhà này.

An An khuôn mặt tươi cười bước chân nhẹ nhàng đi vào sân trường.Cô bé vừa bước chân đến cửa lớp.Một cánh tay từ đâu nắm chặt lấy bàn tay cô bé,làm tim cô bé như muốn thoát ra ngoài vì quá bất ngờ.Không kịp phản ứng An An đã bị người đó kéo tay đi .Lực nắm quá chắc của người đó làm An An muốn hét lên.Nhưng nhìn thấy người đó không ai khác là Hoàng Nhật.Không muốn cậu bạn mình bị mất mặt,cô bé đành rón chịu đựng đau một tí.

Đi đến phía sau trường An An đã cảm thấy cổ tay của mình chịu hết nổi.

_Cậu buông tay tôi ra có được không???Cậu đang làm tay tôi đau đấy,_An An giọng nói hét to và có vài phần tức giận,bàn tay đang bị Hoàng Nhật nắm cũng đã dần dần lên như quả cà chua,

Hoàng Nhật thấy thế cũng tỏ ra ái ngại một chút.Bàn tay của cậu cũng nói nhẹ ra một tí,nà không hề muốn buông tay An An ra.Cậu vẫn cứ tư thế đó nắm lấy bàn tay của An An trong tay mình.

_Hoàng Nhật nhìn thẳng vào mắt An An,hai con mắt đen lái của cậu hiện lên vẻ bi thương và thống khổ ,_Cậu nói cho tôi nghe người đàn ông hôm qua là ai???bạn trai cậu phải không???, _Cậu buông tay An An ra và hai tay ngược lại nắm chặt lấy bờ vai của An An.

_Mặt An An có chút tái nhợt vì đau ở vai.Cô bé không thể cử động được ,cô bé cố gắng thoát khỏi cái nắm vai của Hoàng Nhật, mà vẫn là con số không,càng cố gắng cô bé càng bị cậu nắm chặt hơn.An An buồn bực và mặt thì dần dần tối đen lại vì tức giận , _Tôi nghĩ cậu nên buông tay cậu ra khỏi vai của tôi rồi,chúng ta cùng nói chuyện được không???Nếu cậu cứ có tình trạng tức giận như vậy tôi nghĩ chúng ta sẽ không cần nói chuyện làm gì ,_Lúc đầu An An tưởng cậu ta đã thả tay mình ra.Nhưng không ngờ cậu ta phản ứng mạnh thế.Cô bé có chút ngơ ngác không hiểu có chuyện gì đã xảy ra với cậu ta.Mà cậu ta lại đi phản ứng mạnh mẽ như thế với cô.

_Hoàng nhật cũng biết tình thế như vậy không dễ dàng mà An An sẽ nói cho cậu biết.Cậu buông bả bai An An ra.Rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt và nhìn sâu vào con mắt của An An.Cậu không biết con mắt đó đang nghĩ những gì,chỉ thấy động lại tức giận ở trong đó ,_Chuyện hôm qua là thế nào,Anh ta là ai???Là gì của cậu ???là bạn trai hay người yêu của cậu???Tại sao cậu lại không có một chút phản ứng về hành động kì lạ của anh ta.Sao cậu cứ để yên cho anh ta tùy tiện mà ôm hôn cậu ở chỗ đông người như thế???Còn cho anh ta bế cậu như vậy hả An An???, _Hoàng Nhật bắt đầu gầm gừ, _Cậu nói cho tớ biết anh ta là người yêu của cậu phải không An An???, _Cậu hét thật to vào mặt An An.

_Cậu đừng có cư xử quá đáng như thế.Người đó là ai không có liên hệ gì đến cậu.Người đó lạ bạn trai hay người yêu của tôi gì đó.Thì tôi cũng không muốn trả lời cho cậu biết, _An An lúc này không kìm chế được mà tức giận quá lớn.

_Hoàng Nhật cứ thế dây dưa tiếp tục hỏi tiếp. _Tớ hỏi cậu sao cậu không trả lời.Nói phải người ấy là bạn trai cậu không???

_An An cảm thấy tức tối.Sao cậu ta cứ thích xen vào chuyện của cô thế.An An mặt đỏ lên vì tức giận _Ừh !!!Thì sao người đó là người yêu của tôi...thì...sa..o...ực....

An An chưa nói hết câu đã bị Hoàng Nhật ôm chặt lại.Môi của cô bé cũng bị nụ hôn của Hoàng Nhật chiếm lấy.

Mặt Hoàng Nhật áp sát vào khuôn mặt của An An.Nụ hôn thật mãnh liệt nhưng có phần yếu đuối của kẻ đầy bi thương và thống khổ.Nụ hôn của Hoàng Nhật như muốn cầu xin An An đáp trả lại cậu vậy.Cậu cố gắng áp sát và siết chặt An An vào lòng ngực mình.Như muốn tư thế đó mãi mãi không bao giờ tan biến

An An cố gắng thoát khỏi cái ôm của Hoàng Nhật.Càng cố gắng thì càng bị siết chặt hơn.An An nghiêng chặt môi lại không hé ra một chút.Sợ hé ra sẽ bị lưỡi của Hoàng Nhật đi vào trong miệng của mình.An An không biết sao nước mắt đã chảy dài hai bên má.Cảm giác như bản thân cô đang chịu một sự sỉ nhục vậy.Nước mắt cứ thế chảy dài xuống hai bên má nó cứ rờn rã mà chảy xuống.

Hoàng Nhật cảm giác được má mình ướt ướt.Nhưng ngoài trời không có mưa,nắng thì rất ngai ngát.Nhìn vào mắt An An cậu phát hiện hai mắt cô bạn đã đỏ hoe và vẫn còn đọng lại nước mắt.Hoàng Nhật hề bối rối nớ lỏng bàn tay và buông An An ra.

_Hoàng Nhật trầm giọng. ...khàn khàn nói _Thật xin lỗi An An cậu tha thứ cho tớ đi An An. _Tay cậu nắm lấy tay An An hồi tiếc xin lỗi.

_An An gỡ tay mình ra khỏi tay Hoàng Nhật.Lúc này cô bé đã hết sức chịu đựng bực tức và buồn bã _Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.Mãi mãi không muốn gặp mặt cậu một chút nào.Tình bạn của chúng ta cũng chấp dứt kể từ giây phút này ._Nói xong An An bỏ chạy.

An An bỏ chạy thật nhanh,nước mắt cũng bắt đầu tuôn trào.Thật tình cô bé cũng không muốn chia cắt tình bạn lúc này.Từ nhỏ đến lớn ngoài Trần Viễn ra người quan tâm cô bé nhiều như vậy chỉ có Hoàng Nhật.An An cảm muôn trân trọng tình bạn này vào tận đáy lòng.Nhưng cô bé không ngờ Hoàng Nhật có thể đối xử như vậy với cô,chiếm lấy tiện nghi của cô khi cô không cho phép.An An chạy vào nhà vệ sinh.Nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt mà buồn bã lấy tay lau đi những giọt nước mắt.Cô hứng nước dưới vòi nước và rửa đi những đường nước mắt chảy dài lúc này.

Nói về Hoàng Nhật,cậu cứ tư thế đó mà đứng nhìn An An bỏ chạy.Chân cậu cảm thấy không bước nổi.Cậu đứng lạng người dưới gốc cây to.Hoàng

Nhật muốn chạy đến xin lỗi An An. Mà cậu không biết đến gần An An cậu sẽ mở miệng nói những lời gì??? Lòng cậu cảm thấy nhói đau. Tại sao An An lại đối xử tình yêu của cậu dành cho cô bé như vậy??? Sao An An không có thể một lời đối gạt cậu rằng người đó chỉ là người anh họ quen biết hay một người bạn. Sao An An cứ thẳng thắn đập nát tình yêu của cậu. Sao An An có thể nói thẳng ra rằng người đó chính là người yêu của cô chứ. Lúc đó, cậu cảm giác tức giận tìm lại đau nhói. Muốn chiếm lấy An An thành của riêng của mình. Nên cậu mới làm ra những hành động đó.

Trần Viễn ngồi trong văn phòng. Tay đang cầm một tách cafe vừa để lên miệng uống thì nghe ở ngoài cửa có tiếng gõ cửa “Cốc...cốc...cốc...cốc...”. Anh đặc nhẹ tách cafe xuống bàn làm việc.

_Mời vào _Trần Viễn nói đầy trầm lặng.

_Anh đây là những dự án tiếp theo của công ty. Em đã soạn sẵn rồi _Lan Nhi nhẹ nhàng nói, tay thì cầm lấy một túi hồ sơ.

_Em cứ để nó xuống bàn trước đi. Một chút nữa anh sẽ xem sau _Trần Viễn vừa nói vừa cầm cúi kí tên vào những túi hồ sơ.

_Anh này. ... _Lan Nhi áp a áp ún nói không nên lời. Có phần hê e ngại việc mình chuẩn bị đang nói.

_Trần Viễn ngược mặt lên nhìn Lan Nhi. Lặng lừng hỏi _Em có gì muốn thì nói đi. Anh không thích kiểu nói áp ún như thế.

_À không gì??? Em chỉ muốn hỏi bé An An mấy, hôm con bé ra ngoài ở nó đi đâu và ở đâu thôi mà _Lan Nhi nói giọng đầy quan tâm và trầm ám.

_Cô bé ở đâu anh cũng không biết. Miếng là cô bé an toàn mà về nhà được rồi, _Trần Viễn nói nhẹ. Đúng là chuyện này anh đã hỏi An An rồi. Nhưng An An không có ý muốn trả lời anh. Nên anh cũng không muốn hỏi nhiều. Lúc nào cô bé muốn nói thì nó sẽ nói thôi.

_Mà sao anh lại không thử hỏi rõ cô bé xem. Sao cứ để cô bé thích thì tùy tiện chạy ra ngoài ở rồi quay về không một lý do _Lan Nhi ra vẻ nghiêm túc.

Em nghĩ anh nên đi hỏi con bé thế nào _Trần Viễn mày hê nhủ lại, khuôn mặt lạnh tanh không biết anh đang nghĩ gì.

_Thế thì em muốn anh phải hỏi cô bé thế nào đây??? _Trần Viễn ra vẻ chăm chú.

_Anh nên hỏi con bé xem nó đã làm gì trong thời gian quan.??? Nó đã ở đâu??? Anh không lo sợ nó giao du với đám bạn xấu ở ngoài sao??? _Lan Nhi tỏ thái độ kiên quyết _Anh phải nên giáo huấn An An lại. Không nên cho con bé đụng một tí là chạy ra ngoài. Mà em lại nghĩ con bé nói yêu anh. ...nên mới thấy hiện tượng hôm trước nó mới phản ứng mạnh thế. Anh nên xem lại con bé thì tốt hơn.

_Khi Lan Nhi nói đến từ An An yêu Trần viễn. Đầu anh như bốc khói vậy. _Em lại nói linh tinh gì thế Lan Nhi. Anh nghĩ chuyện đó không bao giờ có. _Trần Viễn tức giận nói _Em là người thích nói nhiều từ bao giờ thế Lan Nhi??? Anh nghĩ chuyện này không liên quan đến em bao giờ. Nó là chuyện riêng của gia đình anh. Nó đã không liên quan đến em nên em cũng đừng bận tâm làm gì. Không có gì thì em đi ra ngoài làm việc của mình đi _Trần Viễn hê tức giận nói

_Lan Nhi cúi đầu xuống. Mặt có phần tức giận, nhưng cô ta cố gắng nén lại. _Cho em xin lỗi. Nhưng em không có ý gì chỉ muốn cô bé tốt hơn _Thật rất ngoài dự đoán của cô. Cô tính giả vờ hỏi Trần Viễn, lúc đó có thể khơi dậy sự tức giận của anh lúc trước. Vì cô chưa thấy anh mắng An An khi con bé về. Trầm mặt một tí Lan Nhi dịu giọng nói _Vậy em đi ra ngoài đây. _Cô xoay người bước đi.

_Trần Viễn nói _Sao này giờ làm việc. Anh nghĩ em không nên đem chuyện riêng ra mà nói trong công ty nữa.

Lan Nhi âm ức đi ra ngoài. Khi đóng cửa lại cô ta đi những bước chân như muốn sàn nhà làm vật để cô ta phẫn nộ và đập vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Sau khi Lan Nhi đã đi ra khỏi văn phòng được một lúc. Cô gắng cầm bút lên và tập trung vào công việc nhưng tại sao đầu óc anh lại cứ nghĩ về hiện tượng hôm đó. Hôm An An thấy anh cùng Lan Nhi ở trên giường. Cô bé đã kích động chạy thật nhanh. Tâm trí anh ngày càng rối bời vì câu nói điên rồ của Lan Nhi. Có phải anh đang suy nghĩ quá nhiều không. Nhất định là như thế rồi. và làm sao An An lại đi yêu anh chứ. Trần Viễn đặc bút xuống bàn và đứng dậy. Anh bước lại gần cửa sổ, khung cửa được làm bằng thủy tinh. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ và từ trên cao anh nhìn xuống. Những chiếc xe con chạy đầy trên đường phố, người đi lại tấp nập. Tất cả người ở dưới đường đều trở nên nhỏ bé vô cùng. Tâm trạng anh lúc này khó diễn tả bằng lời.

Nhớ lại những lời Lan Nhi nói rằng “Con bé nó yêu anh”. Tâm trạng anh đầy tức giận, đầu Trần Viễn cố né tránh những từ mà Lan Nhi nói. Trần Viễn cố gắng vứt bỏ nhiều suy nghĩ lung tung trong đầu anh. An An không thể nào yêu anh??? không thể nào có tình cảm trai gái với anh??? Cô bé chỉ là yêu anh như là yêu quý một người thân??? Không bao giờ có tình cảm trai gái với anh??? Nhất định là Lan Nhi đã nghĩ quá xa xôi. Nhưng lòng anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Tại sao anh lại có suy nghĩ tồi tệ như thế??? Tại sao trái tim anh bây giờ lại muốn An An yêu anh chứ??? Không không phải. Trần Viễn

lắc đầu cố né tránh những suy nghĩ đó.

Trần Viễn đi lại bàn làm việc. Cố gắng tập trung vào công việc của mình. Nhưng tâm trí anh lại cứ nghĩ đến việc An An yêu anh. Anh cố tập trung mãi mà không được. Vội lấy cái áo vest sau ghế. Anh đứng dậy và đi ra ngoài.

_ Một giọng nói đầy quan tâm chân thành _ Hoàng Nhật cậu làm gì ngồi đây như tượng vậy. Có việc gì sao??? _ Nhã Kì từ đâu đi đến, thấy người mình thăm yêu thương lại ngồi thẳng thờ như tượng. Nên cô muốn ra sức hỏi thăm dù chỉ là một chút ít, muốn thể hiện cho người ấy biết được sự quan tâm của mình dành cho người đó. Dù người đó chỉ xem mình như người bạn như đối với cô bao nhiêu đó cũng quá đủ rồi.

_ Hoàng Nhật bị thương nói, mắt như sắp rơi lệ vậy, giọng đầy chua xót, _ Không xong rồi Nhã Kì ơi... thật sự không xong rồi. mọi chuyện kết thúc rồi Nhã Kì ơi, _ Tay cậu cũng đâm vào một cái cây gần đó. "rầm" những chiếc lá vàng rụng xuống sân. Cây cũng đồng đưa theo cú đâm mạnh của cậu.

_ Nhã Kì khiếp sợ, giọng nói đầy đau đớn khi thấy tay của Hoàng Nhật bị thương như thế, máu thì cứ chảy dài xuống đất có vài vết xước, _ Cậu làm gì mà tự hại bản thân mình như thế hả Hoàng Nhật??? Cậu không biết thương bản thân mình cũng phải thương những người quan tâm mình chứ???

_ Trên đời này có ai quan tâm và để ý đến tôi nữa đâu??? Với tôi nghĩ sẽ không ai đau lòng vì tôi hết, _ Hoàng Nhật muốn hét to lên _ nghe cậu nói mà tôi cảm thấy nực cười. ...HAHAHA, _ Hoàng Nhật nói xong mà cười to lên. Mất thì hướng vào một khoảng không xa nào đó ở phía sau sân trường.

_ Nhã Kì đau đớn nói, _ Cậu không thể suy nghĩ như thế được, Ba mẹ cậu sinh cậu ra, Nuôi cậu lớn đến chừng này nếu họ thấy cậu tự hại bản thân mình như thế. Cậu nghĩ họ sẽ vui về sao và họ sẽ không buồn sao, _ "Tôi còn buồn và đau lòng nữa đây cậu biết không Hoàng Nhật. Nhìn tay của cậu chảy máu như thế tim của tôi như bị dao khứa vậy cậu biết không???" Những lời nói sau của Nhã Kì chỉ nói trong lòng cô. Chứ cô không nói ra khỏi miệng.

Hoàng Nhật không nói lời nào. Đôi mắt cậu đầy đau thương nhìn về hướng xa xa trên bầu trời.

_ Nhã Kì nắm lấy bàn tay của Hoàng Nhật. Khi cậu định rút ra, thì an kiệp thè nói, _ Cậu để yên cho tôi xem vết thương của cậu được không??? , _ Lời nói của cô như câu xin Hoàng Nhật vậy.

Nghe thế Hoàng Nhật cũng không rút ra, mà cậu cứ thả lỏng bàn tay cho Nhã Kì muốn làm gì thì làm. Bây giờ đối với cậu vết thương nó không còn là đau đớn nữa. Mà quan trọng nhất chính là An An. Cậu cứ mãi suy nghĩ sợ An An sẽ không thêm nhìn mặt cậu nữa.

Nhã Kì lấy ra một mảnh khăn trắng nhẹ nhàng băng lại vết thương cho Hoàng Nhật. Tay cô hơi run vì thấy máu chảy nhiều. Nhưng cô vẫn cố gắng băng lại vết thương cho Hoàng Nhật.

Trần Viễn lấy xe thẳng về nhà. Chạy thẳng vào gara. Anh đi lên lầu. Nhẹ nhàng bước chân về hướng phòng An An. Tay anh đặc lên cửa phòng An An.

Cốc...cốc...cốc...

_ An An cháu có trong đó không??? , _ Trần Viễn nhẹ giọng hỏi. Mãi không thấy có âm thanh trong phòng. Anh mở khóa trái cửa và bước vào phòng An An.

Anh đi thẳng vào phòng An An. Đặt vào mắt anh một quyển sách màu hồng trên bàn. Kế bên có một cây bút. Anh kéo ghế ra và ngồi xuống. Khẽ mở từng trang ra xem.

Ngày Tháng. năm ...

Hôm nay đúng là ngày hạnh phúc đối với mình. Mình cảm thấy bầu trời hôm nay như chỉ dành riêng cho mình. Sao mình vẫn mong thời gian lúc đó như ngừng trôi qua. Mãi mãi vẫn tư thế đó, được chú ôm chặt mình vào lòng. Được ngả vào bờ ngực chắc chắn của chú. Chú như là bầu trời to lớn của mình. Lúc được chú ôm chặt thế thì mình có cảm giác thế nào ta???? Ah!!! Tim mình như muốn nhảy vọt ra vậy. Không biết sao tim mình nó lại phản ứng như thế nữa.

Ngày.... Tháng. Năm ...

Hôm nay, lại là những tin tức nóng của chú. Mỗi khi thấy hình của chú được ở trang đầu tạp chí. Mình cảm thấy rất vui lắm. Nhưng lúc nào cũng có người phụ nữ khác kể bên. Nhìn mấy cô tình nhân của chú mà mình cảm thấy muốn xé nát tấm hình trên tạp chí đó ra vậy.

Ngày.... Tháng. Năm ...

Sao trong lòng mình cứ muốn chú mãi mãi bên mình thế này. Mình có cảm giác như xa chú một ngày thì mình như hết sức sống vậy.

Ngày tháng. năm ...

Sinh nhật 18 tuổi của mình. Chú chỉ tặng cho mình một chiếc điện thoại màu trắng nhỏ bé. Nhưng mình lại rất thích và yêu quý nó lắm. Vì trong đó có hình nền của chú. Mình hứa sẽ phải giữ nó một cách cẩn thận.

.....

Ngày.... Tháng. Năm ...

Chú lại đi công tác, mà lần này không nói cho mình nghe trước một lời, hay một cuộc điện thoại cũng không có??? Mình phải làm sao đây nỗi nhớ chú cứ ngày càng tăng lên cao. Làm cho mình thấy trống vắng vô cùng. Như sống trong địa ngục tâm tối vậy.

Ngày....Tháng....Năm....

Chú ơi!!! gần 2 tuần nay, chú biết là An An ngày nào cũng nhớ chú lắm không. Chú đi công tác không nói với An An một lời nào. Rồi ngày chú với chú lại đưa thêm một nhân tình của chú với nhà. Chú biết là An An buồn lắm không??? Lúc nào An An cũng nhớ đến chú mong đợi ngày chú với. Nhưng rồi An An không ngờ ngày chú với mà An An không được vui lại càng đau lòng.

Ngày...Tháng...Năm...

Chú biết không An An buồn lắm khi nhìn thấy chú với Lan Nhi ngày nào cũng bên nhau như thế. Thời gian chú dành cho An An cũng không còn nữa??? Có phải chú đã không còn cần An An nữa không??? An An cảm thấy chú trở nên lạnh lùng với An An hơn. An An cảm thấy tim mình đau đớn cả cơ thể như muốn đông băng. Khi nhìn thấy chú và Lan Nhi hai người ở trên giường mà hôn nhau say đắm như thế. Tim An An như muốn tan nát thành từng mảnh như thủy tinh vỡ vụn đó.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trần Viễn tiếp tục mở những trang tiếp theo. Bàn tay anh như run rẩy lên từng đợt. Cả người sửng sốt vì những tâm trạng của An An. Mồ hôi cũng chảy theo vì quá bất ngờ với tình cảm này.. Anh biết xem bao nhiêu đây của quyển nhật kí. Anh cũng đã hiểu cái tình cảm mà An An trao cho anh là gì. Nhưng anh cố chấp lặc đầu, vẫn ép lòng mình không tin đó là sự thật. Anh tiếp tục xem nhật kí của An An. Đôi mắt phát ra nhiều tia phản ứng khó tả. Người anh cứng đờ như tượng, anh không biết phải làm gì. Anh lại tiếp tục xem nhật kí của An An.

Ngày....Tháng...Năm....

Lâu rồi không gặp chú, bất chợt thấy chú đứng nhìn cháu trong quán Bar. Lúc đó cháu như muốn chạy thật nhanh mà đến ôm chú vào lòng, cho vui đi nỗi nhớ chú đến xé lòng. Rồi bất chợt chú ôm cháu vào lòng, môi chú cũng cho cháu nụ hôn say đắm. Lúc đó cả cơ thể của cháu như muốn tan chảy và và máu của cháu như muốn hòa lẫn với máu chú. Tim của An An như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Khi đọc đến những dòng nhật kí này. Đột nhiên Trần Viễn nghe tiếng bước chân tiếng lại gần. Anh vội và và bối rối như kẻ vụng trộm. Đúng là anh đang xem trộm sự riêng tư của người khác. Trần Viễn đặt nhẹ quyển nhật kí lại trên bàn vào vị trí của nó. Anh chạy vội lại giường và ngồi lên tấm đệm to lớn ở trên giường An An. Anh lấy lại bình tĩnh.

An An bước lại phòng có vài tia nghi ngờ. Tại sao cửa phòng của cô lại không khép kín lại nó lại khép hờ. An An bước nhanh vào phòng. Hôm nay đối với cô thật một ngày không xem là tốt đẹp một chút nào. Vừa bước vào phòng An An quá bất ngờ.

_Chú!!! _An An nói đầy bất ngờ, khi thấy Trần Viễn trong ngồi trên giường của cô _Sao giờ này chú lại ở nhà. Cháu nhớ không lầm là giờ này chú phải đang ở cầu ty sao??? _Sự xuất hiện của Trần Viễn làm cô quá bất ngờ. Cô không nghĩ về nhà lúc này lại gặp Trần Viễn trong tình trạng này.

_Cảm thấy không thoải mái thôi _Trần Viễn lạnh nhạt nói mắt đầu ngẩng lên nhìn lên trần nhà, mơ hồ nhìn mọi vật như ảo mộng.

_Chú thấy không khỏe trong người sao chú có đi bệnh viện khám chưa??? _An An giọng nói đầy quan tâm và lo lắng. Cô bé cũng bước lại gần chỗ Trần Viễn ngồi. Nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cạnh anh.

_Nghĩ ngợi một chút rồi khỏe thôi _Trần Viễn thờ ơ nói.

_An An đẩy tò mò hỏi _Thế sao chú lại ngồi ở phòng của cháu, mà không về phòng của mình???

_Chú đến xem cháu về chưa đấy mà _Trần Viễn đứng lên vào bước đi về phía hướng cửa sổ. Khuôn mặt anh đầy thân trầm, đầu anh giờ rồi lên như những sợi tơ bị rối loạn. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

_Vâng ạ. Thế chú có việc gì tìm cháu sao??? _An An tò mò hỏi.

_Không _Anh quay người lại nhìn An An. Thấy đôi mắt sưng lên của An An. Anh lo lắng hỏi _Cháu khóc à!!! Ai chọc cháu thế mà tại sao lại khóc đến sưng đỏ như thế.

_Không sao đâu chú, chắc lạ bụi đó mà. Nãy cháu dụi mắt nhiều quá nên nó mới đỏ lên thế đấy _An An lặc đầu không muốn nói ra sự thật. Biết với tính cách của chú thế nào cũng sẽ đi tìm Hoàng Nhật mà tính món nợ này cho cô. Nhưng cô lại không muốn 2 người họ xảy ra xung đột.

_Trần Viễn nói đầy trách móc _Như vậy mà cháu nói là không sao _Trần Viễn định đưa tay lên xem con mắt An An có nghiêm trọng không.Chợt tay anh đưa lên giữa không trung rồi bất ngờ để xuống lại.Anh nhớ ra việc gì đó nên bỏ tay xuống _Thôi chúng ta đi ăn cơm đi. _Anh nói xong cũng hướng thẳng về cửa phòng và bước ra ngoài.Anh cũng không quay đầu lại nhìn An An nữa.Mà bước ra ngoài luôn.

_Vậy chú cháu mình đi ăn trưa nào chú _An An đi theo sau lưng Trần Viễn vui tươi cười nói.

Cả buổi ăn Trần Viễn không nói lời nào nữa.Cuối đầu ăn không mở miệng nói ra một lời.Ăn xong anh cũng bước vội lên phòng của mình.

_An An đã giận tôi luôn rồi.Một phút sai lầm tôi đã cưỡng hôn An An.Vì thế cậu ấy đã nói sẽ không gặp mặt tôi nữa.Và không muốn làm bạn với tôi.Cậu là bạn thân của An An.Cậu có cách gì giúp tôi giải hòa với An An không???Nhã Kì??? _Hoàng Nhật như muốn năn nỉ Nhã Kì vậy,trong lời nói có phần hồ thẹn và hối lỗi.

_Nhã Kì suy nghĩ``cậu có biết là tôi khó xử lắm không???có ai mà đi giúp người mình yêu năn nỉ người yêu của người yêu mình không.Cậu biết là tôi đau lắm không Hoàng Nhật``Những lời suy nghĩ của Nhã Kì chỉ riêng cô biết.Nuốt lệ đắng vào lòng Nhã Kì nhẹ nhàng nói _Tôi nghĩ cậu nên cho An An thời gian,và chắc cậu ấy cũng sẽ quên chuyện này nhanh thôi.

_Rồi lỡ cậu ấy không quên sao??? _Hoàng Nhật đau khổ thối.Nếu An An không quên chuyện lúc này không biết cậu sẽ làm cách nào để năn nỉ An An đây.Hoàng Nhật như muốn rống lên cho trời cao hiểu thấu nỗi lòng của cậu.

_Nếu cậu ta không quên không tha thứ cho cậu.Tôi sẽ tiếp cách giúp cậu.Điều quan trọng bây giờ,là cậu phải đi sát trùng vết thương trước.Nếu cậu không sát trùng không lành tay như thế này mà tìm cách năn nỉ An An bớt giận sao??? _Nhã Kì có phần chăm chọc nhưng trong lòng thì đầy đau khổ.

_Vậy chúng ta đi thôi _Hoàng Nhật nắm vội tay Nhã Kì tiến về phía trước.

Lúc này,tìm Nhã Kì như muốn thoát ra vì bất ngờ xen lẫn vui mừng.Cô vui vẻ nắm tay đi cùng Hoàng Nhật vào phòng y tế.Dù đây chỉ là giây phút gần gũi nhưng cũng làm Nhã Kì thấy vui rồi.

_Đi được một khoảng Hoàng Nhật tiếp tục hỏi _Thế cậu có biết địa chỉ nhà An An đâu không??? _cậu ta nói với giọng khàn khàn.

_Cậu định làm gì??? _Nhã Kì đầy tò mò với câu hỏi của Hoàng Nhật.Không biết cậu ta tính làm gì,hay là đến nhà An An mà xin lỗi.Cô có vài phần lo lắng,nếu hai người họ hòa với nhau không biết cô sẽ mất Hoàng Nhật sao.Nhưng cô không thể nhún nhún như thế này được.Bỏ qua những ý nghĩ điên rồ đó,Nhã Kì lấy lại tâm trạng bình tĩnh lúc đầu của mình.

_Không có việc gì đâu.Nếu cậu biết thì cho tôi không thì không sao _Hoàng Nhật tươi cười nói.

Lan Nhi đứng bàn làm việc của Trần Viễn tại phòng làm việc ở nhà của anh.

_Lan nhi nhỏ giọng nói _Anh kêu người gọi em lên đây có việc gì không.

Trần Viễn cứ trầm tư không nói lời nào.

Vài phút sau Lan Nhi thấy anh cứ im lặng không nói gì.Tâm tư cô bối rối không lẽ anh vẫn còn giận cô về việc lúc sang sao???

_Cho em xin lỗi việc lúc sáng???Chắc lúc sáng em quá hồ đồ,nên nói ra những lời như thế _Lan Nhi như người phạm phải sai lầm lớn mà hối lỗi.Cô cuối đầu mắt nhìn xuống sàn nhà.

_Một giọng nói trầm lắng vang lên_Không sao mọi việc đã qua rồi _Trần Viễn đang ngồi trên ghế ,anh xoay người về hướng ngược với Lan Nhi.

_Vâng???Hôm nay sao anh về nhà sớm thế _Lan Nhi dịu dàng hỏi.

_Không có việc gì _Trầm tư một chút,Trần Viễn lấy ra một điều xì gà,rồi anh ngậm nó ở môi,bật lửa đốt rồi anh hít sâu vài cái.Khuôn mặt anh lúc này u ám,không ai có thể nhìn thấy được lòng anh đang nghĩ gì,buông thả vài câu anh chậm rãi nói _Chúng ta kết hôn _Anh buông ra những lời nói lạnh lùng.

_Lan Nhi có vài phần sững sốt và không tin vào tai mình,cô như đứng không vững nữa _Anh nói gì thế Trần Viễn.

_Trần Viễn hít sâu điều xì và tiếp tục nói lại _Anh nói là chúng ta kết hôn đi.

_Cái gì em có nghe nhầm không??? _Lan nhi đầy kinh ngạc hỏi.

_Thế em không muốn kết hôn với anh sao, vậy em cứ xem như là anh chưa từng đề cập đến vấn đề này đi _Trần Viễn bình tĩnh nói

_Vội vàng gật đầu vài cái.Lan Nhi dịu dàng nói _Không em đồng ý mà _Lan Nhi như muốn nhảy dựng lên mà hét to ,để cho mọi người biết được trong lòng cô có cảm giác vui sướng như thế nào.

_Nếu em đã đồng ý rồi.Thì em hãy lựa ngày nào thích hợp để tổ chức lễ đính hôn trước đi.Còn đám cưới thì đợi vài tháng nữa rồi mình quyết định sao.Em xem những vị khách nào quan trọng mà mời.Càng ít người thì càng tốt.Bây giờ,em ra ngoài đi,lo chuẩn bị mọi thứ trước đi.Anh có việc phải làm _Trần Viễn lạnh lùng nói,mọi việc như muốn cho Lan Nhi sắp đặt tất cả.

Thế em đi đây Lan Nhi vui vẻ xoay người toan bước ra ngoài. Thì ra Trần Viễn lại nói giọng lại phía sau.

Khi nào thử lễ phục em gọi cho anh đến đó Trần Viễn lạnh lùng nói.

Vâng ạ Lan Nhi nói xong đi ra khỏi phòng của Trần Viễn.

Lan Nhi đi một lúc lâu. Trần Viễn bắt đắ đi thờ dài. Tay anh thì gát lên trán, nửa người ngã dựa xuống dưới ghế. Anh suy nghĩ một hồi lâu rồi cũng đứng lên và bước ra ngoài. Anh vào gara lấy xe

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trần Viễn lấy xe rời khỏi nhà. Tâm trạng anh cực kì phức tạp và rất khó chịu. Anh không biết bây giờ mình phải đi đến đâu và làm gì. Màng đêm lúc này đã buông xuống, những cây đèn chớp chớp hai bên đường xe cô chạy lướt qua nhau cực kì nhanh. Chạy được một khoảng thì đến một đoạn đường, những làn xe dài đằng đằng, không nhìn thấy được ở phía trước có bao nhiêu chiếc xe. Anh buồn bực định quay đầu xe lại, nhìn qua kiếng chiếu hậu thì cũng thấy phía sau xe anh, có rất nhiều xe nữa là đằng khác khỏi đoạn đường này. Anh cảm thấy buồn bực và nóng nực vô cùng. Muốn nhanh thoát khỏi ra chỗ này. Với kiểu này anh nghĩ có mà 1 tiếng nữa cũng không thể thoát ra được. Anh vội lấy chiếc áo khoác bên ghế kia. Mở cửa xe và bước ra ngoài. Lấy trong túi ra chiếc điện thoại. Anh nhấn số trên bàn phím.

Alo cậu lại đường Tây Hồ mang xe tôi về hộ tôi đi Nói xong anh cũng cúp máy thật nhanh.

Anh đi dọc theo những con đường, chẳng anh vô định hình bước đứng trước quán Bar.

Anh suy nghĩ một lúc rồi cũng đi vào trong quán bar. Chỉ có nơi này, có rượu là sẽ giải quyết được tất. Anh muốn mình có thể chìm đắm trong men rượu để quên đi mọi thứ ở hiện tại. Uống hết những ly rượu này đến những ly rượu mạnh khác. Lòng anh lúc này cũng nóng như những ly rượu mạnh.

Anh bước vào quầy và ngồi xuống ghế cao Lấy cho tôi ly rượu_ Không đợi người pha rượu hỏi anh cần uống gì. Anh đã vội vàng kêu.

Người pha rượu khẽ hỏi Anh muốn uống loại rượu nào??? chúng tôi có rất nhiều loại rượu ngon.

Trần Viễn nhú mày, anh nhìn lướt qua người pha rượu, lạnh lùng nói Tôi không cần rượu ngon, Tôi chỉ cần, rượu nào mạnh nhất.

Người pha rượu động tác nhanh lẹ, chong vài giây đã pha xong ly rượu Rượu của ngài đây

Rượu có thể quên sầu có thể quên đi mọi thứ, quên đi hiện tại và quá khứ, quên đi cái gì đó gọi là tình cảm. Uống xong sẽ xóa đi tất cả cái gì gọi là thống khổ.

Cho tôi thêm ly nữa... ly nữa... và ly nước Anh uống hết ly này đến ly khác cả người đã bắt đầu mệt mỏi. Nhưng trong lòng càng mãi không thể quên được.

Người pha rượu cũng chịu theo ý khách. Pha hết ly này đến ly khác, anh ta cũng có vẻ quan tâm cho người khách này. Định ngăn cản cậu ta lại "kêu anh đừng tiếp tục uống" anh pha chế sợ phạt lòng khách nên không dám lên tiếng. Đành pha hết ly này đến ly khác,

Dù có uống hết đến ly rượu bao nhiêu thì sự thật vẫn mãi là sự thật không thể nào quên được. Trong đầu anh vẫn quay quay vòng vòng những dòng nhật kí của An An. Trần Viễn cảm giác chán và buồn bã. Anh tính tiền xong, lão đảo đi ra ngoài bắt lấy một chiếc taxi mà về nhà.

Bác Trương đang bận rộn làm việc trong nhà. Nhìn thấy ngoài cửa chính có đèn xe chiếu vào nhà. Ông nghĩ chắc là Trần Viễn đã về. Đưa mắt nhìn vào con người to lớn từ bóng tối bước ra ngoài ánh sáng.

Bác Trương thấy Trần Viễn lão đảo bước vào, ông biết là anh đã uống rất nhiều. giọng nói đầy lo lắng Sao uống nhiều thế. Để tôi dìu cậu vào_ Nói dứt lời ông đã ôm lấy anh mà dìu vào trong nhà.

An An nghe dưới nhà có động tĩnh, cô nghĩ chắc là Trần Viễn đã về. Mừng rỡ chạy nhanh xuống dưới lầu. Từ chiều đến giờ cô đã qua phòng tìm anh mà không có. Hỏi bác Trương thì bác ấy nói anh đã đi ra ngoài. Vừa xuống lầu đã thấy Trần Viễn say và người nóng nực mùi rượu. Anh được bác Trương đỡ vào nhà, Cô bé vội đi lại gần hai người họ để phụ bác Trương đỡ lấy Trần Viễn

Chú!!! sao chú uống nhiều vậy??? An An lo lắng hỏi tay cũng chuẩn bị vớ lấy tay Trần Viễn mà dìu anh lên lầu.

Lan Nhi từ đâu cũng đi xuống, giọng nói nhỏ nhẹ và có vài phần lo lắng Anh làm gì mà say thế ???

Trần Viễn cảm giác ở trên vai mình có một bàn tay dịu dàng và mềm mại nắm chắc lấy. Cảm giác này như một luồng điện ấm áp chạy dọc qua sống lưng. Mà còn quá quen thuộc nữa. Trần Viễn ngược lên nhìn khuôn mặt người nắm lấy vai mình. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mà hồng hào. Cảm giác đau lòng và thống khổ lại tràn về. Anh vội hất tay An An ra khỏi vai của mình.

_Mất anh đào qua nhìn Lan Nhi, giọng khàn khàn nói _Em đi anh lên phòng được không???

_Vâng được. Để em đưa anh lên phòng _Lan Nhi dịu dàng đi lại gần Trần Viễn. Tay cũng đưa lên lưng anh. Bước vài bước lên gần bậc thang, mà cô không quên quay lại nhìn về mặt của An An. Cô ta biết thế nào mặt của An An cũng tối sầm lại vì tức giận và buồn phiền mà.

Trần Viễn bước đi mà lòng đau như dao cứa vào vậy. Anh cũng không muốn quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt đầy thống khổ của An An.

An An cực kì khó hiểu, sao chú lại thay đổi thất thường như vậy. Lúc hôm qua hai chú cháu vẫn còn đang vui vẻ. Hôm nay lại hắt hủi cô như thế. An An thống khổ cũng bước theo sau hai người họ. Nhìn Trần Viễn được Lan Nhi đưa lên phòng. Mà lòng cô như muốn nhảy lên vì đau đớn. Hai người họ cũng dần dần bước vào phòng. An An cũng quay về phía phòng mình.

_Ái Nha đợi tôi tí _Thấy bóng lưng của Ái Nha chuẩn bị khuất sau cửa thang máy Lan Nhi vội kêu lại. Cô chạy nhanh lại chỗ Ái Nha.

_Nhìn thấy người kêu mình lúc này đã đứng kế bên. Mà lại là người cô ghét nhất, Ái Nha liếc nhẹ Lan Nhi, giọng không có một chút thiện cảm hỏi _Cô gọi tôi hả???

_Không có việc gì đâu, tôi chỉ mời cô đi dự tiệc thôi _Lan Nhi tươi cười nói.

_Tôi nhớ tôi và cô không có quan hệ gì ngoài công việc ra. Tại sao cô lại mời tôi đi dự tiệc??? _Ái Nha thắc mắc hỏi.

_Ngoài công việc ra thì mình cũng là người làm chung công ty. Nên tôi cũng muốn mời cô đi dự tiệc đính hôn của tôi đó mà _Lan Nhi khẽ nói.

_Cô nói cái gì cô mời tôi đi tiệc đính hôn của cô _Ái Nha quá bất ngờ về chuyện cô ta mời cô đi dự tiệc đính hôn của cô ta. Mà cô nhớ không nhầm chưa bao giờ nghe mọi người nói cô ta có bạn trai. Cô ta cũng mới về nước mới có một tháng. Không biết đã quen được anh chàng nào rồi???. Tại sao vội như thế mà đã đính hôn???

_Lan Nhi tâm trạng cực kì vui vẻ nói _Thì làm tiệc đính hôn của tôi chứ sao. Đây thiệp đính hôn của tôi đây _Lan Nhi nhét vào tay Ái Nha tấm thiệp màu hồng.

Thấy Ái Nha cứ đứng đó ra không nói lời nào. Cũng không buông ra một lời nào, cảm thấy kế hoạch của mình không trọn vẹn.

_Lan Nhi liếc nhìn Ái Nha một cái nữa. Rồi nhí thẳng vào cửa thang máy, nhẹ nhàng hỏi _Sao cô không tỏ mò tôi đính hôn với người nào sao???

_Không tôi không có việc gì phải tỏ mò chuyện của cô. Miễn là đúng ngày tôi sẽ đến được rồi. Cô hỏi tôi việc đó làm chi??? _Ái Nha khó chịu nói.

Từ ngày ở nhà Trần Viễn tại cô ta mà cô bị xua đuổi như thế. Từ đó, lòng thiện cảm của cô đối với Ái Nha không có một chút. Mà ngược lại càng ghét và hận cô ta. Nên mọi việc của cô ta Ái Nha không quan tâm. Bây giờ, nghe cô ta nói chuẩn bị đính hôn tâm trạng Ái Nha tự nhiên cảm thấy hương phấn vô cùng. Vì cái gai trong mắt cô lúc này đã được cắt bỏ. Nếu cô ta có chồng thì cô ta sẽ không đeo bám lấy Trần Viễn nữa. Như thế này Lâm Ái Nha thật sự thấy vui trong người.

_Lan Nhi hiện ra vẻ buồn bã và giọng nói hề trầm xuống _Cô xem thử đi rồi sẽ thấy rất bất ngờ đây. Cô cứ tin tôi mà mở ra xem đi, hay cô không muốn đến dự tiệc đính hôn của tôi nên mới không xem??? _Lan Nhi cố tình khêu khích Ái Nha.

_Thấy cô ta cố tình khêu khích mình như thế, Ái Nha thấy khó chịu cũng nhẹ giọng chấp thuận _Được rồi để tôi xem _Ái Nha cũng nhẹ mò thiệp hồng ra xem

_Ba chữ "Trần Ân Viễn" đặc vào mắt cô. Ái Nha như không tin vào mắt mình nữa. Cứ như là đang hoa mắt vậy, đây chắc không phải là trùng tên chứ, lời nói có phần hấp tấp _Cô lấy người trùng tên với tổng tài sao??? _Ái Nha như muốn hỏi lại lần nữa xem đúng không. Cô không nghĩ Trần Viễn nhanh như vậy đã đi cười Lan Nhi rồi.

_Cô nghĩ tên tổng tài của chúng có thể nào dễ trùng thế sao??? _Lan Nhi tâm trạng lúc này của cô hết sức là vui.

_Thế thì cô và tổng tài thật sự là đính hôn sao??? _Lời nói của Ái Nha có chút nhỏ nhẹ lại, như không còn hơi để mà nói vậy. Mặt cô cúi xuống nhìn sàn nhà và tâm lại như kim đâm vào tim vậy. Bây giờ cô không biết là mình có đang mơ hay là đang bị cô ả kể bên chọc không???. Chuyện này nhất định cô phải hỏi cho rõ ràng???. Phải đi hỏi Trần Viễn mới có kết quả chính xác được, Ái Nha nói không thể làm cho Lan Nhi đáng tin được cô nhất định phải đi hỏi Trần Viễn.

_Cô không tin à???. Cứ việc đi hỏi Tổng tài đi là biết được _Lan Nhi hết sức đắc ý tâm trạng vui vẻ cười trong lòng. Người đàn bà kế bên không xem cô ra gì. Nhất định phải cho cô ta một bài học.

“ding...ding”

_Cửa thang máy cũng mở ra. Lan Nhi tươi cười nói _Thôi tôi đi trước có việc đây. Cô nhớ hôm đó phải đến đấy. Mà có gì thắc mắc cứ đi hỏi tổng tài thì cô sẽ biết _Nói xong Lan Nhi cũng thông thả bước đi. Để lại sau lưng một khuôn mặt đầy căm tức và giận dữ. Mà cũng có phần u phiền.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Lan Nhi bước ra khỏi thang máy. Khuôn mặt thể hiện nụ cười đắc ý và thỏa mãn. Cuối cùng cái người mà cô chán ghét đã bị điên cuồng rồi, điên vì cô ta đã bị bỏ rơi. Lan Nhi đi một mạch không có có ý quay đầu lại nhìn. Cô ta cũng đoán được tâm tình của người ở phía sau rồi.

Ái Nha muốn tìm mọi cách xem sự việc lúc này nghe là trò chơi của Lan Nhi. Cô vội lắc lắc cái đầu của mình, để cho những lời nó tan theo những cái lắc đầu của cô. Ái Nha cũng bước về hướng phòng làm việc của Trần Viễn. Cô cũng muốn chứng minh những điều đó không phải là thật. Nhưng trong lòng cô cũng có một phần lo lắng cho việc đó là sự thật. Ái Nha bước vào phòng anh không hề gõ cửa

Trần Viễn nghe thấy động tĩnh, giọng liền lãnh đạm nói Em làm gì vào không biết gõ cửa_ Trần Viễn ngẩng đầu lên nhìn Ái Nha và tiếp tục viết gì đó trong tài liệu.

Em... em xin lỗi Ái Nha cũng hề sợ vội cúi đầu xuống. Nghe giọng anh là cô biết chắc anh đang tức giận về việc này. Lúc trước cô cũng đã làm như thế này, bị anh quát cho một trận. Nên từ đó cô đã không dám vào không gõ cửa.

Thôi đủ rồi, em tìm anh gấp có việc gì không? Trần Viễn vẫn lãnh khốc nói không nhìn lên mặt Ái Nha tiếp tục tập trung vào công việc của anh.

Anh xem tấm thiệp này đi Ái Nha tay run run đặt tấm thiệp lên bàn cho Trần Viễn. Cô như muốn thoát tìm ra ngoài, vì cô phải đợi kết quả của anh.

Trần Viễn mở nhẹ tấm thiệp ra liếc con mắt nhìn một cái vào trong thiệp, Anh đặt nó lại vị trí của, rồi thờ ơ nói Thì sao???

Người trong thiệp đó có phải là anh không??? Ái Nha nói khẽ.

Đúng... Trần Viễn vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Anh tại sao lại cùng người đàn bà đó chung một chỗ??? Anh không phải đã nói với em là không cần đám cưới sớm??? cũng hứa với em là vài năm nữa sẽ cưới mà??? mà tại sao anh lại cùng Lan Nhi đám cưới??? Ái Nha thổn thức nói, nước mắt từ khóe mắt đã chảy dài hai gò má đầy phần, làm cho phần cũng nhòe đi nhiều.

Anh cùng ai kết hôn là chuyện của anh. Em không cần phải bận tâm suy nghĩ về việc của anh Trần Viễn lạnh lùng nói, lúc này anh đã có vài phần hê khó chịu rồi.

Lúc trước anh đã hứa với em những gì??? không phải anh đã nói là chờ An An lớn lên kết hôn sao??? Nhưng sao anh lại thay đổi lại đi kết hôn với người khác Ái Nha uất ức nói. Mọi việc lúc trước Trần Viễn đã quên thật rồi sao, Anh không nhớ là đã hứa gì với cô sao, anh có

Anh có nói là chờ An An lớn, Chứ anh chưa bao giờ nói là An An lớn rồi sẽ cùng em kết hôn. Trần Viễn có phần không kiên nhẫn mà nói.

Nhưng anh không sợ con bé An An sẽ phản đối sao??? Anh không nghĩ đến tâm trạng của con bé sao??? Ái Nha muốn cho Trần Viễn hiểu rằng anh muốn kết hôn với Lan Nhi cũng không dễ dàng. Nếu anh muốn kết hôn thì cũng phải có sự đồng ý của An An.

Việc đó là việc của anh, em không cần phải nói cho anh biết. Tự anh biết mình sẽ làm như thế nào. Nên em cứ đi ra ngoài trước, mọi việc anh đã quyết định rồi. Anh không cần em quản. Em đi ra ngoài đi Anh còn phải làm vài công việc Khuôn mặt Trần Viễn hiện lên vẻ vô tình và lạnh lùng.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng và vô tình của Trần Viễn. Ái Nha cảm giác như có một gáo nước lạnh tạt vào mặt mình vậy, Ái Nha cảm thấy mình hết đường nói cô nhỏ giọng lại, mọi việc xem như là kết thúc tại đây. Vâng_ Cô nhẹ xoay người về phía cửa và bước ra ngoài.

Sau khi Ái Nha đi ra khỏi nhà, Mí mắt của Trần Viễn cũng ngục xuống. Hai mắt anh bắt đầu nhắm chặt lại, trong con mắt lúc này là sự đau buồn rõ rệt. Khi nghe Ái Nha nhắc đến An An sẽ vì chuyện anh đính hôn mà phản đối kịch liệt. Anh không dám tưởng tượng hay nghĩ con bé lúc đó sẽ ra thế nào. Cứ nghĩ đến con bé thống khổ, đau lòng và khóc lóc, anh lại không kiềm lòng được mà quý hờn. Nhưng anh không muốn bản thân không khống chế được những hành động không kiềm lòng đó. Và anh đã xua tan đi cái ý nghĩ đó tiếp tục công việc của mình.

Cô đi ra ngoài phòng anh, chợt đầu cô lóe lên một tia ánh sáng còn lại, là cô sẽ đi tìm An An, cô biết thế nào con bé cũng sẽ phản đối rất mãnh liệt chuyện này. Ái Nha nghĩ đây cũng là một tia hy vọng cuối cùng của cô. Cô bật máy điện thoại lên vào lướt nhẹ qua bàn phím điện nhắn số điện thoại của An An. Nếu cô bé không chịu gặp cô, cô sẽ tìm mọi cách để nói cho cô bé biết chuyện này.

Alo có việc gì không mà chị gọi tôi? An An lãnh đạm nói, từ trước đến nay cô bé đã không hề có phần tôn trọng người này. Bây giờ cũng không muốn nhắc máy lên mà nghe người đó nói.

_Ái Nha nhẹ giọng hỏi.

_Được, chị muốn tôi đến đâu để gặp chị _An An

<đi đến="" quán="" cafe="" tình="" quán="" đi!!!tôi="" đợi="" em="" ở="" đó="">_Ái Nha nói xong rồi máy cũng đã cúp khi kết thúc câu nói.

Dù khó chịu về lời đề nghị của Ái Nha, nhưng An An cũng cảm thấy muốn đến đó một lần xem thử cô ta muốn nói gì với mình.

An An bước vào quán cafe. Mắt cô bé đảo khắp nơi xem Lan Nhi đang ngồi chỗ nào. Nhìn thấy một góc khuất xa có một người đang đeo kính râm, mà dáng vẻ như Ái Nha nên cô bé cũng bước lại đến cái bàn đó. Vội kéo nhẹ cái ghế ra khỏi cái bàn.

_Chị gọi tôi đến đây có việc gì _Nói dứt câu An An thấy người phục vụ đứng trước chỗ cô ngồi, chậm rãi nói _Lấy cho tôi ly nước ép dâu.

_Thấy người phục vụ đã đi xa, Ái Nha giọng nói có phần rất nghiêm trọng _Tôi muốn cho em biết một việc này, em xem cái này đi, rồi em sẽ hiểu tôi muốn nói gì với em _Đưa tấm thiệp trước mặt An An

An An mở tấm thiệp ra xem, con mắt cô bé cũng đã nhìn vào những chữ trong thiệp hồng, tay cô bé cũng bắt đầu run run lên và tấm thiệp cũng đã run theo đó.

_An An lắp bắp nói có một chút là bất ngờ _Tại sao chị lại có được tấm thiệp này??? Họ dự định đính hôn sao??? Có phải đây là sự thật không???

_Ái Nha mắt vẫn đeo kiếng, sao cái lớp kiếng đó là một con mắt đã xung đột từ lúc nào, Ái Nha nhỏ giọng nói như không muốn chấp nhận sự thật _Đó là Lan Nhi đưa cho tôi, và tôi cũng đã đi hỏi Trần Viễn về....

_Ái Nha chưa nói hết câu đã bị An An chen vào, lời nói cô bé cũng vội vàng _Thế chú trả lời chị thế nào??? Nói nhanh đi. _An An cũng hồi thúc Ái Nha.

_Anh ấy chỉ nói mọi việc đó đều đúng _Khuôn mặt Ái Nha tối sầm lại vì buồn phiền.

_Sao chị không ngăn cản họ chứ??? _An An buồn bực nói lòng cũng quặn lại vài phần, cũng giống như Ái Nha lúc vừa rồi, cô bé không chấp nhận những điều thấy trong tấm thiệp là sự thật.

_Tôi làm sao có thể ngăn cản được chứ em, tôi đã có ý ngăn cản, nhưng anh ấy bảo việc của anh ấy tôi đừng quan tâm. Anh ấy nói vậy thì tôi có tư cách gì mà xen vào chuyện của anh ấy nữa _Ái Nha vừa dứt lời, cô ta nắm lấy tay của An An đang đặt trên bàn hề siết chặt lại. Mọi việc chỉ còn nhờ vào em, nếu em không ngăn cản chị nghĩ rằng anh sẽ đính hôn ngay. Chị mong em phải giúp chị lần này ngăn cản anh ấy đừng đính hôn được không??? _Tay Ái Nha nắm tay An An như đang vang cầu An An vậy, lời nói cũng như đang nắn nỉ đối phương.

_An An lạnh nhạt đáp lại lời cầu xin của Ái Nha _Tôi không biết việc của chị thì chị không liên quan đến tôi.

_Ái Nha buồn phiền nói, khuôn mặt xẹp xuống _Em nói như thế mà nghe được sao??? Anh ấy đính hôn em dám khẳng định với chị là em không hề bận hay nghĩ đến việc sẽ phản đối??? Chẳng khác thì em đã rất rất là bận tâm về việc đó.

_An An tức giận nói _Chuyện của tôi không liên quan đến chị. Tôi đi đây _Nói dứt câu An An đứng lên và bước đi, cô bé hề ngừng bước chân, vì nghe ở phía sau có một tiếng nói quen thuộc nói vọng lại.

_Chị nghĩ em nên suy nghĩ lại, nếu em cứ nhắm mắt cho hai người họ kết hôn. Em sẽ vĩnh viễn mất Trần Viễn, người chủ mà em yêu thương nhất đây. Chỉ nghĩ lúc mà anh ấy cười Lan Nhi và cô ta về nhà em ở luôn. Thì em cũng đừng mơ mà sống trong căn nhà Trần Gia được yên bình với Lan Nhi. Cô ta có thể đuổi em ra khỏi Trần Gia luôn đấy. Cô ta không cam chịu có kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của mình đâu. Cô ta không đơn giản đâu, nên em lo mà liệu đấy _Ái Nha nói hơi lớn một tí để có thể cho An AN đừng hê xà mà nghe.

An An bước tiếp không nói lời nào. Ái Nha thở dài và lắc đầu. Mong rằng cô bé sẽ suy nghĩ lại những lời của cô nói.

Sau khi nói chuyện với Ái Nha xong, An An vội vàng bắt một chiếc taxi về nhà. Khoảng 15 phút xe về đến nhà, mà cô cảm thấy cả người đổ mồ hôi ra vì quá hồi hộp. Hồi hộp không phải là vui không phải là hưng hởi. Mà đó là hồi hộp của chờ đợi chờ đợi cái mà cô bé muốn đó không phải là sự thật. Hai bàn tay cô bé nắm chặt lại một cách cứng chắc. Mồ hôi trong lòng bàn tay cũng đổ ra.

Taxi chạy về đến nhà, thì An An chạy nhanh vào nhà, không kịp để bác Trương nói gì với cô bé. Mở khóa cửa phòng Trần Viễn ra An An đã thấy anh ngồi vào chỗ làm việc lúc nào rồi.

_Chú mọi việc rốt cuộc là thế nào. Tại sao lại có những việc này _An An vội chạy vào phòng Trần Viễn giọng nói nghẹn ngào.

_Thì mọi việc cháu đã thấy và nghe rồi còn gì _Trần Viễn nhẹ giọng nói, con mắt sâu thẳm có vài tia u buồn. Anh cũng không thèm nhìn tấm thiệp đó. Vì tấm thiệp đó anh cũng biết rồi.

_Chú tại sao lại kết hôn chứ??? _An An tức giận và buồn bã nói.

Tại vì bây giờ chú muốn có vợ Trần Viễn xem như không có việc gì đáp lại như một đứa bé trả bài.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

_An An cắn chặt môi, giọng như muốn vỡ òa ra theo từng chữ, _Chú tại sao lại đính hôn vào lúc này chứ??? không phải chú đã hứa với An An rồi sao???Chú sẽ không cưới vợ nếu như An An chưa tìm được bạn đời lý tưởng sao???Sao bây giờ chú lại quên những lời nói đó rồi, _Con mắt sâu đen của An An bắt đầu hiện lên vẻ u thương và đau đớn trong đó.

_Trần Viễn kiên định nói, mắt lạnh lùng lướt qua người An An, anh nhẹ dựa vào thành ghế đầu ngẩng lên trần nhà nhắm chặt mắt lại, _Đó là chuyện của lúc trước và bây giờ mọi chuyện đã thay đổi rồi.

_Tại sao chứ???Tại sao chú có thể làm như vậy với An An???Những việc chú làm và những lời nói lúc trước của chú chỉ là lời nói xuông thôi sao???Hay là chú chán ghét An An rồi??? ,_An An buồn bực như muốn hét toán lên, trái tim lúc này như bị bóp ghệt lại.

_Trần Viễn khẽ dùng giọng nói lạnh nhất có thể, _Đó không phải lời nói xuông. Những điều chú nói lúc trước đều là sự thật mà chú cưới vợ cũng không phải là chán ghét An An. Bây giờ chú đã suy nghĩ lại rồi, cháu không phải là một đứa trẻ cần có sự bảo bọc của chú như trước nữa. Vì lúc này cháu đã đủ trưởng thành có thể sống tự lập và tự bảo vệ cho bản thân mình được rồi, cứ sống dựa vào chú như thế này, nếu lỡ mai này chú có mệnh hệ gì thì cháu sẽ sống như thế nào???Nên chú nghĩ cháu cần biết cách sống tự nương tựa vào chính mình. Mà chú cũng đã đến tuổi phải lấy vợ tìm cho mình một mái ấm gia đình riêng, không thể sống một kẻ cô đơn cứ bám riết lấy công việc nữa. Chú muốn biết được mùi vị hạnh phúc của một gia đình.

_Chưa đề Trần Viễn nói hết câu An An đã xen vào, _Thế bây giờ chú cháu mình sống không phải là gia đình sao???không phải là hạnh phúc sao???

_Ý chú không phải như thế, cái hạnh phúc của gia đình mà chú muốn là được người bạn đời quan tâm chăm sóc, và ngược lại chú muốn quan tâm chăm sóc người đó. Mỗi khi người đó buồn phiền đau khổ chú muốn mình là chỗ dựa tinh thần cho người đó, muốn mỗi ngày được nhìn thấy mặt người đó muốn ôm người đó vào lòng mỗi đêm. Cháu có ủng hộ chú không An An???Cháu muốn thấy chú hạnh phúc thì phải ủng hộ chú đính hôn chứ, _Trần Viễn mỉm cười, nụ cười không biết là đau khổ hay hạnh phúc. Dù thật tâm anh không muốn ruồng bỏ An An, anh cũng không nỡ kêu An An tự sống cuộc sống tự lập. Chỉ có cách này mọi việc mới tốt đẹp được.

_Môi An An do cắn chặt quá đã chảy máu ở khóe miệng, cô bé lấy tay bịch 2 tai lại, lắc đầu lia lịa. _Đủ rồi cháu hiểu hết rồi đừng nói nữa cháu không muốn nghe nữa. AAAAAA. _Sau một trận la lớn An An chạy ra khỏi phòng của Trần Viễn cô bé đóng sập cửa lại thành một tiếng động lớn. An An chạy nhanh về phòng mình rồi khóa trái cửa lại.

Trần Viễn ở lại tâm trạng cũng không gọi là tốt đẹp gì. Anh lấy trên bàn ra điếu xì gà, để trên môi rồi bật lửa lên đốt điếu xì gà. Hít một hê dài và thở ra những làn khói trắng, nó cũng giống như tâm trạng đau buồn của anh. Đột nhiên anh nở một nụ cười thắng bí, Thật khó diễn tả được là bây giờ anh đang suy nghĩ gì. Nhưng chỉ một điều là anh muốn tốt cho cuộc sống của An An và cho cái gia tộc họ Trần này. Anh cũng không nghĩ mình có tài diễn xuất hay như vậy.

An An nằm dài lên nệm mặt úp xuống gối. Nước mắt chảy dài qua gò má và rơi xuống gối. An An không ngừng cắn chặt môi mình, máu tươi bắt chảy nhiều ra trên khóe miệng, đau ư lúc này đây đúng là đau đau lắm nhưng những giọt máu kia không làm cô đau mà trong lòng ngực một trận đau đớn liên miên cuồng đến. Tay bắt đầu đập mạnh vào lòng ngực, vừa đập và vừa bóp chặt lấy ngực, vì cô bé không muốn nó cứ điên cuồng mà đau đến xé nát con tim. Nằm dài trên giường nước mắt cứ tuông chảy xuống cái gối nhỏ đã thấm đẫm nước mắt và vài giọt máu tươi. Chợt đầu An An lóe lên một tia kì lạ. Ngồi bật dậy cô bé cổ kiễng chế cảm xúc đau đớn, vào nhà tắm rửa đi những vết máu tươi trên khóe miệng và vết ứa của nước mắt chảy dài trên má lúc nãy.

Sau khi lau sạch sẽ nước mắt và máu trên miệng. Cố gắng lấy lại tinh thần được một chút. An An vội lấy một cái mặt kính râm, cô bé đeo vào và vớ tay lấy túi sách trên bàn lên. Bước ra khỏi căn phòng từng bước nặng nề đi xuống lầu.

_Thấy An An đi xuống nhà vào buổi trưa như thế này, cô bé chưa ăn cơm. Bác Trương lo lắng hỏi, _Cháu không ăn mà ra ngoài rồi sao???Hay ăn cơm rồi đi cũng được.

_Thôi cháu phải ra ngoài rồi. Tí cháu về ăn sau, _An An dịu giọng nói đầy vẻ kính trọng bác Trương.

An An vội vã bước ra ngoài. Cô bé bắt lấy một chiếc taxi ở đầu đường. Sau Khi leo lên xe ngồi dựa vào ghế.

_Người tài xế taxi quay xuống nhìn An An. Nhẹ mỉm cười, giọng nói ôn nhu _Cô muốn đi đâu.

_Cho tôi đến một bệnh viện nào gần đây nhất. _An An nói nhẹ.

_Được.

Sau 10 phút chiếc taxi cũng đến trước cửa bệnh viện,một tòa viện toàn màu trắng.An An trả tiền xong cũng bước ra khỏi chiếc taxi.Cô bé vội đi vào khu bệnh viện.Đôi chân thon dài bước trên hành lang bác sĩ và bước vào phòng bác sĩ.

Lan Nhi từ đâu đi ra,nhìn thấy bóng dáng quen thuộc hình như là An An.Cô suy nghĩ nhiều việc không biết con bé nó đến đây làm gì???mình nhớ là nó không mang bệnh gì mà???Vừa suy nghĩ cô ta vừa bước từ từ bước gần lại và ép sát tai vào cửa phòng bác sĩ mà An An mới đi vào.

_Cô muốn khám bệnh sao???Cô cảm thấy trong người như thế nào ,_Khi thấy An An bước vào và ngoài ở vị trí đối diện,vị bác sĩ già đeo kính cận ngẩng đầu lên nhìn sơ qua An An.Ông tiếp tục ghi chép bệnh án trong hồ sơ.

_Cháu không phải đến đây để khám bệnh, mà cháu muốn xét nghiệm ADN ,_An An nhẹ nhàng nói.

_Thế cháu muốn thử mẫu ADN nào đâu đưa cho bác xem??? ,_Ông bác sĩ nói giọng nói khàn khàn.

An An lấy vài sợi tóc trong túi sách ra,nhẹ đưa lên bàn cho bác sĩ.Trước khi cô bé đi ra khỏi nhà đã tìm vài sợi tóc của Trần Viễn rồi,mà kết hoặc xét nghiệm ADN này đã lâu rồi An An mãi giữ kín trong lòng.Hôm nay,cuối cùng đều cô sợ nhất cũng đã đến,Trần Viễn sẽ cưới vợ,cảm giác như bị bỏ rơi và trái tim như tan nát.An An bắt đầu có ý nghĩ điên rồ là đem mẫu tóc đi thử,trong người cô bé có cảm giác hay linh cảm rằng hai người họ không có mối quan hệ ruột thịt với nhau.Bởi thói An An mới đi xét nghiệm ADN.Thuận tay An An để lên đầu mì nhẹ nhàng bứt vài sợi tóc óng mượt trên đầu mình.

_An An khẽ nói nhẹ ,_Bác hãy giúp cháu xét nghiệm chúng cháu mong bác xét nghiệm càng nhanh càng tốt,cháu thật sự rất cần nó sớm,bát xem hai mẫu đó có phải là huyết thống không bác???

_Được cháu cứ để đây,có kết quả bác sẽ nhờ y tá điện thoại cho cháu ,_Bác sĩ nhẹ giọng nói.

_Vâng thế cháu xin phép về trước nha chú ,_An An đứng lên gật nhẹ đầu như lời chào tạm biệt vị bác sĩ,và cô bé nhẹ xoay người bước đi.

Những gì mà An An cùng vị bác sĩ đó trò chuyện.Lan Nhi ở ngoài đã nghe hết tất cả,trong đầu cô ta hiện lên một ý cười.Nhưng cũng nhanh xoay người bước đi sợ An An phát hiện ra cô.con bé này chắc điên rồi,khi không lại đi xét nghiệm AND,nó đã bị tình yêu loạn lý mà làm cho điên đảo tâm trí rồi,Ai đòi huyết thống mà còn đi xét nghiệm xem là phải huyết thống không.Để tình trạng này mãi chắc nó sinh ra bệnh điên luôn quá,mình phải tìm cách tống nó ra khỏi nhà họ Trần mới được.Chứ để tình trạng này chắc cả nhà điên theo nó luôn quá.Lan Nhi lặng bước bước ra khỏi bệnh viện.

Trong hiện tại bây giờ,có người nói An An bị điên cũng được có người nói cô không đủ lý trí cũng được.Nhưng đặc biệt một người lạ thường tính cách thường hay thay đổi thất thường như An An,những việc dè dặt của thiên hạ An An cũng không cần bận tâm.Chủ yếu cái mà cô bé quan tâm nhất bây giờ là mẫu xét nghiệm ADN hy vọng,cô và chú sẽ không phải là huyết thống,trong tim thức hay đúng hơn là cái giác quan của cô cho cô linh cảm rằng hai người họ không hề có huyết thống với nhau.Vì một điểm nào cũng không có điểm chung.Mà lòng cô lại rất hoang mang và lo sợ về cái kết quả đó.Nếu thật sự hai người họ là chú cháu ruột.An An cũng không biết phải làm sao.Nhưng cô bé vẫn không hề mất đi cái hy vọng đó.

Sao khi An An đi ra khỏi bệnh viện ,nhiều suy nghĩ phức tạp đã làm đầu cô bé như muốn điên lên.Không biết bây giờ những buồn phiền trong lòng đã điên cuồng như thế nào rồi???, An An muốn chia sẻ và cần người cho cô lời khuyên vào lúc này ,cô bé lấy điện thoại trong túi sách ra,nhẹ mở điện thoại lên.

_Đầu danh bên kia nhẹ giọng nói _Alo, An An à . _Không ai khác chính là Nhã Kì.

_An An nói như cầu xin vậy giọng rất yếu ớt.

_Được chứ,nhưng ở đâu đây An An??? _Nhã Kì nghe giọng An An là cô bé,cô bạn mình đang có chuyện không được vui.

_An An dịu giọng nói khẽ.

_Được mình đến đó liền,đợi mình một tí,tạm biệt cậu nha _Nhã Kì nói xong cũng cúp máy,đi vào phòng thay đồ.

Sau khi An An cùng Nhã Kì đến đúng điểm hẹn.Hai người ngồi trên lầu quán cà phê vào buổi trưa cũng vắng người,nhạc thì nhẹ nhàng thuận lợi để nói ra hết bầu tâm sự trong người.

Đặc vào tầm mắt của Nhã Kì lúc bây giờ là cái mắt kính được đeo trên khuôn mặt nhỏ của An An.Nhã Kì cảm giác có gì đó lạ thường sao cái lớp kính râm của An An,thấy ích khi cô bạn mình lại đeo kính như vậy.Thật khó hiểu là An An đang bị làm sao,chợt có một ý nghĩ đi qua đầu Nhã Kì,nó chính là cô bạn của mình đã khóc,mà chắc cũng phải rất nhiều nên mới cần đeo kính như thế.

_Nhã Kì ân cần hỏi _Đã xảy ra chuyện gì đúng không??? _Hai con mắt của Nhã Kì hiện lên tia nhìn dò xét đối phương.

An An khẽ gật đầu.

_Cậu đã khóc đúng không??? _Nhã Kì tiếp tục hỏi những điều mà cô đang thắc mắc từ hành động của An An.

_Ừh _An An nhẹ ừ một tiếng và gật đầu

_ Có việc gì rất rối hay buồn phiền gì sao??? _Nhã Kì lại hỏi.

_ Không phải như thế _An An chỉ lắc đầu,như một đứa trẻ hỏi gì trả lời đó.

_ Mở kính ra cho tớ xem tí nào??? _An An khẽ mở kính ra _Thế mà cậu nói không có việc gì mà không đến như vậy sao???không buồn phiền sao không đến xúng cả mắt??? _Nhã Kì nói đầy chấp văng.

_ Chú của tớ chuẩn bị đính hôn _Nói đến những từ này đầu của An An bắt đầu cúi nhẹ xuống bàn.

_Nhã Kì thắc mắc hỏi,có cũng có nghi ngờ _Chú của cậu đính hôn tại sao cậu lại buồn,phải chúc phúc chú ấy chứ.

_ Vì tớ yêu chú ấy _An An lại nói nhỏ hơn nữa.

_Nhã Kì như muốn phun hết ngụm nước trong miệng ra vì câu nói của An An,cảm giác như cái tai của mình nghe không rõ,Nhã Kì hỏi lại _Cái gì chứ.

_Tớ không biết mình bị làm sao????có văng đề về tâm lý không???nhưng mỗi khi tớ thấy chú cùng đi chung với người con gái khác đột nhiên tâm trí tớ lại rối lên một trận đau đốn,đặc biệt hôm nay khi nghe nói chú chuẩn bị kết hôn trong lòng tớ như bị xé rách vậy,trái tim tớ như bị tan nát ra từng mảnh vậy.Tớ chỉ muốn chú mãi mãi thuộc về tớ,tớ không muốn chia sẻ chú cho ai cho một ai khác _An khẽ nói nhẹ nhất có thể

_ Chắc là do cậu cùng chú mình ở chung lâu với nhau quá nên mới xảy ra việc như thế,có thể cậu nghĩ tình cảm chú cháu là tình yêu chẳng _Nhã Kì cố gắng tìm cách an ủi An An.

_ Nhưng sao tớ cảm giác trái tim mình như bị một vết dao rạch lên nó vậy,đau lắm cậu biết không???Tớ đã biết mình yêu chú ấy rồi _An An buồn bã nói.

Cậu có biết tình cảm đó xã hội sẽ không đầu ý không An An??? _Nhã Kì như khuyên ngăn cô bạn thân mình.

_Tớ biết nhưng tớ không khống chế được tình cảm của mình???Cậu là bạn thân đầu tiên của tớ,tại sao cậu không ủng hộ tớ chứ _An An nói như giọng muốn vỡ òa theo từng lời nói lúng này.

_ Nếu tớ có ủng hộ cậu,còn cả thế giới này có ủng hộ cậu hay xã hội này có ủng hộ cậu không thì cậu tự biết???Họ sẽ nói cậu như thế nào???cậu muốn họ nghĩ cậu loạn luân sao??? _Nhã Kì có vẻ hơi kích động và phản bác,

_ Vậy bây giờ mình phải làm sao đây hả Nhã Kì??? _Nước mắt An An đã bắt đầu rơi xuống hai gò má.

_ Cậu về nhà suy nghĩ lại đi,rồi tớ sẽ giúp cậu tìm cách giải quyết _Nhã Kì bây giờ cũng không biết phải làm sao mà giúp đỡ An An,chỉ có trong chờ vào thời gian mới có thể giải quyết tất cả mọi chuyện vào lúc này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Khẽ bật TV lên An An bấm vài kênh liên tục.Chợt tay An An bắt đầu ngừng lại ở một kênh giới thiệu tin tức trong nước thì có một giọng nói ở phía sau đến.

_ Cô bé đang xem gì đấy???cô bé đã ăn cơm chưa vậy??? _Lan Nhi khẽ nhếch mép cười tươi và nói.

_ Tôi ăn hay không vẫn không phải là việc của chị.Đừng gọi tôi là cô bé tôi có tên có tuổi đang hoàng,cũng chẳng phải là một đứa trẻ để chị gọi là cô bé đâu _An An bức bối trả lời vừa liếc nhìn Lan nhi một cái,rồi cô tiếp tục chuyển kênh TV.

_Em nói như vậy không đúng rồi An An.Việc của em sao lại không phải là việc của chị được.Dù gì sau này chúng ta sẽ là người một nhà mà. _Lan Nhi dùng giọng nói vừa tươi cười vừa dịu dàng mà nói với An An.

_Tôi không cần sự quan tâm đó của chị _An An lạnh nhạt nói.

_Em không cần sự quan tâm của chị,nhưng chị cũng phải để ý đến em ,phải chăm sóc và quan tâm em.Vì tương lai này chị sẽ là thêm của em,mọi trách nhiệm chăm sóc em trước đây của anh Viễn ,chị sẽ giúp anh ấy lo cho em,để anh ấy có thời gian rảnh hơn.Chị thấy anh ấy bận nhiều việc ở công ty mà còn phải lo việc gia đình và lo cho em.Không có thời gian nghỉ ngơi và chăm sóc cho chính anh,nên chị thấy thương anh ấy vì thế chị cần phải chia sẻ với anh về việc gia đình.

_Ai nói sau này chị sẽ là thêm của tôi.Chị chưa là vợ của chú tôi thì đừng có mà mơ mộng chen vào chuyện gia đình của nhà này,mà tôi thì chưa bao giờ

muốn kêu chị một tiếng thêm, chị cũng không có tư cách làm thêm của tôi , _An An trừng mắt nhìn Lan Nhi, giọng nói lạnh tanh.

_Lan Nhi tiếp tục khiêu khích An An , _Em không đồng ý chị là thêm của em cũng không sao, nhưng chị chỉ cần có anh Viễn nghĩ chị là vợ của anh ấy được rồi. Mọi việc khác thì chị không cần bận tâm, chị chỉ muốn có được mái gia đình trọn vẹn với anh ấy là tốt. Em cũng đâu có thể sống chung với anh ấy mãi được, sau này em sẽ lấy chồng, lấy chồng xong rồi em sẽ sinh con và rồi...

_Không để Lan Nhi nói hết thì An An đã quát lớn vào mặt Lan Nhi , _Chị câm miệng cho tôi, chuyện của tôi chị đừng có mà chen vào. , _Nói xong An An bỏ đi lên lầu, không quay đầu lại nhìn Lan Nhi đang đắc ý phía sau.

”Cách” An An cảm giác đang đụng vào lồng ngực của một người nào. Cảm giác có mùi hương quen thuộc cô bé cũng biết đó là ai. Nhưng An An tiếp tục tránh qua đường khác mà đi. Bước thẳng lên lầu.

Trần Viễn cũng không nín kéo An An lại, giờ phút này chỉ có cảm nín là tốt nhất và thờ ơ là tốt nhất.

Vừa thấy Trần Viễn đi xuống Lan Nhi đã khóc lên. Nước mắt giả tạo bắt đầu rơi xuống hai gò má trắng của cô. Đúng là con người giả tạo bao giờ cũng có nước mắt sẵn sàng để khóc.

_Nhìn thấy Lan Nhi khóc như vậy Trần Viễn cũng tỏ quan tâm hỏi , _Sao lại khóc??? thế này.

_Anh..hức,,, có phải An An...hức... con bé ghét em không anh??? , _Lan Nhi vừa khóc vừa nói với Trần Viễn.

_Không phải như vậy đâu , _Trần Viễn hê an ủi.

_Chứ tại sao con bé lại từ chối sự quan tâm của em, lại lạnh nhạt bảo em không xứng đáng làm thêm của con bé. Có phải em không xứng đáng không anh??? _Lan Nhi nói giọng đầy oan ức, đồng thời cô dùng con mắt vô tội nhìn Trần Viễn.

_Không đâu, chắc là do con bé không thích nghi được rằng em sẽ là thêm của nó đấy mà, em đừng buồn nữa. Từ từ nó sẽ đón nhận tình cảm của em dành cho nó thôi , _Trần Viễn cảm giác mình rất khó chịu về sự thờ ơ của An An với anh, nhưng anh biết làm sao đây đành chịu đựng thôi, nhưng anh nói với Lan Nhi rằng An An sẽ tiếp nhận chuyện đó anh thật sự không dám chắc chắn. Với tính cách An An anh là người hiểu rất rõ làm sao nó có thể chấp nhận được chứ.

_Lan Nhi nhàu lên trước ôm chặt lấy Trần Viễn và giọng lại dịu dàng hơn , _Có thật không anh.??? thật sự An An sẽ chấp nhận em sao.

_Ừ thật , _Trần Viễn lạnh lùng đáp trả.

“”Mấy Ngày sau””

Tờ Báo Mới hôm nay có nhiều tin tức về chuyện kết hôn của Trần Viễn và Lan Nhi. Không gì mà đập vào mắt của những người tình cờ liếc mắt qua tờ báo ngoài tin Chủ tịch tập đoàn Trần Gia đính hôn. Tin tức như trấn động đến tất cả những người con gái đang ôm giấc mộng được làm bà Trần với mộng Tin Chủ tịch Trần Gia đính hôn được đăng lên trang bìa của Tờ Báo Mới.

Tin tức này cũng được lang truyền ra khắp nơi trong nước và ngoài nước. Ai mà không biết một vị lãnh đạo tài ba như Trần Viễn đã đưa công ty Trần Gia ra gia nhập với thế giới. Nên tin tức anh đính hôn cũng được nhiều nước trên thế giới biết đến. Tin này cũng được Hoàng Nhật biết đến. Khi đọc tin này anh cũng đang trấn động, vì hai con mắt cậu cứ nhìn trân trân vào hình người con trai trong tờ báo. Từ đó cậu cũng đoán ra là ai rồi, thì ra người đi cùng với An An tại quán Bar đó chính là Chủ tịch công ty Trần Gia. Bể thế lúc đó cậu đã cảm giác đã nhìn thấy Trần Viễn ở đâu rồi. Bây giờ cậu mới người tình địch của cậu là ai rồi. Nhưng mà tại sao thế tại sao người ấy lại họ Trần giống An An chứ??? Cậu lấy điện thoại trong túi ra và bấm một hàng số gì đó.

_Alo, Nhật gọi cho Kì có việc gì vậy??? , _Nhận được điện thoại của Hoàng Nhật, Nhã Kì cảm thấy rất vui vẻ khuôn mặt trở nên tươi sáng hơn.

, _Hoàng Nhật nói như rất nghiêm trọng vậy.

_Có vẻ rất nghiêm trọng đúng không Nhật??? Thôi thì Nhật cứ hỏi Kì biết thì trả lời cho , _Nhã Kì dịu dàng nói.

Hoàng Nhật nói giọng khàn khàn.

_Thật ra anh ấy là chủ ruột của An An , _Nhã Kì nhỏ giọng lại hơn,

_Hoàng Nhật như không tin vào tai mình.

_Đúng rồi , _Nhã Kì nói.

< _Vậy An An yêu hẳn ta đúng không??? , _> Nhìn cử chỉ của hai người đó là biết rồi. Bây giờ cậu cũng biết tại sao mấy hôm nay An An lại tỏ ra buồn bã như thế. Hai con mắt của An An lại thâm đen như vậy??? Thì ra là nguyên nhân là do Trần Viễn.

_Sao cậu biết??? , _Nhã Kì hơi bất ngờ.

< _Cậu chỉ cần nói có đúng hay không là được rồi , _> Hoàng Nhật hê cao mày.

_Đúng rồi, _Nhã Kì thật sự không muốn nói cho Hoàng Nhật nghe đó là đúng.Nhưng chỉ có cậu ta mới giúp An An thoát ra khỏi cảnh An An yêu chú mình thôi.Mong sự hy sinh của là tốt.Mong rằng Hoàng Nhật và An An có thể đến với nhau.Dù mục tiêu của Hoàng Nhật điện thoại cho cô chỉ hỏi vấn đề về An An.Mặc dù cảm thấy khó chịu nhưng Nhã Kì cũng cố gắng nén vào lòng.

Hoàng Nhật cúp điện thoại.

Cậu một mạch chạy ra ngoài và ngồi lên xe của mình.Hoàng Nhật lấy thẳng đến nhà trước nhà của An An.Tâm trạng cậu trở nên rối bời vừa buồn tức vừa cảm giác như muốn điên lên vậy.

_An An cậu ra đây nhanh lên, _Hoàng Nhật cầm điện thoại mà như muốn hét vào tai của người đang nghe cậu nói vậy.

<_ Cậu điên rồi hả_> ,_An An không vừa quát lại Hoàng Nhật.

_Cậu không ra tôi vào trong đó đây, _Hoàng Nhật hăm dọa.

,_An An ngồi dậy và bước ra khỏi phòng.

_Cậu tìm tôi có việc gì??? ,_An An đứng trước mặt Hoàng Nhật có một chút tức tối nói.Cô bé đang buồn bực về chuyện Trần Viễn bây giờ lại gặp cậu bạn điên khủng này.Chắc muốn giết cái đầu của cô đây nè,muốn cho nó nổ tung lên đây.

_Cậu nói với mình cậu không thích mình vì cậu có người yêu rồi đúng không??? ,_Hoàng Nhật dò xét hỏi.

_Đúng ,_An An lạnh nhạt nói.

_Thế người yêu của cậu là ai??? ,_Khoảng thời gian lâu mà An An không trả lời câu hỏi của mình,Hoàng Nhật trở nên nóng ruột ,_Không nói được sao??? ,_Lời nói có một chút mỉa mai.

_Không liên quan đến cậu ,_An An xoay người nhìn về hướng những căn nhà cao đối diện nhà cô.Con mắt của cô bé trở nên vô hồn nhìn về những khoảng không ở phía xa xa kia.

_Không liên quan đến tớ, hay là cậu yêu người ta mà không được người ta đáp trả ,nên cậu không muốn nói cho tớ biết đúng không ,_Hoàng Nhật tiếp tục bình thản nói,người của cậu nóng lên vì tức giận.

_An An tức giận nói ,_Cậu kêu tớ ra đây chỉ nói những lời như thế thôi sao???, thế thì tớ vào nhà đây ,_An An vừa đi thì bị Hoàng Nhật nắm tay lại,cô bé tức giận quay qua nhìn Hoàng Nhật mà như muốn hét vào mặt của cậu vậy ,_Cậu đang làm gì đó???buông tay tớ ra ngay...

_Tớ biết cậu đang yêu chú ruột của mình đúng không??? _Hoàng Nhật siết chặt tay An An lại.

_Thì sao chứ??? ,_An An thờ ơ đáp lại câu hỏi của Hoàng Nhật,

_Cậu điên rồi An An ời.Cậu có bị điên không mà đi thích chú ruột của mình hả???cậu có biết đó là tình cảm loạn lý không???cậu muốn mọi người chàm chọc mình sao??? ,_Hoàng Nhật tức giận hét lên.

_Tớ không có điên,tại sao chú cháu lại không thể không được yêu nhau???tại sao chứ???Với lại tớ cảm giác tớ và chú ấy không phải là chú cháu. ..._Nước mắt An An bắt đầu chảy dài và rơi xuống đất,tại sao ai cũng đi phản đối tình cảm của cô dành cho Trần Viễn hết vậy.Không một ai có thể hiểu được cảm giác của cô lúc này hết.Cả thế giới đều phản đối cô,nhưng cô bé sẽ vẫn cố gắng làm những việc mình coi là đúng và đúng với con tim của chính cô bé.

_Cậu yêu đến điên vào đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa hả An An???Cậu nghĩ như thế nào mà nói thế hả An An???như thế nào mà chú cháu ruột lại không phải là chú cháu chứ ,_Hoàng Nhật càng siết chặt tay An An hơn nữa,

_Linh cảm của tôi cho tôi biết được,và sau này cậu sẽ biết linh cảm của tôi là đúng ,_Lời của An An như chắc chắn đều cô bé nói sẽ thành sự thật.

_Tại sao tình cảm của tôi cậu lại không chấp nhận chứ??? Mà cậu lại đi yêu một người không nên yêu chứ??? ,_Hoàng Nhật đau đớn nói với An An.

_Tình yêu không miễn cưỡng được cậu biết không???tớ yêu chú ấy, trái tim này đã thuộc về chú ấy _An An đặt tay lên tim của mình_.Nên cậu đừng có miễn cưỡng tình cảm của tớ nữa.Mãi mãi tớ cũng không có thể yêu cậu.Tớ chỉ xem cậu là bạn thôi Nhật à ,_An An chậm rãi nói giọng nhỏ lại.

_Hoàng Nhật cười khổ ,_Được tớ hiểu rồi,nhưng tớ vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu.

_Tại sao tớ nói như thế mà cậu không hiểu chứ ??? ,_An An khó chịu nói.

_Tại vì người cậu yêu là Trần Viễn nên tớ nhất định sẽ không bỏ cuộc ,_Hoàng Nhật nói xong cũng lên xe bỏ đi.

An An ở lại sau cũng không biết nói gì nữa.Chỉ yên lặng bước vào trong nhà,cô bé không biết mọi việc buồn phiền sao lại xảy ra cùng một lúc như vậy.Làm cho An An không biết sắp xếp nó như thế nào cho yên ổn.Nhưng lúc này cô bé chỉ mong chờ cái kết quả ADN đó thôi.Kết quả đó mới giúp ích được cái thứ tình cảm mà bọn người đó cho là loạn lý.Nhưng đối với An An nó chưa bao giờ là loạn lý.

_Alo ,tôi An An nghe đây , _An An đang nằm trên giường con người đầy thơ thần nhìn lên trần nhà màu trắng xóa,đột nhiên cô bé nghe có tiếng điện thoại reo.

_Tôi là người của bệnh viện Nhân Ái đây ,_Một giọng nữ dịu dàng vang lên.

_An An người tự nhiên hê run lên khi nhận cuộc điện thoại này và không thể để người điện thoại đó nói nguyên nhân gọi điện thoại cho An An là gì,cô bé cũng đoán trước luôn ,_Vâng có kết quả xét nghiệm rồi sau chị

_Đúng rồi,cô hãy đến đây đi,Tôi sẽ đợi cô ,_Người điện thoại nữ nhẹ nhàng nói.

_Dạ được em sẽ đến đó liền ,_An An nói xong cúp máy và liền lấy túi sách bước ra khỏi phòng.

Sau 10 phút đi taxi đến,cuối cùng An An cũng đến bệnh viện.Thời gian 10 phút đối với An An như một năm hồi hộp chờ mong một kết quả quan trọng.Tâm trạng cô bé lúc này khó mà diễn tả bằng lời được,vừa run vừa lo sợ vừa bất an.Cô tay cầm túi sách mà cứ như túi sách trên tay cô rớt xuống vậy.An An bước vào phòng của bác sĩ lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

_An An bước vào phòng ,nhìn thẳng vào cô gái đang ngồi trên bàn,giọng nói nhỏ nhẹ ,_Có kết quả rồi phải không chị??? ,_An An hai tay cầm túi sách mà như muốn siết chặt nó hay nghiền nát nó vậy.

_Đúng rồi ,_Cô nàng mặt đồng phục trắng ở bệnh viện,khẽ lấy túi hồ sơ đặt trên bàn đưa lên cho An An.

An An cầm lấy nó tay bắt đầu run lên,lạch từng từng trang một của túi hồ sơ.Đến trang kết quả tìm cô bé như ngưng đập không thể tin sự thật này được.Đúng là có câu sự thật bao giờ cũng rất phũ phàng với chúng ta.Hai chữ”Huyết Thống” làm nước mắt của An An cứ như thể chảy ngược vào tim.Tay cô bé cầm túi hồ sơ từ từ mở lòng bàn tay ra túi hồ sơ cũng rớt xuống đất một cách không thương tiếc.

_An An kích động nói ,_Tại sao lại như vậy hả chị???Kết quả có phải là sai không chị???chị hãy xem lại giúp em một lần nữa được không ạ??? ,_An An mím chặt môi lại giọng nói run rẩy.

_Nàng mặc âu phục trắng khẽ nhủ mày,giọng nói quyết đoán ,_Kết quả đó không bao giờ sai,ở bệnh viện chúng tôi làm việc chưa bao giờ sai sót.Vì bị viết của chúng tôi có phương châm làm việc gì cũng phải chính xác 100% không được sai sót.Nên xin cô cứ yên tâm mà tin vào kết quả của chúng tôi ._Nói xong cô mặc âu phục đứng lên giọng khẽ cười ,_Không có việc gì tôi xin phép đi làm việc của mình trước đây.

Cô mặc âu phục khẽ bước đi những tiếng “cạch” “cạch” của tiếng guốc kêu.Để lại An An ở trong phòng một mình ôm mặt đau đớn.

Lúc này ngoài trời bắt đầu trở nên u ám hơn.Từ cái nắng oi bức của mùa hè cùng với những đám mây trong xanh trên bầu trời đột nhiên lại trở thành một bầu trời tối như mực và kéo lại thêm những đám mây đen.Trên trời có những tia chớp chớp lóá sáng sẹt qua vài giây rồi ngưng lại rồi tiếp tục sáng lên.”Rầm” Sấm sét bắt đầu kêu ầm ĩ cho một cái bi kịch ngang trái của cái định mệnh cay nghiệt này.Cái thứ hạnh phúc ảo tưởng của con người và cái thứ tình yêu mà người ta gọi là loạn lý.Hai dòng máu cùng xuôi theo một dòng làm sao có thể đi ngược dòng chảy với nhau được chứ .

An An buồn bã đi ra khỏi bệnh viện.Ông trời cũng trêu ghẹo cô sao???Tại sao lại mưa vào lúc này hay lại muốn hành hạ cái thân sát nhỏ bé này của cô sao???Miệng An An khẽ bật cười khổ,miệng như đang ngậm men rượu chát vậy.Những cơn gió mạnh cùng với nước mưa tạt vào mặt An An.Làm khuôn mặt của cô bé ngày càng trở nên tái nhợt và đầy nước mưa cùng với nước mắt,không biết đâu là nước mắt và đâu là nước mưa nữa.Từng cơn gió tạt vào mặt An An như muốn xé nát trái tim cô ra từng mảnh vụn vậy.An An cứ bước từng bước trên con đường vắng mặc kệ cho mọi người vội vã thế nào lánh tránh mưa.An An cứ thế mà chậm chậm bước đi trên con đường dài vắng người.Mặc cho mưa cứ đổ ào lên người cô.Bây giờ,lòng cô đã không còn tia hy vọng gì nữa rồi nên cứ mặc kệ tất cả.Mặc kệ cho mọi vật hành hạ thể xác của cô.An An lặng lẽ bước đi trên con đường dài.

Trần Viễn ngồi trên ghế sofa nhìn ra bầu trời tối đen và trời đang mưa ,mà mưa thì ngày càng lớn hơn trước.Những cơn gió cứ mạnh dần hơn làm cho những tán cây run rẩy như muốn ngã xụp xuống đất vậy.Lòng Trần Viễn trở nên bồn chồn lo lắng vô cùng.Không biết giờ này An An đang làm gì mà chưa về??? trời ở bên ngoài thì mưa rất to.Anh ngồi một mình thẳng thờ nhìn ra bên ngoài.Trời không hết mưa mà cứ kéo dài từ chiều cho đến tối.Cũng như lòng anh lo lắng dài dài như trời mưa kéo dài mãi vậy.Ngôi yên mà không bắt động anh cứ nhìn ra cửa lớn

_Thấy Trần Viễn cứ nhìn ra khoảng không vô định ở ngoài kia.Lan Nhi đi tới và giọng tỏ ra lo lắng hỏi ,_Anh làm sao ngồi như người mất hồn vậy??? Người không được khỏe sao anh???. _Vừa nói xong cô ta cầm lấy bàn tay lạnh giá của Trần Viễn.Mà Lan Nhi cũng cảm thấy một đường điện lạnh chạy qua người mình vậy và rồi Lan Nhi cũng khẽ run lên một cái nhẹ.

Trần Viễn lắc đầu một cái, rồi nhìn ra ngoài cũng không thèm để ý hay liếc mắt nhìn Lan Nhi một cái. Khoảng nửa tiếng sau cứ với cái tư thế cũ Trần Viễn vẫn nhìn ra khoảng không ở bên ngoài. Hai con mắt của anh cũng sáng lên và một tia vui mừng bất chợt đến và cũng có cái tức giận.

_Đi đâu từ trưa đến giờ không về còn cả người lại ướt như thế vậy??? , _Lòng Trần Viễn cảm thấy xót xa muốn nhào đến ôm lấy cô bé một cái. Nhưng lý trí không cho phép anh làm việc đó.

_Không liên quan đến chú , _An An đứng đó nhìn Trần Viễn mà cả người cũng run rẩy vì cái lạnh của nước mưa thấm vào quần áo.

Trần Viễn cảm thêm tức giận con mắt sâu đen trở nên đỏ lên nhiều, khuôn mặt tối sầm lại.

_Hừ... _Trần Viễn hừ lạnh một tiếng, rồi quay qua khẽ kêu bác Trương , _Bác Trương lấy cho con bé cái khăn giúp cháu đi.

Con mắt An An bắt đầu trở nên mơ hồ đi. Mọi vật xung quanh đối với cô trở nên tối sầm lại như không còn nhìn thấy màu sắc của những vật xung quanh. Lạnh quá làm cho cơ thể cô bé trở nên yếu ớt và không khống chế được nên cô bé cảm giác cơ thể trở nên nhẹ hơn. Cô bé chỉ còn nghe được tiếng bác Trương nói.

_An An cháu bị làm sao đó??? , _Bác Trương giọng nói trở nên lo lắng hơn.

Trần Viễn nhanh tay bắt được An An lại. Con người đen trở nên khó chịu trong lòng cảm giác đau đớn vô cùng. Anh bế An An lên ngang nửa ngực mình. Đôi chân dài nhanh bước lên lầu. Tiến đến phòng An An. Anh khẽ đặt nhẹ An An lên giường của cô bé. Lấy khăn khô lau đi những vết nước ở trên mặt cô bé. Lòng anh lại cảm thấy đau buốt, tim anh cũng hề nhói lên một chút. Một lát sau anh hối tiếc bước đi ra khỏi phòng của An An. Và sai người giúp việc lên giúp cô bé thay đổi quần áo sạch hơn/

Nằm trong phòng một mình An An mơ hồ cố gắng nhớ ra mọi chuyện đang xảy ra lúc trước. An An khẽ lấy tay dụi dụi hai con mắt của cô bé. Tay cô nhẹ lấy điện thoại để trên bàn.

_Alo Nhã Kì nghe đây , _Nhã Kì giọng nói nhẹ nhàng nói nghe rất êm tai.

< An An đây Nhã Kì, tôi buồn lắm cậu ơi.!!! Mọi việc trở nên vô cùng phức tạp rồi, tôi không còn một tia hy vọng nào nữa rồi. ,> _An An buồn bã nói.

_Thôi nín đừng buồn nữa mà. Có việc gì thì nói cho tớ nghe xem nào??? , _Nhã Kì quan tâm hỏi.

_Cuộc sống của mình từ nay hết rồi không còn hi vọng gì rồi, mình đau lắm cậu biết không??? . Mình yêu yêu chú ấy lắm cậu biết không??? , tại sao chú ấy và mình lại cùng huyết thống chứ. Mình không muốn mình không muốn mang dòng máu này??? dòng máu chung với người mình yêu mà không nên yêu. Mình muốn được yêu thương được chú ấy nún chiều muốn được làm vợ chú ấy. Mình yêu chú ấy lắm, có thể vì chú ấy mà hy sinh tất cả , _An An nói trong nước mắt giọng nghẹn ngào.

_An An cậu hãy bình tĩnh lại , _Nhã Kì trấn an tinh thần cho An An , _Mình biết cậu đau lắm buồn lắm nhưng đó là sự thật cậu và chú ấy là chú cháu ruột. Cậu nên chấp nhận điều đó đi, cậu phải sống tốt vì còn có rất nhiều người yêu thương cậu mà. Cậu thử mở lòng mình tin cậu sẽ tìm được người yêu cậu hơn chú ấy mà. , _Nhã Kì biết cái cảm giác mà yêu phải đau khổ vì yêu như thế nào.

_Không mình chỉ yêu và yêu mình chú ấy thôi. Trái tim mình đã dành cho chú ấy mất rồi. Nếu không có chú ấy mình cảm giác cả thế giới này đối với mình không có ý nghĩa một chút nào. , _An An có thể khẳng định với trái tim của chính cô rằng nó đã trót trao cho Trần Viễn mất rồi.

_Thôi vậy đi, tớ nghĩ cậu cần phải bình tĩnh lại, thời gian sẽ giúp ích cho cậu. Hãy nằm xuống mà nhắm mắt lại ngủ một giấc đi nào, ngủ ngon nhé An An , _Nhã Kì khẽ nhủ mảy vì không biết phải giúp gì cô bạn của mình vào lúc này, chỉ có lời an ủi là cô có thể lúc này cho An An thôi.

_Thôi tớ biết rồi, cậu cũng ngủ ngon nhé!!! tạm biệt cậu , _An An yếu ớt nói xong cô bé cũng cúp máy.

Ngày sau nữa sẽ đến lễ đính hôn của Lan Nhi và Trần Viễn

An An ngược mặt lên nhìn trần nhà trắng tinh, như trái tim cô đang trắng lại vì không có màu hồng của tình yêu trong đó, toàn là khoảng trắng của màu tan. Làm sao An An bước bình có thể bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy. Không nhất định sẽ không, dù có bỏ cuộc như cô bé vẫn không muốn bỏ cuộc một cách ngu ngốc mà không dành được cái gì cho bản thân mình. An An nằm trong phòng cái gối cô bé ôm lúc này cũng bị để ra một bên. Khẽ đứng dậy An An xoay người người bước ra khỏi phòng cô bé.

_Trần Viễn lãnh đạm nói , _Cháu vào phòng chú tại sao không gõ cửa , _Trần Viễn đang nằm trên giường, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng là anh đã đó là ai rồi. Nên anh không cần nhìn mặt người đó.

_Chuyện hôm trước cháu còn một thắc mắc nữa muốn hỏi chú được không ạ??? , _An An khẽ nói giọng nói yếu ớt.

_Hỏi đi , _Trần Viễn điềm đạm nói.

_Thật chú có yêu cô ấy ??? , _An An run rẩy hỏi Trần Viễn.

_Yêu hai không cũng không quan trọng, nên việc đó cháu cũng không cần biết , _Trần Viễn lạnh lùng nói.

_Chú phải trả lời rõ ràng cho cháu biết chứ??? Phải chăng chú yêu Lan Nhi đúng không chú??? Vì cháu biết rằng có yêu nhau mới có thể lấy nhau được

chứ chứ ,_An An khẽ nói nhỏ lại.

_Chưa chắc là có yêu nhau mới có thể lấy nhau được đâu ,_Trần Viễn lạnh lùng nói mắt đáng chắc lên trần nhà.

_Chú có biết là cháu yêu chú???có biết làm em yêu anh không???

_Cháu bị điên rồi sao An An.Tại sao cháu lại yêu chú được???Cháu là cháu ruột của chú làm sao có thể yêu chú được.Cháu có biết chúng ta không thể yêu nhau được không???từ nhỏ đến lớn việc chăm sóc cháu từ việc nhỏ nhất đều do chú làm cháu biết chứ ,_Trần Viễn nằm trên giường chậm chậm nói .

_Nhưng_An An tiếp tục nói gì đó mà lại bị Trần Viễn .

_Cháu có biết lần đầu tiên cháu mất căn bệnh của con gái là ai đã phát hiện cháu bị mất bệnh con gái không???Cháu biết ai đã giúp cháu làm việc đó không??? Cháu có biết ai giúp cháu thay từng miếng băng không???là ai đã thay thế một người mẹ ngày đầu tiên dạy cho một người con gái thay băng như thế nào ???và băng nó bằng cách nào không???Chắc cháu cũng nhớ đó là ai rồi...ngoài người chú ra thì chú cũng là một người mẹ của cháu,nên chúng ta không có thể yêu nhau được??? ,_Trần Viễn nói mà lòng cũng cảm giác đau đớn.

-@@

An An tưởng nhớ đến những ngày đầu tiên đó.Lúc đó cô bé mới 12 tuổi thôi một tuổi trẻ không biết việc gì đang xảy ra.Đang vui chơi ở ngoài vườn rồi cô bé vô nhà tắm rửa ra.Chợt phát hiện dưới quần có một vết ứa màu đỏ hồng.An An cứ nghĩ đó là vết thương do chơi ở ngoài vườn bị trầy xước thôi nên cô bé không để ý tí nào.Tiếp tục thay đồ khác ra.Và cô bé nhẹ nhàng lau nhiều ở phía sau mông của mình.Để cho những vết máu sạch hơn,nhưng sau cô bé cứ phát hiện ở phía con bướm bướm của mình có máu chảy ra thật nhiều.An An cố gắng lấy nước rửa xem nó hết không???nhưng nó vẫn cứ chảy ra tiếp.

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ,_Cô bé lo sợ hét toát lên.

Trần Viễn cũng từ đâu bước vào và xông vào phòng tắm Vì anh sợ là An An sẽ xảy ra chuyện gì trong đó nên cứ thế mà xông vào.

_Trần Viễn lo lắng hỏi ,_Sao thế An An ???Cháu bị làm sao thế???

_An An ngập thơ nói ,_Cái này chỗ này của cháu sao mà cứ chảy máu mãi cháu cứ lấy nước rửa mà nó vẫn chảy máu mãi không hết chú ơi ,_An An chỉ tay vào bướm bướm của mình,mà mặt con bé cứ thế mà đỏ lên như quả cà chua.Một tay quệt lấy cái bướm đưa lên cho Trần Viễn xem,tay cô bé dính đầy máu hồng.

_Đâu để chú xem nào ,_Trần Viễn cũng e dè nhưng sợ con bé xảy ra chuyện gì anh lấy tay nhẹ nhàng tách mép nhỏ của vật bướm bướm hồng hào của An An mà xem.Cảm thấy nó không bị sao,không bị trầy xước tí nào,anh chợt nhớ ra một chuyện nên cũng nhẹ nói ,_Được rồi cháu chờ chú tí.

Sau 5 phút Trần Viễn quay lại,với một cái bịch băng dầy.

_An An ngập thơ hỏi ,_Đó là gì dạ chú. ,_cò phản tò mò nhìn cái bịch của Trần Viễn đang cầm.

_Trần Viễn chậm chậm nói mà giọng dịu dàng ,_Cái này là mỗi khi cháu bị chảy máu ở chỗ đó thì mới dùng biết không???

_An An gật đầu nhưng vẫn tò mò ,_Mà tại sao phải dùng nó thế chú???mà cháu tại sao lại bị chảy máu ở chỗ đó dạ chú???

_Tại do con gái lớn rồi ai cũng sẽ bị chảy máu ở chỗ đó hiểu không???cái này gọi là chu kỳ kinh nguyệt của phụ nữ cháu à ,_Trần Viễn nhẹ giọng giải thích cho đứa cháu ngây thơ của mình.

_Thế bao lâu mới là chu kỳ vậy chú ??? ,_An An hai mắt mở to như thường ngày nhìn thấy cô giáo của mình giảng bài và chăm chú lắng nghe.

_Thường thì một tháng một lần,nhưng có khi không có???Đừng hỏi nữa mau băng cái này vào ,_Trần Viễn đưa cái quần chip lên và có sẵn một miếng băng trong đó.

_Ủa sao cái này lạ thế chú ,_An An lại thắc mắc hỏi.

_Cứ mặc vào trước đi ,_Trần Viễn thúc dục.

_Vâng ,_An An vẫn chưa mặc đồ gì nhẹ mặc cái quần chip vào.Sau khi mặc xong cô bé tiếp tục hỏi ,_Mà khi nào mới hết băng cái này vậy chú???

_Trần Viễn cũng không biết nói sao mai mần anh đã đi hỏi vợ của bác Trương rồi ,_Thường thì lâu nhất một tuần ít nhất 5 hoặc 6 ngày.Khi nào hết cháu khỏi cần băng cái này.Và khi nào thấy bị thì cháu nhớ băng vào biết không???

_Dạ ,_An An ngập thơ đáp lại,vẫn không hiểu gì chỉ hiểu những gì Trần Viễn đang nói ,_Mà cái này băng sao dạ chú???

_Cháu lấy cái quần nhỏ ra trước và tháo những miếng giấy dán của miếng băng này ,_Trần Viễn cầm miếng băng lên tay nhẹ tháo hai bên của miếng băng cánh ,_Rồi tháo ở giữa cái này ,_Và anh tiếp tục tháo cái miếng giấy dán chính giữa ,_Rồi cháu đặt nó lên lớp trong của quần giữa quần nhỏ của cháu đó và cho nó siết chặt lại dính lấy cái quần nhỏ.Rồi dùng hai lớp cánh lúc nãy nén chặt lại ở mặt sau của quần nhỏ như thế là xong rồi.Mà phải cho

nó chắc chắn là siết chặt nhớ không???Mà cháu càng phải nhớ là rửa sạch cái buồm bướm nhỏ của mình trước rồi hã dùng nó biết chưa , _Trần Viễn đang đùa một cách kỹ càng như một người mẹ dạy con gái.

_Vâng cháu hiểu rồi,thế như thế đúng không chú ,_An An lấy một cái làm như những gì Trần Viễn dạy lúc này.

_Đúng rồi,cháu giỏi lắm ,_Trần Viễn khẽ cười và xoa xoa đầu An An. ,_Mà còn việc này???

_Hai con mắt An An mở to mà hỏi ,_Việc gì dạ chú???

_Nếu 3 hoặc 4 ngày cháu đang băng mà thấy ngày thứ 4 cháu thấy hết chảy máu.Phan hã ngừng băng,khi nào hai ngày không thấy chảy máu hã ngừng băng hiểu không???,_Trần Viễn cố gắng dặn lại cho rõ ràng hơn.

_Dạ cháu nhớ rồi ,_An An vừa nói vừa gật đầu.

Những chuyện cũ làm sao mà An An không biết và làm sao An An này có thể quên được???Dù là những chuyện tế nhị nhất của quá khứ mỗi chi tiết nhỏ nhặt An An đều nhớ hết tất cả.Do quá khứ ở bên Trần Viễn là một quá khứ tuyệt đẹp và An An mỗi giờ mỗi khắc đều không bao giờ muốn quên nó đi.An An cảm thấy vui vẻ khi nhớ lại những ký ức tuyệt đẹp đó.Vui vẻ đến nhanh và cũng đi nhanh,bây giờ An An phải đối mặt với hiện tại,cô phải tìm cách để lấy lại những gì thuộc về mình.Bản thân An An cũng là người thích chiếm đoạt, yêu là phải điên cuồng mà chiếm lấy người mình yêu bằng mọi cách ,dù có là thủ đoạn hèn hạ đến cỡ nào.An An này vẫn dùng đến nó,nếu thể hiện ra bằng lời nói không được ích lợi gì??? An An sẽ dùng hành động để dành lấy những gì vốn có của cô,dù ai cư nghĩ cô có bị điên vì yêu cô cũng chấp nhận,chấp nhận những lời cay nghiệt đó.

_Bàn tay An An nắm chặt lại thành quyền,những ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay một cách mạnh mẽ,mỗi khẽ nhếch lên nói ra từng chữ nhẹ nhàng mà thêm phần chua xót đến tận cổ họng . _Cháu nhớ tất cả và mọi việc lúc cháu được 10 tuổi đến bây giờ cháu luôn nhớ rõ ,những việc lúc nhỏ chú làm cho cháu những giờ khắc ở bên chú cháu đều nhớ rõ???nhưng làm sao bây giờ???kí ức đó thì đã làm sao chú???những việc chú chăm sóc có liên quan gì đến việc cháu yêu chú???nó không hề có một chút liên quan ,_An An lắc đầu rồi tiếp tục nói ,_Mà làm sao khi trái tim này nó lại cứ yêu chú???làm sao nó có thể ngừng yêu chú được,làm sao để nó có thể ngừng đập cho chú chứ ,_An An như nhấn mạnh lại hai câu cuối,để muốn cho Trần Viễn hiểu rõ lòng của cô,rồi An An khẽ để tay trái lên ngực trái và bầu chặt lấy lồng ngực của chính cô.

Trần Viễn lãnh đạm nằm trên giường,mắt nhắm chặt lại không mở ra dù chỉ một chút.Tất cả những lời nói của An An nó đều khắc sâu vào não của Trần Viễn.Nghe những lời cai đắng và yêu thương đó của An An.Tim Anh vừa có một trận đau đốn và vui sướng Trần Viễn không hiểu vì sao trái tim đột nhiên lại trở nên vui sướng như vậy,nhưng đau khổ thì cảm giác nhiều.

_Trần Viễn trong lòng rất thông khổ,nhưng vẫn kiên định mà nhìn An An một cái rồi phớt lờ đi,lạnh nhạt phán ra những lời cay nghiệt ,_Nếu cháu đến đây để nói với chú chuyện này,thì chú nghĩ cháu nên đi ra ngoài trước đi.Chú biết cháu có tình cảm với chú nhưng tình cảm đó là gì thì chú và cháu rất hiểu.Cháu nói cháu yêu chú,thế cháu đã biết tình yêu là gì không mà dám nói rằng yêu chú??? _Anh cũng không biết làm gì vào lúc này,chỉ biết hỏi lại để An An hiểu rằng cô chưa biết tình yêu là gì???Nên có thể từ đó mong cho cô bỏ ý định đó.

_Môi của An An bắt đầu rớm máu và đau đốn,cổ họng cũng bắt đầu rất ,giọng nói nhỏ lại ,_Biết chứ cháu biết yêu là gì chứ ??Yêu là đặc tất cả niềm hạnh phúc,niềm tin và sự vui vẻ lên người mình yêu.Chú có biết hạnh phúc của cháu là gì không???Hạnh phúc là mỗi khi được nắm lấy bàn tay chú.Hạnh phúc là khi nhận được một cái ôm siết chặt ấm áp của chú,hạnh phúc là được chú trao cho cháu một nụ hôn dù nụ hôn đó là phớt lờ.Hạnh phúc lớn nhất của cháu là được ở bên cạnh chú và chỉ có hai chú cháu mình.Như thế có đủ gọi là yêu không chú??? Thế chú có hiểu được lòng của cháu không???Hay chú đã biết mà vẫn im lặng ???, _Bàn tay An An cũng đã bắt đầu đỏ hồng và hê rát lên vì bầu quá chặt.

Trần Viễn vẫn im lặng không trả lời,vẫn tư thế đó mà nhắm chặt mắt lại.An An nghĩ chắc là anh không hề nghe những gì cô nói.Nhưng thực chất là tất cả đều đi sâu vào trong tận tâm trí của anh.

_Thế cháu muốn chú đáp ứng một điều kiện này của cháu được không???,_An An thỏ thẻ nói.,An An tiếp tục lãnh đạm nói ,_Dù gì ngày mai chú cũng sẽ lấy vợ rồi.Hãy đáp ứng điều kiện này của cháu nhé chú.

_Trần Viễn vẫn tư thế đó lạnh lùng nói ra một chữ lạnh người ,_Được.

_An An lại khẽ nói ,_Và có điều kiện là chú không được mở mắt ra đó.Chú hứa với cháu được không vậy???

_Được ,_Trần Viễn đáp nhẹ.

An An nhìn chằm chằm Trần Viễn.Nhìn thân hình mạnh mẽ và khuôn mặt trắng nõn quyến rũ của Trần Viễn nằm trên giường mà mắt An An đau rất vô cùng,tay cô bé đột nhiên cời ra những cút áo,bắt đầu từng cái cút đầu tiên rồi đến cái cút thứ hai thì đã để lộ ra một nửa cặp ngực đã được che chở bởi chiếc áo lót nhưng nhìn bên ngoài cũng có thể thấy được đó là một cặp ngực đầy đặn vô cùng.Với bàn tay nhẹ nhàng và một cách dễ dàng những cái cút áo cuối cùng cũng được mở ra,cô bé cời áo cho nó rơi xuống sàn nhà,An An nhẹ đưa tay xuống dưới thào dây thắt của chiếc váy ra nhẹ nhàng nó cũng tụt xuống rơi nhẹ xuống sàn nhà., Trên cơ thể nhỏ bé của An An chỉ còn lại bộ đồ lót ren hồng ôm gọn lấy thân hình mảnh mai mịn màng và đầy đặn của An An,đồ lót cũng tôn lên vẻ đẹp đầy đặn và quyến rũ của An An.Dù với thân hình nhỏ bé nhưng cơ thể An An mọi đường nét đều rất hoàn mĩ như một kho tàng nữ thần đều khắc tinh xảo.Bắt đầu từ cái áo lót đang mặc An An đưa tay ra sau lưng mình tự nhẹ thào nhẹ lấy khuy móc áo ngực,dễ dàng cũng rơi xuống đất và nhẹ tụt chiếc quần lót xuống sàn nhà.Bây giờ cả cơ thể An An không còn mảnh vải,để lộ ra đường cong cơ thể hoàn hảo đẹp như tiên của cô.Ánh sáng của buổi chiều mang một màu sắc hồng hào từ bên ngoài cửa sổ đi vào những khe cửa sổ chiếu vào phòng Trần Viễn,đồng thời cũng nhẹ chiếu sáng lên làn da trắng nõn nà như hoa tuyết của vào mùa đông của An An,nhờ ánh sáng hồng của buổi chiều hòa với làn da trắng nõn làm do làn da của An An thêm tươi sáng như một đóa hoa hồng tuyệt đẹp.,Chiếc cổ thon dài ôn nhu mịn màng cùng với đôi ngực đầy đặn đẹp như ngọc cao vút với vùng bụng thon nhỏ mềm mại như hoa,hình thành lên những đường cong tuyệt sắc cho An An có một thân hình hoàn hảo.

Trần Viễn cảm giác đợi lâu vô cùng mà có phần không ổn, anh cũng rất muốn mở mắt ra xem An An đang làm trò gì vào lúc này. Nhưng vì giữ lời hứa với đứa cháu của anh, anh cũng nhắm chặt mắt lại không hé mắt ra. Trần Viễn tiếp tục giữ lấy khuôn mặt lạnh lùng mà vẫn quyến rũ như thường và giữ lấy thái độ như trước. Anh cứ nằm yên vị trí trên giường chờ đợi điều kiện của An An.

Khi trên người những mảnh vải đã rơi xuống đất một cách nhanh chóng. Thân nhỏ bé không mặc một thứ đồ gì An An nhẹ nhàng bước từng bước lại gần chiếc giường mà Trần Viễn đang nằm. Và cô bé khẽ ngồi nhẹ lên giường. Ngồi kế bên Trần Viễn An An lại suy nghĩ. Nếu như không có định mệnh nghiệt ngã này, nếu như không phải là số trời đã định thì chú và cháu sẽ không ra năn nỉ, nhưng phải làm sao đây hả An An??? Khi hai chúng ta cùng chảy chung một dòng máu.

_An An nhỏ nhẹ nói mà trong lòng lại như nuốt lấy trái đắng khi đưa ra điều kiện này, _Cháu có thể hôn chú chứ???, _An An như muốn rơi hết nước mắt xuống khuôn mặt nam tính của Trần Viễn. Nhưng cô bé cũng cố gắng nén cái cảm xúc đó vào lòng không cho nó rơi xuống.

_Trần Viễn nghe lời nói của An An. Anh cũng muốn từ chối nhưng vì đã hứa phải giữ lời, _Được.

An An cúi nhẹ mặt xuống nửa người như muốn đổ xuống người Trần Viễn. Nhưng cô bé vẫn cố gắng nén người lại giữ lấy khoảng cách với anh, không cho nó ụp xuống dưới người anh. Cô bé cảm thấy như vậy không ổn, nửa người nhích qua mép giường và nắm hê sát lại gần Trần Viễn. Ngẩng đầu cao lên gần mặt Trần Viễn. Rồi cho mặt cô đối diện với mặt anh. Đôi môi đỏ hồng như quả dâu mới chín đặc nhẹ lên môi Trần Viễn một nụ hôn nhẹ. Môi An An chạm lấy môi của Trần Viễn, như xóa đi hết những khuy thất đau đớn của hai người. An An cố gắng tách đôi môi anh ra khỏi, để cho cô bé có thể dễ dàng cho lưỡi vào bên trong. Cô cảm giác đau đớn không ngờ mình lại hèn hạ như vậy, bản thân lại quá chủ động đến điên cuồng.

Trần Viễn cũng không biết sao An An lại ra điều kiện như vậy, không phải lúc trước bọn họ đã nhiều lần trải qua hôn nhau sao???. Nụ hôn của An An dịu dàng và làn môi mỏng lại ngọt ngào như thế. Nhiệt độ bên ngoài không mấy là lạnh điều hòa cũng chỉ có 28 độ C mà sao cơ thể của anh lại cảm giác nóng như không khí 33 độ C. Anh cũng cảm thấy mình bây giờ rất là ngốc. Môi anh bị nụ hôn dịu dàng của An An đàn áp, vì vậy nó cũng bị tách nhẹ ra. An An nhẹ đưa đầu lưỡi của mình vào miệng Trần Viễn. Anh cảm giác trong người trở nên nóng bức vô cùng với sự thân thiết như thế. Anh khẽ cựa mình ra một chút, cho đôi môi tách ra khỏi đôi môi mềm mại của An An. Trần Viễn nhẹ lắc đầu và giọng nói hình như có phần hồ hấp không kìm mà nói ra.

_Không thể được, như thế này đủ rồi, _Lời nói ra mà dục vọng lại muốn la hét lên bảo rằng anh quyết định ngu ngốc.

Đôi môi của An An giữ lấy cái miệng của Trần Viễn, như bảo anh rằng đừng nói tiếp nữa. An An lại tiếp cận vào miệng của Trần Viễn, ngu ngơ liếm vòng quanh miệng anh. An An không biết sao mình lại thành thạo như vậy hay đang có những cử chỉ không thành thạo. Cô cảm nhận được trong cơ thể lại nổi lên một khát vọng trần trụi, cô thực không biết cảm giác hôn lại khiến người ta khác khao say mê như vậy. Cứ vậy An An lại một chút mạnh mẽ hơn và đẩy đưa hôn môi Trần Viễn. Anh cũng khẽ đáp lại nụ hôn của cô. Môi chạm môi lưỡi uống lấy lưỡi của nhau, họ như muốn tan chảy vào nhau. Nụ hôn như muốn cả hai đừng quên hay mãi khắc ghi vào tận trong tim gan giây phút ngọt ngào và êm dịu này.

An An cảm giác Trần Viễn cũng không muốn cùng cô đẩy đưa mãi như thế. Có vẻ như anh muốn dứt khoát nụ hôn này một cách nhanh chóng. Bây giờ chỉ còn cách này nữa thôi. Cái miệng nhỏ xinh của cô bé chậm rãi di chuyển xuống vành tai của Trần Viễn mà thôi thúc vừa dùng chiếc lưỡi liếm láp vành tai anh. An An như muốn thiêu đốt cho dục vọng của Trần Viễn nổi lên vậy.

Người Trần Viễn trở nên cứng đờ lên như một tượng. Hai con mắt chỉ biết nhìn trần trần lên trần nhà. Anh như đang có một ngọn lửa thiêu đốt cơ thể mình. Anh không biết tại sao mình vẫn để cho An An cứ như thế mà hôn khắp mặt anh. Từ môi cho đến hai gò má mũi và trán cùng với cằm. Sau đó hôn lên vành tai anh và hôn lên cổ anh một cách dịu dàng. An An bắt đầu không yên phận tay cô bé đột nhiên lướt dài trên vùng ngực rắn chắc của anh. Tay lướt nhẹ xuống rún của anh, bàn tay cô bé có phần run lên nhẹ nhẹ cả cơ thể cũng muốn phát run. Trái tim bắt đầu đập điên cuồng, mắt nhắm chặt lại. Trong cơ thể dưới bụng cô bắt chợt trở nên nóng rực lên.

Trần Viễn chỉ biết nhắm chặt mắt lại, mà hưởng thụ cái cảm giác êm dịu này. Anh cũng mặc kệ cho An An thích làm gì thì làm. Cả cơ thể anh bắt đầu cương cứng lại. Anh cảm thấy vừa nóng vừa êm dịu. Từ cái nụ hôn uống vào lưỡi nhau, từ cái vuốt ve mon tron làm cho anh muốn rên lên một tiếng, hôn háp cũng loạn lên.

Cả người An An chậm chậm chậm rãi hạ xuống trên thân hình của Trần viễn. Ngực cô bé đè lên ngực anh. Môi cũng lao vào hôn lấy đôi môi của Trần Viễn. Một cách chủ động như người đàn ông thêm khác dục vọng. Tay cô bé không biết là cố ý hay là vô ý nhẹ lướt từ rún xuống cái vật cương cứng mà đang vung cao lên của anh được che bởi lớp quần dày. Cô bé cảm giác dưới lớp quần dày kia, cái ấy của anh bắt đầu cương cứng lại mà không mìm mại. Từng xem qua phim ảnh trên ti vi, cô hiểu cái hiện tượng này nó như thế nào.

Trần Viễn đột nhiên rùn mình và cảm giác có một sự việc gì rất lạ. Như rằng An An không mặc đồ vậy, vì anh cảm thấy có vật gì đó đang cứng đầy đặn và vung cao lên nằm trên vùng ngực của anh. Nhưng thì rất là mìm mại, làm cho cơ thể anh dân lên một đợt sóng cảm giác tê dại ớn. Nhẹ nhàng nó như hai nụ hoa đùa mon tron đùa giỡn trên vùng da thịt rắn chắc ở ngực anh. Đột nhiên vật cương cứng anh bị những ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, dù chỉ là một cách lướt qua rất nhẹ, nhưng ở đó là điểm đặc biệt làm cho cơ thể anh trở nên cứng lại từng giây dục vọng dân trào lên. Cả người Trần Viễn như muốn đổ mồ hôi hay đúng hơn trên trán anh đã có vài giọt mồ hôi rồi.

Con mắt An An trở nên hiếp lại nhẹ hơn, mở hê hê lên. Như đang hưởng thụ lấy những cái đụng chạm từ cơ thể mình với Trần Viễn. Hai con mắt Trần Viễn trở nên đỏ hơn mà một chút dục vọng. An An nhẹ lướt chiếc lưỡi quanh vòm ngực của Trần Viễn. Tay cô bé không để ra khỏi cái vật cương cứng của anh. Bàn tay cô cứ thế mà đụng chạm vào vật cứng đó. Để ở đó rồi lướt qua rồi quay lại vị trí cũ.

Chương 26

Hôn lễ ngày hôm nay của Trần Viễn diễn ra thật tràn lệ và long lẫy. Với những anh đèn xa hoa và khách sạn bắt mắt ở Đài Loan. Người đi đến đi lui đều rất bận rộn về mặt của mỗi người nhìn rất hoảng hốt. Mọi người cũng tập trung vào công việc của mình. Để chuẩn bị cho ngày lễ đính hôn của Trần Viễn. Ai nấy cũng vui mừng nhưng lo sợ thì nhiều, sợ công việc làm không tốt thì bị chỉ trách, rồi lại bị đuổi việc thì không ớn.

An An cơ thể nhỏ bé nằm gọn vào bên trong bồn tắm rộng lớn mà đầy nước. Đôi mắt cô bé đã xưng đỏ lên, mắt ướt ướt nước, không biết là nước hay là nước mắt. Cô bé thống khổ nằm ngầy ngốc vào trong bồn tắm. Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên một đường, thành ra một nụ cười, nụ cười của cô không biết là vui hay là buồn hay là chế giễu nữa. Hôm qua, thật đúng là cô bé có ý định trao tất cả đời con gái và trao cái quý giá nhất của con gái cho Trần Viễn. Nhưng ông trời quá chiều ghẹo mới tình không có kết quả này của cô, là mới tình loạn luân này. Ông trời đã không cho Trần Viễn chấp nhận cô, và ông trời lại muốn Trần Viễn đến bên Lan Nhi mà bỏ rơi cô, làm cho miệng cô như đắng cay. Không lẽ, là do ông trời thương hại cô, không muốn cô trao tất cả cho Trần Viễn một cách khờ dại ngu ngốc như vậy. Chợt người An An trầm xuống một lúc, An An nhớ lại ngày hôm qua.

Trần Viễn đề mê hưởng thụ cảm giác êm ái mang tính chất dục vọng mà khao khát muốn chiếm lấy thân hình bé nhỏ của An An. Anh như đã mất đi lý trí, bàn tay cũng đã ôm gọn lấy thân hình bé nhỏ của An An chặt vào lòng mình. Mà hưởng thụ lấy cái mịn mại của cô bé vào trong mũi của mình. Nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mịn mại của An An.

An An nhẹ nhàng vuốt lấy vật cương cứng của Trần Viễn, mỗi cái vuốt làm cho người Trần Viễn trở nên tê dại theo từng cơn. Dục vọng dần trào lên mãnh liệt, Anh như muốn cỡi hết những mảnh vải đang mặc trên người do quá nóng bức. Trần Viễn đảo mắt xuống nhìn thân thể trắng nõn, như hoa tuyết vào mùa đông. Mắt anh cứ nhìn trùng trùng vào hai quả đào to của An An. Mà như muốn nuốt lấy chúng vào trong miệng mà dịu dàng ăn nó vậy. Trần Viễn nhẹ nhàng rời đầu mình khỏi kề bên đầu An An. Anh nhẹ vuốt lấy cái vật trắng nõn mềm mại mà nhô lên đó, tay anh như cứng đờ mà không động đậy được. Bàn tay to rắn chắc cứ đặt yên gọn gần ở vật nhô lên của An An. Nhìn thấy đầu nhũ hoa đỏ như hoa hồng mới nở, Trần Viễn không kiềm lại được dục vọng của mình, anh khẽ cúi đầu nhẹ nhàng cho nó xuống gần đầu nhũ hoa của An An. Khi lưỡi Anh định múc lấy đầu nhũ hoa của An An. Con người anh khẽ run rẩy, lý trí bắt đầu nổi dậy đánh đuổi đi dục vọng của bản thân mình. Đôi mắt của Anh cũng bắt đầu mơ hồ đi rất nhiều. Anh buông lỏng người đi nơi khác. Buông lỏng cơ thể An An ra khỏi người của mình một cách nhanh chóng và mạnh mẽ.

_Không... không... không... cháu đang làm cái quái gì vậy hả??? mặc vào ngay bây giờ cho chú, _ Anh xoay người đi nơi khác, giọng khàn khàn mà cũng có một chút run rẩy vì dục vọng và có phần tức giận, tức giận là do anh quá điên dục vọng bản thân quá cao. Tại sao trước An An đưa cháu của mình anh lại ham muốn cơ thể cô bé như thế. Lúc trước hay trước những cô gái nào anh cũng có thể kiềm chế được dục vọng của mình, nhưng ở bên An An anh lại ngược ham muốn đến điên dại. Mai nữa là lý trí anh quá mạnh mẽ không một phút nữa Trần Viễn đã mất phải một sai lầm quá lớn không thể nào tha thứ được.

_An An cười khổ lòng đau buốt giá, giọng nói đều đều và không kém phần giọng như Trần Viễn, _ Sao chú lại sợ hãi như thế chứ??? chú đã từng nhìn thấy hết rồi mà, những ngày chú tắm cho cháu chú chăm sóc cháu cái gì trên người cháu mà chú chưa thấy chứ. Tại sao chú không nhìn cháu chú không còn thương cháu sao. Nếu chú đối với cháu là tình cảm chú cháu thì sao chú không giám nhìn. Hay là chú đã từng yêu cháu không phải từng mà lúc này chú đang yêu cháu. Nên chú không cho phép bản thân của mình nhìn cháu đúng không??? Nên chú không cho phép chính mình phạm phải sai lầm đúng không??? Chú yên tâm đi chú không nói cháu không nói chuyện này sẽ không ai biết??? Chú hãy chấp nhận cháu dù chỉ một đêm duy nhất là đêm nay thôi chú, _ Nói dứt lời An An nhẹ trượt lên người Trần Viễn ép đôi môi mềm mại nhẹ buông thả lên môi Trần Viễn. Đồng thời ôm chặt lấy cơ thể của anh đang nằm dưới cô. Nước mắt bắt đầu tuông dài trên mặt cô và cũng rơi xuống trên mặt Trần Viễn.

Nhờ nước mắt đau khổ của An An đã giúp Trần Viễn thoát tình lại sau những cơn dục vọng. Anh nhanh chân ngồi bật dậy đứng thẳng người lên. Lấy cái mền bên cạnh đắp lại cho An An.

_Trần Viễn nói giọng lạnh lùng, _Nhanh đắp mền vào chú và cháu không thể được. Bây giờ không được và sau này cũng không được.

_Khi thấy Trần Viễn vội vàng bỏ đi một cách nhanh và không muốn quay lại nhìn mình. An An nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống, giọng nói nghẹn đắng lại và chua xót, _Chú ơi!!!!!!Em yêu anh???Anh có biết không hả??? , _An An như một kẻ điên con người trở nên bốc hỏa, giọng cũng khẽ hét lên to hơn. Trong lòng ngực một trận đau đớn lại bắt đầu đến.

Anh không nghĩ là An An có thể làm những việc và những hành động như thế đó. Trần Viễn cảm giác như kim đâm vào ngực vậy. Có ai hiểu thấu nỗi lòng anh không??? Mọi người nghĩ anh yêu Lan Nhi nên mới kết hôn với cô ta??? Nhưng tìm anh chưa một lần đập vì cô ta hay thể khác nào đó nghị về cô ta. Anh kết hôn với Lan Nhi chỉ có một ý định rằng mong An An đừng nghĩ về anh. Có thể từ đó cho cô bé ngừng yêu anh. Nhưng lại không ngờ An An lại có thể làm ra việc này. Mà anh không ngờ nhất chính bản thân anh lại rất muốn An An. Lúc đó tìm anh đập điên cuồng. Anh đau xót vô cùng nhưng mai nữa vẫn tốt, anh đã không làm việc gì có lỗi với An An có lỗi với gia tộc họ Trần. Anh đóng mạnh cửa phòng lại, người khẽ ngồi bịch xuống đất. Trần Viễn lấy tay ôm đầu lại, trong lòng đau đớn vô cùng.

An An mơ hồ nghe thấy tiếng cửa có người gọi tên mình.

_An An nhanh chân một chút đi không thì không kịp giờ đấy, _Không ai khác chính là bác Trương giọng nói đầy hối thúc.

Bên trong không có người trả lời bác lại.

_Bác Trương kiên nhẫn nói tiếp ,_Cháu thay đồ chưa rồi mình cùng đi đến lễ cưới của chú cháu nè.

Vẫn không có tiếng trả lời.

_Vậy bác đợi cháu 5 phút nhé ,_Bác Trương nhỏ giọng nói,mà tai kề sát vào cửa phòng,nhưng trong đó vẫn không có động tĩnh gì.

Bác Trương hề hoảng hốt nhẹ xoay trái nắm cửa tra.Bác liếc mình xong vào,nhìn thấy thân ảnh nằm gọn vào bồn tắm.

Trần Viễn và Lan Nhi đang cùng nhau bước vào lễ đường,khuôn mặt của anh không biểu hiện ra một chút nào gọi là vui mừng mà chỉ có phần lạnh lùng,đến nỗi Lan Nhi cầm lấy bàn tay của anh trong tay cô ta mà chưa dám cầm lấy một tảng băng trôi,chợt điện thoại trong túi quần của Trần Viễn vang lên.Anh lấy điện thoại ra xem thấy số điện thoại nhà mình,anh khẽ bật tắt đi.

Lan Nhi đứng kế bên mỉm cười,rồi mắt cô ta sụp lại khuôn mặt trở nên hề tởm lại,vì giờ phút long trọng nhất của bản thân lại bị tiếng chuông của Trần Viễn lần thứ hai phá vỡ.Cô ta ước gì lúc này có thể đem chiếc điện thoại của Trần Viễn mà ném đi vào sọt rác cho xong.

Lần trước Trần Viễn đã tắt điện thoại,vì nghĩ giờ phút này còn nghe điện thoại làm gì.Nhưng lần thứ hai điện thoại bắt đầu reng tiếp,nếu không có việc gì nhất định người nhà anh sẽ không điện thoại liên tục như vậy.

Anh khẽ bấm nút màu xanh lên nghe ,_

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì.Khuôn mặt của Trần Viễn từ lạnh lùng chuyển sang tởm đen lại,điện thoại ở trên tay cũng bắt đầu nói lờn ra và dần dần nó rơi xuống đất.Đôi chân anh run rẩy bắt đầu xoay hướng cửa chính ngoài và bước đi thật nhanh hay đúng hơn là chạy thật nhanh ra phía ánh sáng cửa chính.

Mọi người trong lễ đường dùng con mắt ngạc nhiên trước hiện tượng chú rể bỏ đi.Họ cũng không dám than thở một lời nào.

_Lan Nhi như không tin được,Trần Viễn tại sao lại bỏ đi như thế,gọng cô ta hoảng hốt ,_Anh Viễn ...Anh Viễn...anh đi đâu đấy lễ cưới chưa xong mà ,_Bước chân cũng chạy nhanh theo Trần Viễn.

Trần Viễn không bận tâm lời của Lan Nhi.Anh vẫn tiếp tục chạy nhanh về hướng đỗ xe của mình.Nhanh chân bước lên xe lấy xe đi hướng về nhà. Vừa khởi động chạy chưa được 1 phút anh thắng gấp lại “Két”

_Khuôn mặt Lan Nhi đỏ mề hôi,đôi mắt vô hồn nhìn vào kính xe Trần Viễn,gọng nói thâm trầm ,_Anh đi đâu đó???,_Hai tay cô ta gian rộng ra con người mặc bộ váy cưới trắng đứng trước đầu xe của Trần Viễn.

_Trần Viễn nhẹ hạ kính xe xuống,đầu đưa ra cửa xe,gọng anh như ra là mệnh lệnh vậy ,_Tránh ra.

_Lan Nhi lắc đầu và nói ,_Không.

_Trần Viễn tức giận quát lớn ,_Tránh ra nhanh.

_Lan Nhi uất ức nói ,_Em không tránh đâu,khi nào anh quay lại làm lễ với em rồi em mới tránh ra. ,_Nước mắt cô ta bắt đầu dâng trào.

_Trần Viễn bắt đầu không đủ kiên nhẫn,gọng anh quát lớn ,_Cút ngay,không thì đừng tránh tôi tông thẳng vào cô.

Lan Nhi hoảng sợ khi thấy khuôn mặt cao có của Trần Viễn.Mặt cô ta đã bắt đầu tái xanh lại không còn một chút máu.Cô ta nhanh chân bước đi ra chỗ khác.

Trần Viễn lấy đi hướng khác,người anh không khỏi đỏ mề hôi trầm trọng,cả người như lạnh giá bàn tay cũng bắt đầu như hết máu vì trắng bệch.Khi Trần Viễn đi về đến nhà.Anh chạy nhanh lên lầu.Lúc đó thấy bác Trương đang ngồi gần bồn tắm của An An thơ thẩn như người mất hồn. Anh cả người cứng đờ tay chân cũng bắt đầu đứng không vững vội vàng định vào của bồn tắm.

An An cô bé đang nằm bất động trong bồn tắm.Trên tay có những vết cắt do dao gạch,máu từ trong những vết cắt đó ứa chảy ra ngoài, từ trên tay chảy nhiều đường xuống dưới bồn tắm,cả bồn tắm cũng đã bắt đầu tắm đầy máu.Cơ thể cô bé nằm chìm xuống lòng nước đầy máu hồng tươi.Hai con mắt cô nhắm chặt lại mấy tóc đen dài ướt đẫm nước.Con người trắng nõn nằm trong dòng nước hồng hào

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trong tâm trí An An lúc này chỉ muốn cái chết cho xong. Dù ai nói bản thân cô ngốc, cô điên và cô dại đi cô cũng chấp nhận và không than thở dù chỉ một lời. Vì họ không thể hiểu được cái cuộc sống của cô, cái sống mà phải đau khổ và phải buồn bã không có một chút nào là hạnh phúc và vui vẻ, thì sống làm chi. Cuộc sống cần phải có một người thân để nương tựa vào những lúc gặp phải khó khăn trong cuộc sống và đau khổ, để có người quan tâm cô mỗi lúc cô buồn cô vui. Nhưng bây giờ thì sao??? bây giờ đã không còn cái quan tâm và cái gọi là để cô nương tựa nữa, người cô yêu người thân duy nhất của cô đã không cần cô nữa, bên anh bây giờ đã có người con gái khác, để anh dành hết tình yêu thương lúc trước của anh cho cô để đem lại cho người con gái khác rồi. Nếu anh không cần cô, không yêu thương cô như trước thì cô còn nuối tiếc cuộc sống này nữa. Sống tiếp để buồn tênh để cô đơn sao??? cô không muốn cô đơn không muốn lẻ loi, vì cô sợ cô sợ sự cô đơn và sự ruồng bỏ của người thân. Cô muốn có anh muốn anh bên cô mãi mãi không bao giờ rời xa cô. Mà bây giờ cuộc sống không cho phép xã hội không hoan nghênh tình cảm của cô dành cho anh. Cô cần phải chết cần phải giải tỏa được nỗi lòng của cô, và cô sẽ không đau khổ vì yêu nữa. Nếu cô chết sẽ không ai vì cô mà bận tâm, An An bây giờ đã bắt đầu mơ hồ, cái chết đối với cô cần kể như sợi dây tơ vậy.

Trần Viễn đau đớn nhìn thấy An An nằm trong bồn tắm như thế. Anh tự trách chính mình, lúc này không phải là lúc để anh phải bối rối cũng không phải là lúc để anh không kiềm chế được bình tĩnh của bản thân. Tính mạng của An An nằm trong tay anh lúc này, nhất định anh phải tỉnh táo để có thể cứu An An. Anh phải cứu lấy tính mạng của An An, không thể để cô bé chết như thế được. Trái tim anh như bị cứa nhiều nhất dao vào trong đó vậy, anh đau đau lắm. Trần Viễn bước nhanh chân về phía trước bồn tắm, Anh lấy con dao nằm dưới sàn nhà nhặt lên, cắt vải áo sơ mi trắng bên trong anh mặc bên trong ra, lấy miếng vải buộc lại vết cắt sâu dài trên tay của An An, từng cái buộc chặt đã thể hiện sự run rẩy và lo sợ của Trần Viễn, anh buộc lại để cho máu không tiếp tục chảy nữa. Từng giọt máu chảy như từng cây kim đâm vào sâu trái tim của Trần Viễn. Chân mày của anh khẽ cong lại và run run. Khi buộc chặt vết thương lại cho An An xong, hai tay anh bế lấy thân hình bé nhỏ của An An trong bồn tắm.

Trần Viễn nói giọng khàn khàn cũng có phần run rẩy “Cháu phải cố gắng lên đó An An, kiên trì cho đến cùng, nhớ lời chú nghe chưa An An. Chú sẽ đưa cháu đến bệnh viện nhanh lắm nhanh lắm, cháu hãy cố gắng lên” lời cuối anh cũng kêu An An cố gắng lên, anh mong cô bé nghe thấy lời của anh, có thể kiên trì cho đến cùng. Anh nhẹ nhàng nâng An An lên và bế cô bé vào trong lòng mình, đôi tay bế An An của anh cũng đã run rẩy không thể kiềm chế được sự run sợ của trong lòng anh.

An An nhếch môi khẽ cười nhẹ, khuôn mặt tái xanh nhìn Trần Viễn “Cháu không xong rồi, cháu thấy mệt lắm muốn ngủ quá chú ơi”

Trần Viễn cứng người lại vì lời nói của An An “đừng nhắm mắt lại, đừng ngủ vào lúc này” anh có vài phần ra lệnh trong lời nói, trong lòng anh đau khổ sợ An An ngủ lắm, sợ cô bé ngủ không bao giờ tỉnh lại nữa.

An An ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của Trần Viễn, bàn tay yếu ớt của cô nhẹ nhàng đưa lên mặt Trần Viễn khẽ vuốt nhẹ mấy cái, từng cái vuốt lên mặt như từng cơn run rẩy, run sợ sau này sẽ không thể sờ lên khuôn mặt này một lần nữa, khuôn mặt đã khắc sâu tận trái tim của cô như thế, nếu đây là lần cuối cùng cô có thể sờ lên khuôn mặt này, cô muốn mình có thể tận hưởng cái cảm giác được ở trong lòng của Trần Viễn và cảm giác được sờ lên khuôn mặt yêu thương này một lần cuối. Và cô muốn khắc sâu khuôn mặt này vào tận đáy lòng mãi mãi khi cô nhắm mắt ngủ một giấc ngủ nghìn thu.

An An lại cười và nói, khi cô thấy Trần Viễn khẽ nhíu mày, “Chú để yên lặng một chút, cho phép cháu sờ mặt chú lần cuối nhé” giọng nói cô bé có phần yếu ớt và nài nỉ.

”không đâu chú sẽ cho cháu sờ mặt chú nữa, ngày nào cũng sẽ cho cháu sờ nó, cháu thích thì chú cho cháu sờ mặt chú mãi luôn, lần này nhất định không phải lần cuối mà” Anh vừa ôm An An đi xuống lầu vừa nói. Trong lòng anh không muốn An An như, không muốn cô bé nói ra những lời lần cuối như thế, không muốn đây là cái sờ mặt cuối cùng của An An, đồng nghĩa của cuối cùng là An An sẽ chết, vì cô bé chết sẽ không ai sờ lấy khuôn mặt của anh một cách dịu dàng như thế. Thật sự anh rất không muốn những điều đáng sợ như vậy sẽ đến.

An An nằm trong lòng Trần Viễn, nhẹ vuốt lấy khuôn mặt mịn màng của chú mình, mỗi cái vuốt như mỗi cái khắc sâu tận đáy lòng cô “Nếu không còn cháu phá rối làm phiền chú, thì chú hãy sống tốt và giữ gìn sức khỏe nhé!!! Chú nhớ phải hạnh phúc để cháu có thể nhắm mắt một cách vui vẻ nhé!!!”

Trần Viễn lắc đầu vài cái mà nói, đôi chân mày của anh khẽ nhíu lại tỏa ra khó chịu “cháu không có làm phiền và không có phá rối chú, không không nhất định chú sẽ không hạnh phúc khi không có cháu ở bên, vì sự hạnh phúc của chú, chú sẽ không cho phép cháu bỏ chú mà đi trước như vậy”

”hihihi” An An khẽ cười “chú lớn tuổi rồi mà sao vẫn còn tỉnh trẻ con như thế. Không có cháu thì chú vẫn còn có vợ sắp cưới của mình mà. Mà sao giờ này chú còn ở đây” Khuôn mặt của An An bắt đầu sắp không còn một chút máu. ”Sao chú không đi làm lễ đính hôn đi, kéo trẻ ghờ đấy” cô bé cảm thấy khó hiểu nhìn Trần Viễn

”Không chú không đi, chú phải đưa cháu đến bệnh viện ngay” Đôi chân dài của Trần Viễn bắt đầu nhanh hơn.

”Chú cứ để cháu cho bác Trương lo là được rồi. Nhanh mà đi đến hôn lễ đi chú, để chị Lan Nhi chờ chú sẽ sốt ruột đấy” An An yếu ớt nói mà giọng nói như hồi thúc và khuyên bảo Trần Viễn nên đi đến hôn lễ.

”Không chú không cần đến hôn lễ, cháu cứ yên lặng mà nghĩ ngơi đi, nhưng không được nhắm mắt lại đó, hứa với chú cháu sẽ không được nhắm mắt lại nghe không???” Trần Viễn vội vàng bế An An lên xe, Anh ngồi trên xe và An An nằm trong lòng của anh. _ “Chạy nhanh lên đến bệnh viện” Anh ra lệnh cho lái xe chạy nhanh.

Trần Viễn tiếp tục nói với An An “Nhất định cháu không được ngủ gục đấy nghe không???” Đáp lại lời nói của anh chỉ là tiếng xe chạy hay bên đường và không khí ồn ào. Chứ không phải là tiếng nói của người nào đó, mà anh muốn nghe nhất lúc này. Trần Viễn khẽ lai lai nhẹ cánh tay của An An “An An sao cháu không trả lời chú ???” giọng anh có phần lo lắng.

An An ngẩng đầu lên bàn tay lại tiếp tục để lên khuôn mặt của Trần Viễn “Dạ cháu nghe mà mặt chú dính đầy mồ hôi kìa để cháu lau cho chú nhé!!!” Đôi tay thon nhỏ nhắn run rẩy lau đi mồ hôi đổ dài trên trán và khắp trên mặt của Trần Viễn.

__”Thôi cháu cứ để nó như thế đi,đừng lau nữa.Cháu nghe lời chú đi,nghĩ ngơi một chút đi,nghe chú đi An An “ Trần Viễn nói như là lời cầu xin và năn nỉ An An hãy nghĩ ngơi.

__ “Chú ơi!!!....cháu không. . . xong rồi . . .chú . . .cháu muốn ngủ. . . cháu đau.. đau quá chú ơi”An An thổ thức nói,khuôn mặt cũng lấm tẩm mồ hôi,trán cũng bắt đầu nhú lại.

__Mắt Trần Viễn bắt đầu cay lại như có dính một chút ớt trong con mắt vậy “ Cháu cố gắng đi sắp đến bệnh viện rồi”giọng anh lại hối thúc “ Chạy hết tốc độ nhanh lên “

__Người tài xế cảm thấy hê run sợ mà cũng đáp trả “ Con đường này người ta không cho phép chạy quá,nếu chạy nhanh quá sẽ xảy ra tai nạn.Mong cậu thông cảm“

__Trần Viễn tức giận nói “ Có việc gì tôi sẽ chịu trách nhiệm,bây giờ anh chạy nhanh lên có nghe không???”

__”Được “ Với chữ được đó người tài xế cũng bắt đầu cố gắng chạy hết tốc độ có thể,

__”Chú..tính mạng. . . là quan trọng. . . đừng vì cháu. . . mà hại. . . nhiều người ” An An yếu ớt khuyên bảo Trần Viễn.

__”Chú biết rồi “ Trần Viễn cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt tái xanh của An An,anh sợ cô bé nhắm mắt lại mà anh không ngăn cản kịp thể ,thấy cặp mắt An An như muốn nhắm lại,anh lên tiếng nói “ Cháu mở mắt ra cho chú nhanh lên”

__”Làm...chi vậy chú???” An An có phần tò mò hỏi,như đến lúc này cô bé đã như không chịu đựng được nữa,bàn tay thì vẫn như thế vẫn đặt lên má của Trần Viễn.

__”Để chú có thể nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của cháu,chứ cháu nhắm như thế làm sao chú có thể nhìn “ Lúc này Trần Viễn không biết nói như thế,anh cảm thấy đầu óc mình trống rỗng,anh chỉ biết kêu An An chỉ biết kêu bằng cách đó,vì nếu nói An An nhắm mắt lại có thể chết thì sẽ làm cho cô bé hoảng sợ mà kính động quá thì không tốt vào lúc này.

__”Chú ơi!!! Cháu mệt. . .cháu yêu . . .chú lắm “ An An khẽ cười tươi mà nụ cười thì yếu đuối “ Cháu ngủ đây. . . chú . . .chú ..phải nhớ rõ. . .là . . .cháu rất yêu chú” Nói dứt câu,bàn tay An An để lên mặt Trần Viễn cũng nhẹ rút xuống khỏi mặt anh.Đôi mắt cô bé nhắm chặt lại,hơi thở bắt đầu yếu ớt hơn,mảnh vải buột lấy cánh tay bé nhỏ cũng đã ướt đầm máu,máu rơi dài xuống quần trắng của Trần Viễn,bây giờ nó không còn là màu trắng nữa.Mà nó đã chuyển thành màu đỏ hồng của máu tươi.

__Nhìn thấy An An nhắm nghiền mắt như thế ,anh hoảng sợ lo lắng lai lai cánh tay không bị vết của An An nhẹ nhàng,giọng anh run sợ nói “ An An đừng đừng nhắm mắt lại,mở mắt ra nhanh lên An An”

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

An An nằm bất động trong lòng Trần Viễn,Anh anh kêu mãi tên An An.Mà đổi lại chỉ là sự bất động của An An,cô bé không hề hé môi dù chỉ là một cái hé nhẹ.Im lặng đến đáng sợ trên xe chỉ còn lại một không khí tĩnh lạnh,ba con người trong xe có mỗi tâm trạng khác nhau,một người tập trung vào việc lấy xe của mình,một người chuẩn bị một giấc ngủ nghìn thu,một người mồ hôi chảy dài xuống mặt trong lòng run sợ đau xót không yên.

Khi xe đỗ trước công bệnh viện.Trần Viễn vội vàng bế An An lên tay mình.Anh nhanh chân chạy bế An An chạy lại phòng cấp cứu.

Trần Viễn cứ thúc dục đôi chân mình phải nhanh lên. __”An An nhất định phải cố gắng lên “ Anh nói với cô bé,dù biết không có tiếng trả lời,anh cũng biết có thể An An sẽ không nghe thấy tiếng của anh.Nhưng lỡ đâu tâm trí của bé lớn có thể nghe được những gì anh nói thì sao.

__Khi Anh đến trước cửa phòng cấp cứu,đôi mắt anh đã bắt đầu lạnh lùng,anh nhìn người bác sĩ giọng anh khàn khàn nói bác sĩ ”Bác sĩ ông nhanh cứu lấy con bé,bằng mọi giá phải cứu sống được tính mạng của con bé,bao nhiêu chi phí tôi đều đồng ý trả hết “ Anh không biết sao tâm trạng của mình lại hoang mang đến như thế.

__Vị bác sĩ khẽ lên tiếng “ Cậu cứ yên tâm chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mình.”

Trần Viễn đặt An An xuống chiếc xe đẩy bệnh nhân.Anh luyến tiếc nhìn An An,anh sợ sợ đây là lần cuối cùng nhìn thấy cô bé.

Sau khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt lại.Trần Viễn đứng ngơ ngẩn nhìn ánh đèn sáng ở phía trên cửa phòng cấp cứu.Lúc này chữ “cấp cứu” đã sáng lên màu đỏ.Đôi chân anh hạ xuống từ từ nó đã đứng không vững nữa.Trần Viễn lấy tay vòng qua ôm hay đầu gối lại,đầu anh cúi xuống trời đất ngói,khuôn mặt tối đen lại.Khoảng nửa tiếng anh lại đứng lên nhìn ánh đèn trên cửa phòng cấp cứu,đôi chân cứ đi đi lại lại ở ngoài phòng cấp cứu.

Lúc này Lan Nhi và Bác Trương đi vào, thì nhìn thấy anh ngồi trước phòng cấp cứu. Bàn tay nắm chặt tóc lại. Đầu ngã xuống đầu gối, mồ hôi ướt đầy tấm lưng mặt áo sơ mi trắng của anh.

_Lan Nhi thấy thế cô ta nhanh chân đi đến, giọng nói ân cần “Cô bé sao rồi anh??? có nguy hiểm không???”

Trần Viễn không trả lời lại câu hỏi của Lan Nhi, vẫn im lặng không nói một tiếng nào. Tâm trạng lúc này của anh khó diễn tả thành lời được, đầu óc anh trở nên trống rỗng. Anh ngẩng đầu lên nhìn người mới hỏi anh, rồi anh lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Không khí ở ngoài phòng cấp cứu lúc này thật âm ảm. Sự im lặng đến lạnh thấu xương người, gió bên ngoài cứ thổi lớn, như một trận giông tố sắp đến hay là chuẩn bị một cơn mưa to. Bên trong tâm trạng của mỗi con người khác nhau, một con người lo lắng, một con người vui vẻ và đặc biệt nhất là con người ngồi dưới sàn bệnh viện. Mồ hôi ướt đầy trán, trong lòng lo lắng không yên và nhất là phần ngực trái từng cơn đau liên tục đến.

Mọi người không ai nói lời nào chỉ biết im lặng ngồi ở đó mà chờ đợi. Chờ đợi kết quả mà họ mong muốn, im lặng đến đáng sợ.

Hai tiếng sau cánh cửa bệnh viện lại mở ra.

_Trần Viễn nhanh chân đứng lên anh nhìn thấy một người con gái mặc một bộ âu phục màu trắng từ bên trong phòng cấp cứu đang bước ra, anh nhìn người con gái đó mà nói, giọng có vài phần nghẹn lại “ Cô bé trong đó có sao không??? Phẫu thuật có thành công không cô???” Anh lo lắng hỏi đôi chân cũng không yên mà hề run rẩy một chút.

_”Tôi chưa biết có thành công không??? nhưng điều quan trọng lúc này là người nhà bệnh nhân có ở đây không???” Cô mặc âu phục màu trắng dịu giọng nói với Trần Viễn.

_”Có ,tôi đây” Trần Viễn lại nói.

_”Tôi cần người có nhóm máu A, để tiếp máu cho cô gái trong đó, vì cô bé đã mất máu quá nhiều” Cô mặc âu phục trắng lại nói nhỏ.

Trần Viễn đứng chết trân người, anh không hiểu tại sao lại có sự việc như vậy. Tại sao An An lại mang nhóm máu A không phải là nhóm máu B như của anh. Tại sao có sự việc lại sai lệch như thế.

_Trần Viễn nhìn cô y tá nói, giọng hề lớn tiếng “Không phải cô bé mang nhóm máu B sao??? tại sao lại nhóm máu A??? các người có xác định sai nhóm máu không???”

_Cô gái mặc âu phục màu trắng chậm rãi giải thích “ Bệnh viện chúc tôi làm việc nghiêm túc, chỉ có việc xác định nhóm máu mà không xác định chính xác làm sao chúng tôi hành nghề y này được nhiều lắm”

_Bác Trương đi lại gần Trần Viễn vỗ vào vai anh vài cái, để cho anh lấy lại bình tĩnh, rồi nói khẽ “Việc quan trọng lúc này là phải cứu lấy cháu bé, nên chúng ta phải hết sức bình tĩnh” nói với Trần Viễn xong, ông hướng về cô gái nói “Hãy lấy máu của tôi, tôi là nhóm máu A”

Lan Nhi khuôn mặt tái xanh lại, tại sao con bé nó lại có cơ hội sống. Mà tại sao lại là việc tiếp máu chứ. Nếu Trần Viễn biết ra sự thật rằng An An không phải cháu anh ấy thì sao. Nhất định mình phải ngăn cản việc này lại, không thể... nhất định không thể để việc đó xảy ra được.

_Lan Nhi bước vài bước lại gần chỗ Trần Viễn đang đứng, cô ta nhỏ nhẹ nói “Anh đừng quá kích động, đôi khi chú cháu không thể cùng nhóm máu đó là chuyện bình thường, bây giờ anh hãy ngồi xuống ghế mà đợi kết quả của bác sĩ đi” nói xong cô ta dìu Trần Viễn lại ngồi xuống dưới ghế .

_Lan Nhi lấy trong tay của cô ra một miếng khăn vải dự định lau đi mồ hôi trên trán của Trần Viễn, nhưng vừa để nhẹ lên trán của anh, thì đã bị bàn tay anh nắm chặt lấy tay của cô, anh đè bàn tay của cô ra khỏi trán anh. Lan Nhi thấy anh kì lạ như thế cũng không hề tức giận, mà lại nhỏ giọng nói “ Anh để cho em lau đi mồ hôi trên trán của anh đi.”

_Trần Viễn lạnh lùng nói “không cần”

_”Nhưng em thấy...” Lan Nhi dự định nói gì đó mà lại bị Trần Viễn ngăn lại. Bàn tay anh che lại cái miệng của An An định thốt ra lời nào nữa.

Trần Viễn không biết nguyên nhân tại sao anh lại ngăn cản không cho Lan Nhi lau đi những giọt mồ hôi trên trán của mình. Chắc có lẽ trên trán và khuôn mặt của anh vẫn còn một chút hơi ấm của lòng bàn tay An An lúc này. Lúc này cô bé đã dùng bàn tay nhỏ bé mà lau đi những giọt mồ hôi trên trán của anh. Nên bây giờ nó vẫn còn đọng lại hơi ấm và mùi hương thơm của bàn tay An An, Anh không muốn điều đó có thể phai mờ từ đôi tay khác. Vì thế anh không thể để cho Lan Nhi phá vỡ hương thơm của bàn tay An An trên khuôn mặt anh.

_Lan Nhi vẫn dịu dàng hỏi Trần Viễn “Cả ngày nay anh chưa ăn gì??? hay để em mua cho anh một chút gì đó được không???”

_”Không” Trần Viễn thần thờ từ chối.

Khoảng 2 tiếng sau nữa đèn phòng phẫu thuật tắt. Vị bác sĩ lúc trước đi ra, ông ta mở lấy khẩu trang đeo trên mặt ra.

_”Bác sĩ thế nào rồi??? Cô bé bình an chứ???” lúc này không phải Trần Viễn hỏi mà là bác Trương hỏi. Vì bác Trương thấy lâu như vậy Trần Viễn vẫn chưa lên tiếng, nên bác thuận miệng hỏi luôn.

Nhã Kì nhẹ giọng nói, "được tôi sẽ nhất định thử dù đó kết quả như thế nào"

[illegible]

Những ngày sau, từ cái ngày mà An An nằm trong phòng bệnh kia, mưa ngoài trời cứ rơi lũc phất, từ ngày An An vào viện bầu trời lúc nào cũng tối đen không một tia nắng hay một ánh sáng ấm áp. Ông trời đang khóc vì thương hại một con người nhỏ bé hay đang trách móc cho An An một kẻ ngốc dại khờ vì tình yêu mà tự kết liễu tính mạng của mình.

Trần Viễn suốt ngày chỉ thờ thần nhìn An An nằm trên giường bệnh. Anh không ăn được nhiều chỉ vài thìa cơm rồi bỏ xuống bàn. Người anh cũng trở nên bơ phờ hơn, con người dường như không có một chút sức sống nào cả, vì sức sống của anh là An An nhưng tại sao cô bé lại muốn trời xa anh như thế. Vì thế anh cần gì mà sống tốt khi người mình yêu thương nhất lại bất tỉnh như thế, cuộc sống chỉ biết nằm trên chiếc giường trắng xóa đó.

Cô ta nhẹ nhàng hỏi, "Có việc gì không anh???"

“Được” Cô ta nhẹ trả lời.

“Cảm ơn cô, chi phí cứ tính vào trong chi phí của bệnh viện”, Trần Viên chăm chăm lạnh lùng nói.

Trần Viễn nhẹ giọng nói, giọng anh chân thành mà ấm áp, nhưng lại mang đau đớn. “Để cho chữ thoa lên môi cho cháu nhé, môi cháu đã bị khô hết rồi, như thế thì không đẹp đâu”.

Đôi môi của An An lúc trước cô bé rất chăm chú mà chăm sóc nó tỉ mỉ,nhưng bây giờ nó lại khô ráp như thế.Nên Trần Viễn không muốn nhìn thấy cái môi An An cố gắng gìn giữ lại bị héo mòn.Nên anh mới làm một việc chưa bao giờ làm như thế.Bây giờ đôi môi của An An đã đỏ mọng lại và che bớt đi sự khô ráp của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ngồi trên chiếc ghế bên giường An An, mắt Trần Viễn không khi nào rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của An An. Bàn tay to rắn chắc của anh nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt xanh của An An, bàn tay đi hết từ má trái sang má phải rồi xuống cằm, lên trán rồi lại xuống mí mắt nhắm nghiền lại, và xuống chiếc mũi nhỏ nhắn và lại xuống bờ môi mới được thoa son lên, vẫn còn ướt ướt son, bàn tay rắn chắc sờ nhẹ mà có phần run sợ, từng cái sờ như từng cái lạnh đau đến tận xương tủy. Những ngày này mưa vẫn như thế không khi nào ngừng rơi, bầu trời âm u không có ánh sáng, gió thổi làm tâm hồn người ta cảm thấy cô đơn và buồn, bây giờ như là những ngày sống trong địa ngục của Trần Viễn. Đúng là địa ngục lúc nào cũng tăm tối không có ánh sáng, địa ngục của anh là những ngày phải nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ cứ nằm bất động như thế. Anh đau xót cầm lấy bàn tay của An An.

“Cháu tại sao không tỉnh lại chứ An An??” Cháu hãy nhanh tỉnh lại đi, đừng nằm như vậy nữa, chú thấy mình có lỗi lắm An An à !!!” – Trần Viễn nói giọng đều đều có phần thương tổn.

Hai bàn tay anh nắm chặt bàn tay bé nhỏ của An An ở trên giường, khẽ đưa bàn tay cô lên miệng và hít lấy mùi hương còn sót lại trên bàn tay bé nhỏ đó. Nhưng đâu còn mùi hương chỉ còn lại mùi tanh của thuốc ở trong phòng bệnh. Bàn tay cô bé cũng đầy mùi thuốc. Trần Viễn đau xót để bàn tay cô bé lên mặt mình. Nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lại không hề hể mở ra.

Nửa tháng sau.

Ái Nha nhẹ xô cửa bước vào, cô cũng không ngờ cô bé An An nhỏ nhắn này lại vì tình yêu mà hy sinh tánh mạng của mình như thế, tự hành hạ thể xác của mình. Cô biết mùi vị của tình yêu mà không đáp trả như thế nào, nó đau đớn lắm đau hơn cả bị rì máu vậy. Nhưng cô lại không can đảm như An An hy sinh cả tính mạng của mình. Lúc đầu Ái Nha cứ nghĩ rằng An An sẽ bỏ cuộc rồi cô cũng dự định bỏ đi, vì trong công ty của Trần Viễn chỉ mang lại nỗi đau cho cô, nếu ở lại cứ nhìn thấy hay người họ vui vẻ hạnh phúc, và kề bên nhau như thế, làm sao cô có thể chịu đựng được và làm sao cô có thể sống tiếp nổi. Nên ngày Trần Viễn đính hôn cũng là ngày cô dự định bỏ ra nước ngoài sinh sống. Mà lại không ngờ cô lại nhận được một cuộc gọi của trợ lý mình rằng Trần Viễn bỏ lễ đính hôn mà đi, cô cũng không tin được điều mình nghe là thật, vì với tác phong của Trần Viễn không bao giờ anh làm điều đó. Rồi cô điện thoại về nhà anh mới rõ nguyên nhân tại sao Trần Viễn lại rời đi buổi đính hôn mà không nói lời nào. Cuối cùng cô cũng biết An An có một sức mạnh mãnh liệt như thế nào trong lòng Trần Viễn. Cô biết trong tình yêu không nên có sự đố kỵ và tranh giành vì thế bản thân cô sẽ tình nguyện ra đi. Ra đi không phải vì cô hèn nhát ra đi vì cô muốn giữ lấy một cái gì đó ấn tượng trong tâm trí người cô yêu. Cô hiểu chứ cho dù có nếu kéo như thế nào vẫn là con số không, vì Trần Viễn đã có người trong lòng rồi, nhưng thật tội cho hai người họ chú cháu ruột làm sao có thể đến với nhau được. Ái Nha xót xa nhìn Trần Viễn tiền tụy mà không có cách nào giúp đỡ. Cô chỉ mong ông trời phù hộ cho họ có một kết cuộc tốt đẹp.

Ái Nha nhẹ nhàng bước lại gần Trần Viễn, cô đứng sát bên anh và lấy tay vỗ nhẹ lên vai anh vài cái, như lời An An và động viên “Anh cố gắng lên sống cho thật tốt, giữ lấy sức khỏe của mình thật tốt nữa, nhìn anh ngày càng trở nên già rồi đó”, “Lời nói phản sao có một chút đùa giỡn nhưng mang phần thương cảm cho chính người cô yêu. Không một lần nào cô lại thấy anh vì cô mà mang khăng trương mà đau xót như thế, chỉ có đối với An An anh mới trở nên không kiểm soát được hành động của mình.

Trần Viễn im lặng nhìn An An một lúc, anh xót xa nói “Làm sao anh có thể sống tốt, khi con bé nằm bất động ở đây chứ”

“Hey.....” Ái Nha thở dài rồi chậm chậm nói “Vậy anh nên giữ lấy sức khỏe của mình đi, còn chăm sóc cho An An nữa. Nếu anh ngã bệnh thì ai sẽ chăm sóc cho con bé đây” Đã là cấp dưới của anh cũng gần như một tình nhân của anh bao nhiêu năm nay rồi. Làm sao cô không biết anh sẽ có thể không ăn uống để chăm sóc cho An An.

“Vậy cảm ơn em đã quan tâm anh” Trần Viễn lạnh lùng nói.

“Khách sáo làm chi, em cũng mong con bé nhanh tỉnh lại để còn đấu khẩu với nó nữa chứ” Ái Nha cố tạo cho không khí bớt căng thẳng hơn, đối diện với người đàn ông này tâm trí cô không khỏi thôi thúc muốn ôm chầm lấy anh mà nói. Nói rằng cô chịu đựng không nổi nữa rồi, cô muốn khóc khóc vì đau khổ, khóc vì không muốn thấy anh buồn bã.

“Mà anh nghe nói em dự định đi nước ngoài mấy ngày trước rồi, tại sao bây giờ còn ở đây” Trần Viễn nói khẽ.

“Thì em nghe nói con bé nằm viện nên em nén lại vài ngày rồi mới đi. Anh không muốn em ở lại sao??? muốn đuổi em đi sớm sao???” Ái Nha giọng nói ra vẻ như bị tổn thương.

Trần Viễn không bao giờ thấy Ái Nha lại tỏ thái độ như thế, tính cách cũng muốn giống trẻ con, mỗi anh khẽ nhếch lên đường cong nhỏ “Anh không có ý đó, chỉ là quan tâm em hồi thôi. Mà em định xuất ngoại ở nước nào, em đi anh cảm thấy hồi tiếc à nha!!!”

“Em định qua Ý bên đó dù gì cũng còn có cha mẹ em bên đó. Sao anh hồi tiếc, em thấy mình bất tài nên phải đi sớm, để cho anh nuôi lấy một người bất tài như em em thật hổ thẹn với lòng” Ái Nha cảm thấy vui vẻ, vì chưa bao giờ họ đùa vui như vậy.

“Anh chưa bao giờ có ý nói em bất tài, chỉ do chính em nói bản thân mình thôi. Thật lòng anh thấy tiếc một nhân tài như em đó. Anh sợ sau này em lại về đây cạnh tranh với anh thì anh sợ không đấu lại em quá” Trần Viễn ra vẻ như anh bất lực.

“Thôi anh lại đề cao em. em không dám nhận đâu, em làm thế nào đấu lại anh chứ. Mà có thì nhanh nhất là em cũng 40 tuổi mới có cơ hội đó. Chứ bây giờ em không đấu lại một người vừa già thương trường và tình trường như anh đâu” Ái Nha tươi cười nói.

Trần Viễn khuôn mặt tối đen lại, vì tình huống của anh mà An An mới nằm ở đây không muốn tỉnh lại. Nhưng mọi việc xảy ra lúc này trong lòng anh chưa bao giờ muốn thấy nó xảy ra một chút nào.

Lan Nhi từ ngoài khẽ bước vào, nãy giờ mọi việc ở bên trong này cô ta điều nghe thấy hết. Cảm thấy bây giờ mới là cơ hội cho cô bước vào.

“Thật xin lỗi, đã phá vỡ không khí nói chuyện vui vẻ của anh và Ái Nha rồi. Em tưởng là ở đây sẽ không có người nào đến ngoài anh ra. Nên em bước vào không có gõ cửa trước” Lan Nhi nói giọng như hối hận.

“Không sao đâu..Mà Ái Nha nãy giờ em đã đứng lâu rồi ngồi xuống ghế sofa phía đó đi.” Trần Viễn chậm chậm nói và anh nhìn Lan Nhi khẽ nói “Em cũng ngồi xuống luôn đi”

“Vâng” Lan Nhi nhẹ trả lời.

“Thôi em về trước đây” Ái Nha nhỏ giọng nói.

“Sao chưa gì đã đi rồi, em không nên lại chút nữa rồi đi. Dù gì cũng mới đến mà” Trần Viễn lãnh đạm nói.

“Đúng rồi đó Ái Nha cô ở lại đi” Dù trong lòng không muốn Ái Nha ở lại chút nào. Nhưng Lan Nhi cũng ra về hối tiếc.

“Thôi em về còn chuẩn bị giấy tờ nữa. Khi nào rảnh thì em sẽ quay lại” Nói dứt lên Ái Nha xoay người bước đi.

“Vây tạm biệt em” Trần Viễn nói khi Ái Nha bước ra gần đến cửa.

Sau khi Ái Nha đi, không khí ở trong phòng trở lại không khí ban đầu. Mọi thứ đều trở nên im lặng đến lạnh người.

Lan Nhi phá tan bầu không khí âm trầm nói “ An An không có một tiền triển nào sao anh???. Nó không có một chút động tĩnh lại sao anh???” giọng tỏ ra đầy quan tâm

“Ừ,,,” Trần Viễn lạnh lùng nói.

“Không lẽ anh cứ cho con bé nằm bất tỉnh ở trong viện như thế này mãi sao???” Lan Nhi khẽ nói, khuôn mặt cô hề bất mẫn.

“Không lẽ em muốn cho cô bé chết sao” Trần Viễn hê tức giận nói.

Lan Nhi khẽ lắc đầu “Không ý em không phải vậy. Ý em là, sao mình không cho con bé ở nhà tiện chăm sóc, cứ đi đi lại lại vậy bất tiện lắm. Với lại không lẽ anh bỏ phế công việc trong công ty như thế này mãi sao???”

“Không lẽ em xem công ty còn quan trọng hơn An An sao???” Trần Viễn lạnh lùng nói.

“Tức nhiên là không phải như thế. Dù gì công ty cũng là sự nghiệp của gia tộc bấy lâu nay. Anh đem An An về nhà có gì mình gọi bác sĩ riêng đến chăm sóc cho con bé. Vì em lo cho sức khỏe của anh, chỉ nửa tháng nay thôi anh đã gầy đi nhiều rồi. Nếu con bé về nhà anh sẽ đỡ vất vả hơn. Nghe em đưa con bé về nhà đi anh” Lan Nhi nhỏ nhẹ như năn nỉ Trần Viễn vậy.

“Anh không sao chủ yếu là An An nhanh tỉnh lại. Anh không cảm thấy vất vả chút nào. Ở lại bệnh viện sẽ tốt cho con bé, nếu nó tỉnh lại hay có việc gì không tốt sẽ có bác sĩ kịp thời cứu chữa. Vì thế anh không muốn nghe thấy 2 chữ về nhà của em nữa.” Trần Viễn nghiêm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

“ Anh không sao chủ yếu là An An nhanh tỉnh lại. Anh không cảm thấy vất vả chút nào. Ở lại bệnh viện sẽ tốt cho con bé, nếu nó tỉnh lại hay có việc gì không tốt sẽ có bác sĩ kịp thời cứu chữa. Vì thế anh không muốn nghe thấy 2 chữ về nhà của em nữa. ” _Trần Viễn nghiêm giọng nói.

“Được, nếu anh nghĩ vậy em không cần miễn cưỡng anh nữa. Nhưng có một chuyện này em muốn nói với anh. ... ” _Lan Nhi khẽ nói, có phần không thoải mái với ý định của Trần Viễn.

“ Có gì em cứ nói đừng úp mở như thế. ” _Trần Viễn hê khó chịu, con người đen không hề liếc mắt nhìn người sau lưng dù chỉ là một cái liếc. Anh cứ nhìn lên khuôn mặt yên bình của An An.

“ Việc đính hôn của em và anh thì sao??? tại sao anh cứ kéo dài như thế đã nửa tháng rồi. Mọi người như muốn cười vào mặt của em vậy ” _Lời nói của

Lan Nhi đang rất chịu đựng nhiều sĩ nhục của mọi người.

” Em nghĩ anh có tâm trạng mà cùng em kết hôn sao??? Em thấy An An nằm bất tỉnh ở đây như thế không, anh có thể vui vẻ mà đính hôn với em sao??? ”
_ Trần Viễn thấy dù gì mình cũng hề có lỗi với Lan Nhi nên nhẹ nhàng nói khẽ, anh không hề tỏ ra tức giận.

” Mà việc An An nằm bất tỉnh đâu phải tại em và tại anh. Nên việc đính hôn tại sao chúng ta cần thiết phải quản lại làm gì. Cứ tiếp tục đính hôn là được rồi. Đính hôn sẽ không bị báo chí hay người ngoài gièm pha. ” _Lan Nhi như cầu xin Trần Viễn, cô biết Trần Viễn là người có trách nhiệm. Mặc dù bên ngoài anh có phần lạnh lùng nhưng bên trong anh là một người sống rất trách nhiệm. Nếu lúc này có thể đính hôn ngay là lúc thích hợp nhất. Vì không còn sự cản trở nào nữa. Như thế Trần Viễn sẽ không bao giờ bỏ cô.

” Em nói làm sao không liên quan đến anh chứ. Nếu em muốn đính hôn vào lúc này tự em đi đính hôn mình đi. Anh sẽ không đi ” , _Đôi chân mày của Trần Viễn khẽ cong lại.

” Anh cũng phải nghĩ cho em dù chỉ một chút chứ anh Viễn. Anh không bao giờ biết cảm nhận của em. Lúc nào anh cũng nghĩ cho con bé đó hết ” , _Lan Nhi hề khó chịu nói, nước mắt như sẵn sàng chảy ra bất cứ lúc nào. Bây giờ đã chảy dài trên khuôn mặt mìn mại của cô.

” Em bao giờ lại mang tính cách đi so sánh với một đứa bé như An An vậy hả Lan Nhi??? ” , _Trần Viễn nói giọng hề lớn một chút. Anh cảm thấy hôm nay không được thoải mái tí nào.

” Trong mắt anh lúc nào nó cũng bé nhỏ thế sao??? Anh biết không ,anh biết nó đã 19 tuổi rồi. Không còn bé như trong mắt anh thấy đâu ” , _Giọng nói Lan Nhi như rất uất ức vậy.

” Em muốn nói gì thì em cứ nói. Nhưng trong mắt anh An An vẫn là người thân duy nhất của anh với anh thế và với nó cũng thế. Nên dù nó đã lớn hay vẫn còn bé anh vẫn cứ quan tâm và chăm sóc An An như thường ” , _Trần Viễn lạnh lùng nói.

” hahaha ” Lan Nhi cười lớn lên ,rồi lại tiếp tục nói ,_” Anh nói nghe hay lắm. Em biết chứ anh đừng viện cớ nữa. Thúc chất anh không muốn kết hôn với em chứ gì ” , _Lan Nhi nói trong nước mắt.

” Tại sao em nói thế??? ” , _Trần Viễn lãnh đạm nói.

Trong phòng bệnh có 3 người, nhưng chỉ có mỗi người mới biết được tâm trạng của chính mình, hay đúng hơn họ cũng không biết mình muốn gì. Nhưng An An thì vẫn im lặng không một chút ý thức tỉnh lại.

” Tại sao trong lòng anh đã hiểu rõ rồi. Em biết anh không muốn kết hôn vì thật sự anh chưa bao giờ muốn kết hôn với em. Vì trong lòng anh đã có người con gái khác rồi ” , _Bàn tay Lan Nhi nhẹ lau đi nước mắt cho mình.

” Em nói quá rồi đó ” _Trần Viễn tỏ ra không hài lòng.

” Em không nói quá, em biết trong lòng anh đã có một người con gái. Mà người đó chính là cháu gái của anh An An. Anh yêu con bé nên anh không muốn tình yêu đó mãi lớn lên dần dần theo năm tháng. Nên anh muốn em làm một bức tường chắn lại để ngăn cản tình yêu đó đến với nhau và phát triển. ”
_Lan Nhi dự định nói gì thì bị Trần Viễn cắt ngang lời nói.

” Em im ngay không được nói nữa ” Trần Viễn nói lớn giọng.

” Không em không im, em muốn nói tiếp. Anh yêu con bé tại anh không dám nhận. Nên anh mới tỏ ra mình chỉ quan tâm con bé thôi, nhưng trong tâm anh lúc nào cũng mang theo hình bóng của con bé trong trái tim mình. Anh lại đi phủ phàng những ý nghĩ trong tim mình “ Lan Nhi đều đều nói.

” Em điên rồi Lan Nhi à!!! ” , _Trần Viễn như muốn hét lên. Anh không biết tại sao Lan Nhi lại nói những lời như thế, rốt cuộc cô muốn gì, mà nói như vậy. Anh không phải là yêu An An anh chỉ quan tâm yêu thương An An như một người con gái thôi.

” Em không điên, anh mới là người điên. Điên khi yêu đứa cháu ruột của mình, vì vậy anh muốn em là một tấm bia chắn để anh muốn An An bỏ anh và ngừng yêu anh, để anh có thể giữ mãi cái tình yêu chỉ dành riêng cho con bé. Vì thế anh mới đính hôn với em chứ gì, chứ chưa bao giờ anh cho hay bố thí cho em một chút tình cảm nào ” , _Lan Nhi chỉ mong nói ra những lời như thế ,cho Trần Viễn cảm thấy có lỗi với cô.

” Em muốn gì nói đi. Cứ nói thẳng ra, nói những lời như thế em chỉ muốn với mục tiêu gì??? ” , _Trần Viễn đã bắt đầu không kiềm chế được nổi tức giận trong lòng. Anh không ngờ Lan Nhi luôn tỏ ra bình tĩnh lúc này lại quá kích động. Dám nói với anh như vậy, anh không biết người con gái sau lưng mình muốn cái gì đây.

” Em muốn anh thẳng với lòng mình. Đừng sống như một kẻ dối gian ” , _Lan Nhi nói nhỏ, cô không biết sự việc có trái với những điều cô nghĩ không??? Mong trời phù hộ cho Trần Viễn hiểu rõ ra.

” Anh chưa bao giờ dối gian với lòng mình ” , _Trần Viễn bình tĩnh nói.

” Nhưng em hiểu anh chứ. Bên ngoài anh xua đuổi An An. Ngăn cản con bé có tình cảm và không cho nó đến gần anh thêm. Vì em biết anh sợ anh lại yêu con bé nhiều hơn. Nên anh chỉ muốn tốt cho con bé và muốn kết hôn với em chỉ vì An An. Nếu anh không phát hiện con bé yêu anh, chắc chắn rằng anh sẽ không bao giờ để ý đến em hay là kết hôn với em đâu. Vì anh chỉ muốn suốt đời chăm sóc cho An An. Mặc dù, bên ngoài anh có rất nhiều tình nhân. Nhưng anh chỉ thỏa mãn như cầu của mình. Còn yêu hay nghĩ đến kết hôn với một ai đó trong số tình nhân của anh, thì em chắc rằng anh chưa nghĩ đến. Chỉ vì anh đã thật sự yêu con bé từ lâu rồi nên anh không biết thôi ” , _Lan Nhi như muốn thốt ra tất cả những gì ấp ủ trong lòng bấy lâu nay.

Trần Viễn im lặng không nói lời nào. Anh không biết tại sao khi nghe thấy Lan Nhi nói những lời này trái tim anh trở đập liên hồi. Con người anh trở nên u ám hơn.

“Trần Viễn này em biết rằng anh khó xử lắm. Như vậy cũng không phải là cách tốt đẹp. Anh hãy cố gắng xóa hình bóng của An An đi ra khỏi mình đi. Đừng bao giờ nếu kéo nó lại, và thời gian anh ở bên An An lúc này cũng chính là anh đã cố tình vung đắp thêm cho tình yêu của hai người. Mà tình yêu này không được ai chấp nhận đâu anh biết không hả Viễn???” Lan Nhi khẽ nói cố gắng hạ thấp lời nói hơn nhiều,

“Em đi ra ngoài đi, anh cần yên tĩnh ở trong đây một chút” Trần Viễn nhẹ giọng nói đầu ngón xuống dưới giường.

“Em chỉ khuyên anh nên mở chân ra sớm, đừng để lũng quá sâu vào một vùng bùng lầy đen tối. Đến đó thì anh sẽ không bao giờ mở chân ra được.” Lan Nhi tiếp tục nói.

“Anh biết rồi” Trần Viễn nói nhỏ giọng nói yếu ớt.

“Em mong anh suy nghĩ lại Viễn à!!! Hai người không bao giờ có thể. Vì thế em mong anh nên tránh xa An An càng sớm càng tốt.” Lan Nhi tiếp tục nói, nếu sự việc đổ vỡ thì mọi công sức của cô đều là con số 0 rồi còn gì. Vì thế cô sẽ bắt chấp mọi thứ để có được điều mình muốn.

“Em cứ về trước đi. Mọi việc hãy để anh nghĩ lại” Trần Viễn nói nhỏ.

“Được em đi về”

Lan Nhi xoay người, cô quay mặt lại nhìn khuôn mặt nhỏ bé của An An khẽ mỉm cười. Nếu như mọi việc thuận theo ý cô thì công sức cô bỏ ra đều là có ích. Cô xoay trái nắm cửa bước ra khỏi phòng.

Trần Viễn nghe được tiếng cửa đóng lại. Anh đã biết sự yên lặng bắt đầu quay lại, yên lặng đến đáng sợ. Làm cho chúng ta sống dưới ánh đèn mà phải run mình vì sợ hãi bóng đêm. Anh không biết bây giờ mình phải làm gì. Tình yêu là gì sao ta phải suy nghĩ phải đau thương chứ. Không phải có được tình yêu là mình phải được hạnh phúc vui vẻ bên người mình yêu sao??? Nhưng sao anh yêu lại ngang trái như thế. Cuộc tình đến với anh vì hai chữ “chú cháu” thì phải đã chấm hết. Khi tình yêu đến với anh lại là tình yêu đầu đời, mà còn lại là tình yêu với đứa cháu gái anh yêu thương nhất. Bây giờ anh phải làm sao có ai cho anh cách giải quyết. Làm sao anh có thể nghe lời Lan Nhi mà bỏ rơi An An không chăm sóc nó được. Một ngày con bé không tỉnh lại như hàng nghìn giây phút anh sống trong nỗi đau khổ và buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Tháng này mặc dù là tháng 5 trời bên ngoài thời tiết đáng ra phải rất nóng bức. Mà thời tiết lại ngược lại ngoài trời những ngày này mưa cứ rơi lách phách như cơn mưa phùn của mùa rét. Lòng anh nặng trĩu như từng giọt mưa rơi ngoài trời, mưa rét lạnh như mùa rét tháng 12. Lòng anh đau thấm sâu đến tận đáy xương tủy. Có bao giờ trời hiểu được nỗi đau của anh rằng anh phải gánh lấy lúc này không???? Trái tim anh bây giờ không có một ngày yên lặng hay bình yên, nó cứ hành hạ anh âm ỉ và như đang bị cầu xé đến rỉ cả máu tươi. Nhìn con người nhỏ bé đang nằm lặng yên trên chiếc giường trải lên tấm ra nệm trắng xóa kia. Tại sao thấy cô gái này hay đứa cháu này xảy ra chuyện như thế, luôn khiến anh phải một trận đau lòng như thế???? tâm tư anh luôn phải bị chi phối bởi cô bé. Một cảm giác rất lạ, anh cảm thấy từng cơn đau đến tê liệt tê đến tận thể xác và tâm hồn, khi thấy cô bé đau đớn, thấy cô bé phải rỉ ra từng giọt nhỏ từng tí một chất lỏng đỏ hồng trong vết khứa bởi dao ở bên trong cánh tay, từng cái rỉ máu như thể làm tâm anh, tâm anh như rỉ ra từng giọt máu đỏ vết thương đau đến tận tủy xương. Thế xác anh không cảm thấy đau mà lại đau trong tâm trong trái tim Tại sao con bé lại có sức ảnh hưởng đến anh như thế này??? Nó chỉ là cháu anh thôi mà sao lại cho anh một cảm giác đau đớn lạnh buốt cả người vì cơn đau xé nát tâm tư.

Trần Viễn chưa dám tưởng tượng hay nghĩ đến rằng có một ngày nào đó An An sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Hay đúng hơn cô bé cứ sống như thể sống một cuộc sống thực vật, chỉ nằm dài trên chiếc giường trắng xóa này. Mỗi giờ mỗi khắc đôi mắt tròn xoe nhỏ xinh của cô bé sẽ không mở ra để hưởng thụ cái đẹp của mặt trời, trong đôi mắt đỏ chỉ còn lại là bóng tối của sự buồn bã. Đôi chân nhỏ nhắn cũng không linh hoạt động đi nhiều nơi để biết thế giới xung quanh sống như thế nào. Thân thể này cũng sẽ không còn mặc những chiếc váy và những quần jeans đẹp nữa. Cái miệng nhỏ nhắn cũng sẽ không hé ra để nói với anh một lời yêu thương hay một lời làm nũng với anh mỗi khi con bé vui vẻ. Đôi má này cũng sẽ không đỏ lên mỗi khi tức giận với anh. Bây giờ, chỉ còn lại yên lặng và im lặng đến đáng sợ. Buổi trưa mà anh cảm giác như là đang ở trong bóng tối của sự cô đơn của sự ray rứt con tim. Anh sợ sợ lắm khi phải nghĩ đến hơn nửa đời còn lại An An phải sống một cuộc sống không như người bình thường. Vì thế những suy nghĩ đó anh không dám cho nó hoạt động trong đầu mình dù chỉ là một chút thoáng qua. Anh lặng im nhìn khuôn mặt An An tái xanh không một chút hồng hào.

Trần Viễn khẽ lấy tay vuốt ve khuôn mặt tái xanh của An An. Từng cái vuốt như từng cái khắc sâu vào trái tim đang đau đớn của anh. Bàn tay anh khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An An đang để thẳng ra trên giường bệnh. Để lòng bàn tay của anh vào bàn tay cô bé, những ngón tay xen vào nhau, anh nắm chặt nó lại một cách nhẹ. Trần Viễn cảm giác như có một luồng điện lạnh giá chạy ngang sống lưng anh, đến tận trái tim đang bị cầu xé vì đau đớn. Anh nhận thấy bàn tay An An chưa bao giờ lạnh như thế, lúc nào anh nắm lấy bàn tay đó điều là một cảm giác ấm áp vô cùng. Mà lúc này bàn tay đó như một tảng băng lạnh đến ghê sợ. Ở bên An An Trần Viễn lúc nào cũng cảm giác gần gũi vô cùng gần đến anh không muốn phai cách xa dù chỉ là một

khác.Nhưng hôm nay anh cảm thấy đối với anh và An An hay người họ như sống xa nhau.Xa đến cách hai vòng tròn của Trái Đất không còn ngày để trở lại.

Một cô gái mặc đồng phục trắng của bệnh viện bước vào.Mặc dù cửa không đóng nhưng cô cũng lễ phép gõ nhẹ cánh cửa”cộc cộc cộc”.Thấy Trần Viễn không có một chút phản ứng nào.Cô nàng khẽ nhếch mép lên và nói.

_ “Thưa anh tôi có thể vào được không???” _ Tiếng nói cô nàng nhỏ nhẹ mà trầm ấm đến lạ thường.

_ Trần Viễn nói _ “Được “ _giọng nói thờ ơ,Mãi mãi suy nghĩ anh không biết cô gái này đã đứng trước cửa lúc nào.

Bàn tay của cô gái cầm lấy một cái mâm nhỏ trong đó có một cái bình chứa lấy thức ăn được nghiền nhỏ như là cháo.Ở đầu bình có một lỗ nhỏ và được gắn bịch lại bởi một cái ống truyền nhỏ.Cô gái mặc âu phục trắng cầm cái mâm nhỏ đi lại gần chỗ anh ngồi.

_”Đến giờ chuyển thức ăn cho cô ấy rồi à“ _ Cô nàng mặc âu phục khẽ nói nhẹ.Nhìn anh chàng với một bộ mặc cảm thông.Cô biết ngày nào anh chàng này cũng đến đây thăm cô ấy.Nhưng nay cũng đã gần 1 tháng trời mà cô gái này cũng không có động tĩnh gì chỉ là im lặng cứ thế mà lặng im.Nhìn cách chăm sóc cẩn thận của anh ta mà làm cô nàng cảm thấy ghen tị với An An vô cùng.Trong lòng cô mong ước rằng chính mình cũng có một chàng trai quan tâm và yêu mến cô như thế.

_” Không cần “ _Trần Viễn lạnh lùng đáp.

_” Tại sao chứ???Anh không cho cô ấy ăn cô ấy sẽ thiếu dinh dưỡng mà chết dần dần đó “ _ Cô nàng nói khẽ,hôm nay không biết tại sao anh chàng này lại không cho cô bé ăn.Không lẽ anh ta sợ tổn công sức sao.???anh ta đã bỏ ý định chăm sóc con bé rồi sao.Cô nàng không thể tưởng tượng được đây là sự thật.Dù gì anh chàng cũng đã chăm sóc cô bé gần một tháng rồi,không lẽ độ kiên nhẫn của anh ta lại ích như thế sao???Chỉ mới một tháng đã cảm thấy không chịu đựng được nữa rồi sao??? Đột nhiên cô nàng khẽ lắc đầu vì ý nghĩ sâu xa của mình.

_” Cô đi lấy cho tôi một tô cháo đi “ _ Trần Viễn lãnh đạm nói giọng anh nhỏ khẽ như không muốn dòng do.

_” Nhưng. . .mà còn phần. . . cháo... này thì sao ???“ _ Cô nàng mặc âu phục ầm ờ nói không ra lời.

_” Cô cứ đem đi vứt vào sọt rác hay để chỗ nào đó mà khỏi tầm mắt tôi “ _Trần Viễn khó chịu nói,mấy ngày này anh cảm thấy cái bình chứa thức ăn đó làm anh cảm giác khó chịu rồi lại lại chướng mắt ghê.

_” Sao được làm như thế thì thức ăn đâu cô bé ăn “ _ Cô nàng khẽ phản bác lại ý định của anh.

_” Cô cứ đi lấy cháo đi “ _Trần Viễn như ra lệnh.

_” ồ “ Cô nàng mặc âu phục trắng khẽ ồ một tiếng như không thỏa mãn yêu cầu của anh.Chỉ là nói cho qua chuyện,cô nhẹ xoay người bước đi.Từng cái bước mà không có ý gọi là đồng tình với yêu anh của anh.

Năm phút sau cô nàng quay lại trên tay cầm một tô cháo va cùng với bình thức ăn đặc ở trên mâm

_ “Thứ mà anh yêu cầu đây “ _ Cô nàng khẽ nói.

_” Để lên bàn đi,còn thứ đó tôi đã kêu cô đem bỏ nó mà cô tại sao không nghe lệnh “ _Trần Viễn cao mày nói.

_ Cô nàng lúc này đã không chịu đựng được tính cách của anh ta tức giận nói _” Tôi không đồng ý với ý kiến của anh.Dù gì cô ấy cũng là con người cần phải ăn chứ,tại sao anh kêu tôi đem thức ăn của cô ấy đi vứt bỏ “.

_” Tôi không có nói không cho con bé ăn “ _Trần Viễn lạnh lùng đáp trả.Bàn tay anh lấy khăn lau đi những vết dơ trên mặt của An An.Mặc dù ở trong bệnh viện sẽ ích có bụi nhưng anh vẫn thương xuyên làm như thế,vì anh muốn An An lúc nào cũng sạch sẽ.

_” Không như thế vậy tại sao anh kêu tôi vứt nó chứ “ _ Cô nàng hỏi lại.

_Anh nói giọng khàn khàn _” Ở đây đã có tô cháo rồi và có tôi nên cô cũng không cần ở đây lâu.Tôi sẽ dứt cháo cho con bé “ _Trần Viễn không muốn kéo dài thời gian vô ích với cô gái này nữa.Anh bây giờ đã thấy khó chịu về bản tính nhiều lý do của cô ta.

_” Sao được chứ.Bệnh nhân không có mở miệng ra được nên không thể dứt bằng đường miệng.Chỉ có thể ăn bằng đường mũi thôi “ _ Cô nàng khẽ giải thích cho Trần Viễn hiểu.Vì làm theo ý anh thì không được.

_Trần Viễn trừng mắt nhìn cô ta _” Sao cô biết sẽ không được “

_” Tôi. . . “ _ Cô nàng hơi ảm ứng._” Vì từ trước giờ người thực vật như cô ấy chỉ có thể dứt thức ăn bằng đường đó “ _ Theo sự hiểu biết và chăm sóc của những người điều dưỡng như cô thì đây mới đúng với cách cho người thực vật ăn như thế nào.

_Trần Viễn tức giận nói _” Cô im ngay tức thế cho tôi và đi ra ngoài lập tức cho tôi.” Anh không muốn nghe thấy hai chữ “ thực vật “ mà dành cho An An.Anh không cho phép mọi người nói An An là người thực vật nhất định cô bé sẽ không phải là người thực vật.

_” Không được tôi không đi.Khi nào tôi không cho cô ấy ăn hết cái này” _ Cô nàng tiếp tục nói,anh muốn đuổi kệ anh.Nhưng trách nhiệm của cô là cho

cô bé đang nằm trên giường kia phải ăn hết thức ăn trong bình này.

”Tùy cô thôi, nhưng tôi không cần cô cho cô bé ăn. Việc này là việc của tôi “ Trần Viễn cảm thấy cô ta thật phiền phức nếu biết trước anh sẽ không nhận cô ta là người điều dưỡng cho An An. Vì anh nghe thấy cô nàng là người điều dưỡng có trách nhiệm nhất ở bệnh viện này.

Nói hết lời Trần Viễn lấy tô cháo ở trên bàn lúc này cô ta mang đến, anh khẽ cầm lấy tay cầm. Anh cảm lấy cái muỗng ở trong tô cháo mút một thìa nhỏ để gần lên miệng và thổi thổi nhẹ. Cảm giác được cháo đã nguội rồi anh nhẹ để lại gần miệng An An. Để thật lâu cố gắng tách môi An An ra nhưng vẫn không được kết quả gì. Cháo vẫn còn nguyên trong muỗng như thế. Chợt trong trí anh ló lên một ý định.

Rồi anh ngậm lấy muỗng cháo vào miệng của mình, ngậm một ngụm cháo ở trong miệng anh. Đầu anh từ từ cúi xuống gần đầu của An An. Môi anh đã mím chặt lại không cho cháo từ trong miệng phải tuông ra ngoài. Đôi môi mím chặt lúc này đã đặt nhẹ lên đôi môi khô cứng của An An. Đôi môi thành thạo của Trần Viễn nhẹ tách bờ môi đã bị mím chặt lại ra khỏi nhau anh cố gắng tách nó ra khỏi. Sau vài giây cuối cùng ý định của anh cũng thành công, anh nhẹ dùng lưỡi đưa ngụm cháo vào trong miệng của An An. Khi thấy miệng của anh đã bắt đầu ngậm chặt ngụm cháo từ trong miệng của anh đưa vào miệng cô bé lúc này. Cảm giác được An An đã ngậm lấy được cháo rồi. Rồi anh từ từ ngồi dậy tiếp tục lấy muỗng cháo khác ngậm vào miệng của mình.

Chứng kiến cảnh tượng này cô nàng mặc âu phục khẽ rung mình. Có thể là có người đã làm như thế, nhưng chưa bao giờ cô chứng kiến được cảnh tượng này. Nên làm cho cơ thể cô cảm thấy rợn cả da gà. Cô không thể tưởng tượng được anh ta lại có thể biến thái như vậy. Đi đút thức ăn qua đường miệng cho người khác như thế. Đúng là anh chàng này có ý định dọa chết người mà. Cô không thể ở đây được nữa nếu cứ đứng như thế chắc chắn đôi chân của cô không thể bước được nữa, mà nói khụy xuống dưới sàn lúc nào không hay. Cô nàng khẽ xoay người bước đi.

Trần Viễn cảm thấy có tiếng dầy bước đi anh khẽ mỉm cười rồi đưa ngụm cháo vào miệng của An An tiếp. Nhưng anh phát hiện ngụm cháo lúc này vẫn còn như cũ, khuôn mặt Trần Viễn bắt đầu trầm lặng xuống. Con người đen bắt đầu tỏa ra thất vọng, anh không muốn thấy cảnh tượng An An phải ăn thức ăn bằng đường mũi như thế. Vì vậy anh mới làm ý định nghĩ khác người rằng đút thức ăn bằng miệng cho An An. Anh muốn con bé không được đánh giá đến đời sống của người thực vật.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Trần Viễn mặc dù nghĩ rằng An An đã nuốt lấy những thức ăn của anh mút cho lúc này. Nhưng không biết nguyên nhân tại sao con bé lại vẫn cứ ngậm lấy thức ăn trong đó. Hay là trong tâm cô bé không muốn anh đút cho nó kiểu đó. Mà anh không cần phải suy nghĩ dù cho An An có muốn ăn hay không cũng được. Anh sẽ không cần phải bận tâm đến việc đó, vì trước mắt anh phải đút cho con bé hết muỗng cháo này, anh phải làm theo ý mình muốn anh không muốn nó ăn thức ăn một cách không giống người như lúc trước. Trần Viễn khẽ mút thêm một chút cháo nữa khi anh cảm giác được cháo đã nguội rồi. Anh đưa lên miệng ngậm lấy cháo ở trong miệng mình. Khẽ cựa mình để đầu nghiêng dần dần xuống gần mặt An An, môi cũng chỉ biết mím chặt lại. Trần Viễn áp bờ môi mình xuống môi của An An. Anh tiếp tục cho cháo trong miệng của anh vào miệng An An. Nhưng anh để miệng thật lâu cố gắng ép vào miệng của An An. Nhưng vẫn là không được, một màu trắng và vôi sắt trắng từ trong miệng An An chảy ra ở mép môi, cháo từ trong miệng An An tuông ra thật nhiều.

Trần Viễn thất vọng vô cùng kinh sợ vô cùng, lòng khẽ run lên như phải chịu đựng rét lạnh của mùa đông. Anh không biết mình phải làm gì lúc này đây. Làm gì để An An tỉnh lại đây??? tất cả mọi chuyện đều do anh tất cả, không tại anh An An sẽ không như vậy. Tâm Trần Viễn đã bắt đầu cắn rứt. Anh khẽ đứng lên đi lại cửa sổ lúc này trời đã bắt đầu tối lại mưa cũng đã ngưng lại. Mây đen kéo đi hết ánh trăng sáng ngoài rồi chiếu vào căn phòng bệnh của An An. Anh lúc này cảm thấy không biết mọi việc sẽ như thế nào??? Nếu An An cứ như thế này mà nằm trên chiếc giường trắng xóa đầy, trắng sáng nhưng lòng anh thì không thể sáng vì nội tâm anh thật đau khổ. Trần Viễn buồn phiền xoay người bước đi ra ngoài. Lòng kêu anh nên quay lại nhìn An An lấy một lần nhưng không??? anh vẫn không quay lại mà cứ thế bước chân hướng đi về cửa phòng. Anh đi mà cũng không có đóng cửa phòng. Anh đi lại chỗ đậu xe, ngồi yên vị trên xe, đầu anh ngục xuống tay lái xe. Trần Viễn lại bắt đầu lấy xe anh lấy xe đi một hướng vô định, anh không thể biết con đường mình chọn bây giờ là con đường nào. Anh chỉ biết mình muốn giải thoát giải thoát trong lòng, muốn trả lại cho người đó sự sống. Muốn giải thoát cho chính anh và người đó cuộc sống không mang tiếng tội lỗi. Vì anh nhận ra mình đã yêu người đó sâu sắc. Nhưng tình yêu của hai người luân lý của xã hội không cho phép họ làm điều đó.

Ý thức An An thật mơ hồ sao cô lại cảm giác mình sống trong một bóng tối của địa ngục. Điều mà cô sợ nhất chính là bóng tối nỗi đau của sự cô đơn trong bóng tối mấy năm trước ủa đến. Cơ thể cô khẽ run run lên bàn tay cũng run lên. Cô mơ thấy cảnh tượng mình bị bắt cóc, họ nhốt cô vào một căn nhà hoang vắng không có người. Những tiếng sâu bọ trong đêm kêu làm lòng An An run sợ và tiếng cửa kêu “ cọt kẹt... cọt kẹt...” cứ mơ hồ ám ảnh tâm trí cô. An An không ý thức được bây giờ là mình đang bị làm sao muốn mở mắt lên thử nhưng tại sao cố gắng vẫn vô ích. Cô cảm nhận được hình như đôi mắt của cô chống cự lại với lý trí của cô, rằng nó kêu cô bây giờ không phải là lúc để cô tỉnh lại và cô hãy yên lặng mà nằm đó đừng cử động.

Hai Năm Sau

Những chiếc máy ảnh chớp chớp nhaoáng ở bên dưới, ánh đèn cũng bật lên làm căn phòng rộng lớn trở nên sáng rực. Vài chục người phóng viên ngồi bên dưới chuẩn bị sẵn sàng máy ảnh và máy quay phim. Các phóng viên bắt đầu nhao nhao lên hỏi.

__ Một người mặc trang phục công sở khẽ lên tiếng tay cầm lấy một cái miro, chắc cô này có vẻ có quyền nhất trong những người phóng viên ở bên dưới, tay cô ta cầm cái Miro đưa lên gần người đối diện cô ta . _”Chào cô Trần tôi tên là Thích Nghi. Hôm nay rất vinh dự được đại diện cho những tờ báo được cô mời đến đây hộp báo”

__ Trần An An mặc bộ âu phục, chiếc váy hồng nhạt và áo vest hồng nhạt thể hiện áng điệu của một người thiếu nữ đẹp. Mối cô khẽ cong lên cười như không cười, điệu bộ bình thản đến như không có gì đang xảy ra ở bên dưới _”mời chị cứ vô thẵng vắng đề.”

__ Thích Nghi khẽ nheo mày, nhưng không đôi co cô ta bắt đầu nói tiếp _”Với tình hình công ty Trần Gia bây giờ cô phải là đang gọi là lên đà phát triển mạnh nhất nước rồi đúng không cô Trần??”

__ An An cười nhẹ, đầu khẽ lắc một cái, lời nói lãnh đạm mà đều đều _”Không không có chuyện đó, tôi nào dám nói là công ty Trần Gia là mạnh nhất nước. Đó chỉ là tình đồn thổi”

__ Cô phóng viên Thích Nghi khẽ cười _”Cô Trần thật quá khiêm tốn rồi. Với sự phát triển của công ty cô hiện tại đã mở rộng ra cả Châu Âu và Châu Mỹ rồi. Những nơi đó thường ịch công ty nào ở nước ta có khả năng làm được đều này. Tôi thật ngưỡng mộ cô từ ngày cô lãnh đạo công ty Trần Gia đến nay luôn ở đà cao nhất nước ta.”

__ An An lại bật cười nụ cười hé môi ra một chút _”Không phải rồi, cô lại khen tôi nữa. Đó không phải là công sức của riêng mình tôi mà còn những cấp dưới ra sức hoạt động vì công ty. Nên cô cần phải ca ngợi những người công nhân trong công ty tôi đây. Nếu không có họ công ty sẽ không phát triển như lúc này đâu. Vì thế không cần ca ngợi tôi như thế”

__ Cô phóng viên tên Thích Nghi lại tiếp tục nói _”Cô lại quá khiêm tốn nếu không có người lãnh đạo giỏi sẽ không có một đội ngũ giỏi. Thế cho tôi hỏi công ty hiện đang chuẩn bị dự án gì?? Có phải tiếp tục phát triển ở đất nước Châu Phi không??”

__ An An lạnh lùng nói, trong lòng khó chịu dự án công ty mà cô phóng viên này cũng đi hỏi. Ai mà lại đi tiết lộ trên báo đài chứ _”À tôi chưa tính đến 2 chuyện mà cô vừa hỏi tới. Tôi chỉ đang định đưa công nhân ở công ty đi khám sức khỏe. Vì những ngày vừa rồi họ vì công ty làm việc quá sức. Nên tôi sợ họ sẽ bệnh thì không có ai phục vụ cho công ty.”

__ Thích Nghi lại hỏi _”Thế tiêu chí của công ty cô Trần là gì”

__ An An nói _”À đó là đặc sức khỏe của công nhân lên hàng đầu”

__ Thích Nghi _”Từ ngày cô kế thừa chức vị chủ tịch của chủ tịch Trần. Tôi không có thấy một tờ báo nào in ảnh của anh ta trên đó, hay là một thông tin nào của anh. Hay chủ tịch Trần đã ra nước ngoài để phát triển cho công ty Trần Gia đúng không cô Trần??”

__ Đôi lông mày An An xục xuống nhẹ g trong khuôn mặt lúc vừa rồi sáng rực. Bây giờ hiện lên chút u buồn, nhưng thoáng qua thôi đã trở lại bình thường. Mối cô hiện lên một nụ cười phớt lờ tất cả _” Chuyện đó là chuyện riêng của gia đình tôi không thể nói ra được. Bây giờ tôi xin kết thúc cuộc họp báo tại đây. Khi nào rảnh chúng ta sẽ tiếp tục gặp lại nhau.” _An An khẽ đứng dậy đôi chân từ từ đi vào bên trong .

__ Thích Nghi chạy nhanh lại gần An An cố gắng ngăn cản không cho An An đi nhưng đã bị những người vệ sĩ mặc áo đen đi lại _”Tại sao cô không nói cho chúng tôi biết hiện tại chủ tịch Trần đang ở đâu, hay có ẩn tình gì bên trong đó. Mong cô tiết lộ cho chúng tôi biết đi cô Trần”

__ Một tên vệ sĩ lạnh lẽ nói _” hiện tại chủ tịch tôi không thể trả lời tiếp câu hỏi của các vị. Mong lần sau các vị có dịp rồi chúng ta hỏi tiếp vắng đề cũng được. Xin mời các vị về cho”

Văn Phòng Chủ Tịch

An An đứng ở trên cao nhìn xuống những làn xe kéo đuôi nhau chạy chạy không ngừng nghỉ. Không có thể điểm sao cho kịp là có bao nhiêu chiếc xe đã chạy ngang qua con mắt của cô. Những người đi bộ cũng thật nhỏ bé, trên vai cô bây giờ phải gánh lấy một tòa cao ốc của gia tộc. Cô muốn từ bỏ nó để đi đến một nơi nào đó không có sự đấu tranh không có sự ganh ghét nhau. Nhưng cô không thể và thật không thể, vì công ty cần cô hàng nghìn công nhân cần và tập đoàn họ Trần Gia cần cô. Do đó, cô phải quyết tâm sống để giữ gìn gia tộc à sự cố gắng của các thế hệ trước không vì cô mà uổng phí tâm huyết. Ngày cô tỉnh lại Trần Viễn đã ra đi không một tâm tình. Nghe được cô y ta nói rằng chỉ hôm cô ta thấy anh múm cháo cho cô, đó là lần cuối họ thấy anh lui vào bệnh viện thăm cô.. Nhưng sau đó họ cũng không thấy anh quay lại. . Cô còn nghe rằng anh chăm sóc cô cả ngày với đêm, mọi người trong bệnh viện điều ngưỡng mộ sự chăm sóc của cô. Khi nghe vị phóng viên lúc rồi nói đến tên anh làm cô một trận đau đớn kéo đến. Lúc đó, cô muốn bỏ chạy ra khỏi phòng đó. Mà là hết cho vui đi nỗi nhớ mong trong lòng cô dành cho anh. Mà tình thế không cho cô làm việc đó, dù gì cũng học cách đấu tranh trong thương trường nhiều năm. Cô cũng biết kiềm nén cảm xúc của mình. An An khẽ đứng lên xoay người lại chiếc ghế xoay to, bàn tay cô sờ nhẹ lên chiếc ghế. Cô nhớ nhưng Trần Viễn đến quặn thắt cả lòng. Văn phòng này mọi thứ đều không thay đổi. Khi cô nhận chức vụ Chủ Tịch. Họ hỏi cô”có muốn thay đổi vị trí gì hay làm mới lại văn phòng không”. Cô lắc đầu không muốn vì trong đây toàn bộ hình ảnh đến chiếc ghế và văn tờ điều có lưu lại dấu tích của Trần Viễn. Hình bóng của lúc nào cũng hiện lên trong đầu của cô.

“Cốc...cốc...cốc”

__ An An khẽ nói _” Vào đi ” _An An nói dứt lời cũng ngồi nhẹ xuống dưới ghế.

__” Chị có phiền em không vậy???” _Người mặc đồ công sở màu đen khẽ nói giọng nhẹ nhàng.

__” Không gì đâu chị ” _An An tươi cười nói chuyện. _” Mà anh Quyết đâu rồi em không thấy vậy???”

__” Anh thì có việc của anh làm sao chị biết được.Mà sao con mắt em có gì đó không vui vậy??? ”_Người mặc đồng phục đen nói nhỏ,gọng đầy quan tâm

__”Đâu có gì đâu chị tại em mệt thôi.Mà chị với anh ấy khi nào kết hôn vậy??? ”_An An quan tâm hỏi.

__” Chị cũng chưa biết.Mà chưa định ngày nữa.Mà nay em biết quan tâm người khác lúc nào thế,ai da con người ta nay cũng biết quan tâm người khác rồi.Không còn trẻ con nữa rồi ”_ Cô nàng nói giọng đầy trêu chọc.

__” Chị Ái Nha này chọc em hoài ”_An An khẽ nắm bàn tay của Ái Nha khẽ nói giọng đầy cảm ơn_” Em cảm ơn chị rất nhiều chị à ”_tay cô nắm chặt lấy tay Ái Nha như nghìn lời cảm ơn.

__” Em sao lại nói thế chị giận à ”_Ái Nha ra vẻ trách móc.

__” Không dù chị có giận em cũng cảm ơn.Cảm ơn vì chị cho em sức sống,cảm ơn vì chị cho em tình yêu thương,cảm ơn vì tất cả những gì ngày hôm nay chị đã cho em.Nếu không có sự động viên của chị,cái ngày em tỉnh lại không có chị bên cạnh em đã không còn muốn sống làm gì.Khi tỉnh tức của chú ấy không em,lúc đó em không còn muốn sống làm gì nữa.Nhờ có chị mà em đã có ý thức để sống vì thế em cảm ơn chị bằng cả tấm lòng của em.Nếu không có chị mình em làm sao gánh nổi sự nghiệp này. ”_An An nói giọng đều đều.

__” Không sao những gì chị làm đều vì thương em thương Trần Viễn.Chị tin rằng sẽ có ngày Trần Viễn anh ấy sẽ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

An An khẽ nheo mắt.Cô cảm động vì sự quan tâm của Ái Nha lúc này.Cô bây giờ xem Ái Nha như chị em ruột của mình,không có Ái Nha chắc cô sẽ không có đủ can đảm mà sống tiếp,cũng không có thể gánh được sự nghiệp của gia đình mạnh đến như thế này.Nhớ lại lúc cô vừa tỉnh lại.

Bàn tay nhỏ bé mịn mại đặt lên trên nệm,những ngón tay thon dài nhẹ nhẹ rung lên ở ba ngón giữa.Hàng lông mi đen xụp xuống khẽ run run lên vài cái,đôi mắt to tròn bắt đầu nhẹ nhàng mở ra.Bàn tay khẽ nâng lên dụi dụi con mắt.Ánh sáng mặt trời làm con mắt ngủ mê mang trong suốt 2 tháng trời khó mà thích nghi được.An An cố gắng lấy hết sức mở con mắt đen sâu của mình ra.Khung cảnh trắng xóa của bệnh viện làm cho cô bé mơ hồ khó mà nhớ ra tất cả những gì đang xảy ra vào lúc này.Quay đầu về hướng bên trái trong con mắt tròn xoe là hình của một người con gái quen thuộc lúc trước đã làm cô ghét nhất.

__An An khẽ mở miệng giọng có vài phần không như thường_” Tại sao chị lại ở đây???”

__Ái Nha nói nhỏ nhẹ_” Đến để chăm sóc em“

__An An khó chịu nói_”Không cần chị thương hại.Chị đi về đi ”_Oán hận lúc trước Ái Nha đối xử tệ bạc với mình.Nên An An không muốn thấy mặt cô ta ở đây một chút nào.

__Ái Nha lác đầu kiên nhẫn nói_” Dù em có đuổi như thế nào chị vẫn ở đây để chăm sóc em mau khỏe lại. “

__An An lại lác đầu,không biết người này có ý đồ gì đây.Cứ mặc kệ chị ta đi là được rồi_” Tùy chị “

Không khí căn phòng trở nên im lặng đến đáng sợ.Hai người con gái ngồi không ai chịu hé miệng ra dù chỉ một câu nhỏ.Một người thù hận không cho phép mở miệng,một người có nỗi lòng riêng không thể nói ra được.Nên chỉ còn là sự lặng yên.

__An An nhớ ra mình đã quên mất một thứ gì đó quan trọng,môi nhếch lên hỏi_” Chú đầu rồi tại sao không có ở đây “

__Ái Nha ngượng giọng nói,không biết nói làm sao_” Anh ấy...anh ấy...à đi ra công ty xử lý vài việc rồi. “_Cô không muốn con bé vừa tỉnh lại thì phải bị trấn động mà gât đi lần nữa.

__” Ra là thế “_An An có vài phần thất vọng,lúc mà cô tỉnh lại người mà cô muốn gặp nhất là Trần Viễn nhưng anh lại không có ở đây.

__” Em ăn một chút cháu đi An An “_Ái Nha tay cầm lấy tô cháu trên tay,nhẹ để lại kế bên người An An.

__” Chị cứ để đó tí rồi tôi ăn “_An An vẫn lạnh lùng nói.

Mấy ngày sau này An An vẫn không được gặp Trần Viễn.

__”Chị nói cho tôi biết đi Ái Nha, chú tôi đâu. Chú ấy đã bỏ rơi tôi rồi đúng không???” __An An tức giận nói.

__”Không có anh ấy không có bỏ em “ __Ái Nha khó xử nói, đôi mắt cũng sụp xuống cố gắng dấu đi nỗi lòng của mình.

__”Chị tính gạt tôi đến bao giờ nữa vậy Ái Nha. Chị nói thật cho tôi nghe đi có phải chú ấy đã xảy ra chuyện gì không??? Hay là chú ấy đã ghét bỏ tôi, và muốn bỏ phỉ một con bé như tôi “ __An An vừa cắn cắn môi vừa nói.

__”Anh ấy không bỏ em. Thật ra 1 tháng em nằm trong viện người ta nói em sẽ không thể tỉnh lại được nữa. Anh ấy quá tuyệt vọng, nhưng cũng không buông xuôi, vẫn cứ mỗi ngày đều đến đây chăm sóc em. Rồi anh ấy không biết tại sao đột nhiên lấy xe ra khu ngoại ô của thành phố đêm đó đột nhiên trời đổ mưa to. Họ chỉ tìm thấy xe của anh ấy bị mốp ở phía đầu xe. Xát anh ấy ở đâu mọi người tìm mãi cũng không thấy, vì chúng của mưa đã xóa đi tất cả. Nên vụ tai nạn xe hôm đó cảnh sát không thể điều tra ra được. Chỉ có thể phán xét rằng có một chiếc xe đụng vào xe anh ấy gây ra tai nạn. Trong xe của anh ấy có vết máu ở trên vô lăng có thể là do đập đầu quá nặng nên máu chảy ra rất nhiều. Mà họ không thể biết nguyên nhân tại sao không thấy sát của Trần Viễn và cũng không biết chiếc xe hôm đó gây ra tai nạn cho anh ấy là chiếc xe của ai “ __Ái Nha nghẹn ngào nói, giọng cô đầy đau thương. Ái Nha không muốn dấu nữa, vì đây cũng là thời điểm thích hợp để cô cho An An biết tất cả. Không có gì có thể dấu suốt đời. Nên cô cũng muốn cho An An biết để con bé kịp thể chấp nhận những gì đang xảy ra.

Khuôn mặt An An từ đỏ dần dần chuyển thành xanh và tái xanh không còn giọt máu nào trên khuôn mặt. Lúc đầu vì hạnh phúc được Trần Viễn chăm sóc, nhưng Ái Nha cho An An lên cao, rồi cho cô bé rớt xuống. Niềm vui mới phút đó nay đã tan biến chỉ còn lại sự thật đã tàn khốc.

An An cố gắng đứng lên bàn chân cô bé nhẹ nhàng để xuống giường nhưng đi được vài bước thì đôi chân cô khụy xuống đất.

__Ái Nha vội vàng chạy lại đỡ lấy An An bị ngã dưới đất lên __”Em làm gì đó sức khỏe em vẫn chưa được tốt. Lại muốn đi đâu đó??? “ __Ái Nha vừa nói có vài phần trách cứ và đỡ lấy An An lên giường.

__”Em muốn đi tìm Chú “ __An An nghẹn ngào nói.

__”Em vẫn không khỏe không được đi “ __Ái Nha dù rất muốn đi tìm Trần Viễn nhưng tình hình lúc này không cho phép cô làm điều đó, An An cần cô công ty họ Trần cần cô giúp vì thế cô không thể bỏ đi.

__”Không em muốn đi tìm chú chị hãy cho em đi tìm chú đi mà “ __An An nói giọng như năn nỉ.

__”Chị đã kêu gọi người đi tìm anh ấy một tháng nay rồi. Nhưng vẫn không có tin tức gì hết “ __Ái Nha thất vọng nói __”dù cho có thêm em đi cũng là con số không??? “ __Ái Nha nhẹ nói.

__”Nhưng... Em vẫn muốn đi tìm chú ấy “ __An An nhẹ cắn cắn môi nói.

__”Vẫn không được. Thật ra tình hình công ty Trần Gia lúc này rất nguy hiểm. Mọi việc như do Lan Nhi nắm quyền trong tay. Nếu em lại bỏ đi tất cả công sức của họ Trần đều rơi vào tay Lan Nhi sao??? Em muốn công sức của mình rơi vào tay của một người không cùng máu sao??? “ __Ái Nha cố gắng nói cho An An hiểu.

__”Vậy chị muốn bây giờ em phải làm sao??? “ __Ái Nha “ __An An nói giọng như muốn vỡ òa ra, tại sao mọi chuyện lại đến cùng một lúc, làm cho cô khó mà thích nghi được sự thật này.

__”Bây giờ em phải dưỡng lấy sức khỏe., để mà đấu tranh với Lan Nhi. Em hãy tin chị một lần đi An An “ __Ái Nha như năn nỉ An An tin cô __”Tin chị một lần, dù cho lúc trước chúng ta có xảy ra chuyện gì, có bao nhiêu thù hận. Nhưng bây giờ chúng ta hãy hợp sức lại để cùng đấu tranh với Lan Nhi. Được không em, còn việc Trần Viễn thì chúng ta cứ đăng lên báo đài tìm anh cũng được “ __Mọi việc bây giờ chỉ có như thế thôi, sinh mạng của nghìn công nhân cần họ, vì thế họ không ích kỷ mà lo đi tìm Trần Viễn được.

An An cũng đồng ý với việc Ái Nha nói, kể từ đó hai người họ cùng ra sức xây dựng công ty. Mọi người vẫn cố gắng đi tìm Trần Viễn nhưng hai năm rồi vẫn là con số không. Con số không cho tất cả cố gắng của họ.

__”Em đang suy tư gì đó An An cuộc họp báo có gì làm em buồn sao??? “ __Ái Nha cố gắng hỏi.

__An An chợt tỉnh lại sau vài giây hoảng hồn __”À không có gì đâu chị “

__”Em định dấu chị sao An An, không tin chị à??? “ __Ái Nha ra vẻ buồn __”Chị không xứng để em chia sẻ nỗi buồn à??? “

__”Không chị. Thật ra lúc họp báo có một phóng viên hỏi em về tin tức của chú “ __An An buồn bã nói dù có lạnh lùng như thế nào, nhưng trước mặt của Ái Nha người mà cô tin tưởng nhất, An An sẽ không dấu bất cứ việc gì.

__”Em đừng buồn chị tin tưởng anh Viễn sẽ quay lại. Nên em đừng lo “ __Ái Nha cố gắng an ủi, mặc dù trong cô đã có hình bóng khác. Nhưng khi nói đến Trần Viễn tim cô cảm thấy có một chút gì đó đau.

__”Chị đừng an ủi em nữa. Thật ra 2 năm nay em biết chắc chắn chú ấy đã không muốn quay trở lại nơi này nữa rồi “ __An An buồn phiền nói, giọng trở nên yếu ớt hơn.

__”Em không được buông xuôi như thế chứ “ __Ái Nha vừa nói.reng...reng...reng...

__”Alo....được được..đến ngay...” __Ái Nha khẽ nói giọng có chút vội vàng.

__”Sao vậy chị.Có chuyện gì à “ __An An thấy khuôn mặt lo lắng của Ái Nha cô cũng tỏ ra quan tâm.

__” Không có gì.Chỉ nhánh bên ngoài ô có một chút chuyện cần chị giải quyết.Ở đây chị giao cho em đó.Em đừng buồn nữa nhe “ __Ái Nha cố gắng an ủi.Tay cầm lấy túi sách bước đi ra ngoài.

Con lại căn phòng trống chỉ mình An An.Làm cho cô cảm thấy cô đơn,cảm thấy nỗi nhớ ngày ngày càng càng nhiều hơn.

“Cốc...Cốc...Cốc”

__” Vào đi “ __An An ngồi dựa vào ghế bành khẽ nói.

__ Cô gái mặc áo trắng váy đen khẽ nói __” Thưa chủ tịch hôm nay có một cuộc họp ở chi nhánh siêu thị An Viên ạ “

__”Mấy giờ “ __An An lạnh lùng nói.

__”Khoảng 2h trưa ạ “ __Người mặc âu phục nhỏ nhẹ nói.

__”Được rồi,đến giờ kêu tôi “ __An An mệt mỏi nhẹ dựa lưng vào ghế __” Cô có thể ra ngoài được rồi”

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

__”Ấy người ta nay nhìn đẹp ra và ra dáng của một người doanh nhân thành đạt rồi đó nha” __Nhĩ Kì nói nhỏ nhẹ và có ý chăm chọc,trong lòng thầm khen gọi An An thật có bản lĩnh thật sự.Nếu là cô chắc không có sức mà đi điều hành một công ty to lớn từ đa giám mạnh về mặt tài chính đến kinh tế lên thành một công ty phát triển mạnh hơn trước như thế này đâu.

__”Nhĩ Kì sao cậu lại chọc tở “ __An An giả vờ giận dỗi.Dù biết cô bạn mình chỉ có ý chăm chọc thôi.

__”Tở nào dám có ý đó.” __Nhĩ Kì khẽ lắc đầu __”Chỉ nói vậy thôi mà,không phải thì thôi. “ __Nhĩ Kì nói.

__”Thôi hai người định ở đây đôi co đến khi nào.Không tìm chỗ nào ngồi đứng đi để mọi người nhìn hả ??? ” __Hoàng Nhật nói khẽ,con mắt đảo nhìn các cặp mắt đang nhìn về hướng họ.

An An cùng Nhĩ Kì dùng con mắt nhìn trừng trừng vào hướng Hoàng Nhật.Có ý như đe dọa và có phần cảnh cáo Hoàng Nhật im lặng lại.Không cho anh làm phiền cuộc trò chuyện của hai người.

Hoàng Nhật thấy thế cũng quay mặt về hướng khác.Sợ hai người họ không vui thì anh tiêu cái mạng của mình.

Sau khi chia tay với Hoàng Nhật và Nhĩ Kì.An An cùng những người cấp dưới đi ra về.Đôi chân thon dài nhanh nhẹn bước đến cổng Siêu Thị.Người ra vào Siêu Thị tấp nập không biết có bao nhiêu người.Không khí ở trong Siêu Thị ồn ào,mọi người ai nấy đều làm việc riêng của mình.

__Chợt nhớ ra chuyện gì An An nhẹ quay đầu lại nói thấp giọng __” Chiều nay lịch làm việc còn cuộc họp nào nữa không ???”

__” Dạ thưa Chủ Tịch không có.Chỉ còn vài văn kiện lúc họp này Chủ Tịch chưa xem thôi “ __Vị Thư Ký khẽ nói giọng điệu cung kính.

__” Ok. Thế văn kiện có ở đây không??? “ __An An lãnh đạm nói.

__” Vâng có đây Chủ Tịch” __Thư Ký nhẹ đưa tập văn kiện đến trước mặt An An.

Bàn tay thon dài nhỏ nhắn nhẹ nhàng mở từng trang từng trang văn kiện ra.Trán khẽ nhíu nhíu lại vài cái,chợt bàn tay cầm văn kiện khẽ run run lên.” Bịch “ văn kiện cũng từ trên tay rơi xuống dưới đất.Cô không biết tại sao hôm nay mình lại bất lực vậy,cái lưng dài nhỏ khẽ cúi nhẹ xuống nhặt lấy những tờ văn kiện rơi rớt xuống đất.Chợt có một đôi chân thon dài mang giày đen bóng đạp tờ văn kiện của cô.

__An An nói nhỏ giọng mà giọng nói có phần run rẩy __” Anh có thể lấy chân ra hướng khác được không.Tôi cần nhặt lấy nó “ __An An không biết tại sao tìm mình lại đập nhanh như thế,có phần đau đớn đến tê dại,tê đến tận tể bào,và có vài phần vui mừng.Không lẽ cô bị tiếng sét ái tình.Nhưng không thể nào như thế.

”Được.Tôi xin lỗi cô.Thật có lỗi quá “_Anh chàng nói giọng lạnh nhạt dù anh ta có lỗi như thế nào,nhưng giọng anh ta không có ý nào là dịu dàng.

_An An như ngồi không vững,tai cô như không tin vào thính giác của mình nữa,cô nhẹ lắc đầu nghĩ là do mình nghĩ nhiều về chú quá nên mới như thế,chứ làm sao có việc tình cờ đến thế này,cô không muốn mình ngẩng lên nhìn người đàn ông đó,cô sợ sợ mình lại phải thất vọng thêm lần nữa ” Cảm ơn anh “_Bàn tay nhận lấy tờ giấy từ trên tay người con trai đó đưa cho cô.Mà sao cô cảm thấy tay mình lại không cầm nổi tờ giấy đó.Cô muốn nắm lấy bàn tay rắn chắc của người đàn ông đó.Nhưng không phải bàn tay của chú cô vì trên tay chú không có vết sẹo nào,mà bàn tay này lại có.Nên An An có thể khẳng định được rằng người đàn ông này nhất định không phải là người trong lòng cô tìm kiếm bấy lâu nay.

Anh chàng đứng lên không nói lời nào cứ thế bước đi.Đôi lông mày anh ta cũng nhíu nhíu lại vài cái ,trái tim bất giác đập loạn lên vài nhịp.Khẽ lấy bàn tay đen rắn chắc đề lên ngực trái nắm chặt lại.Anh chàng không biết tại sao mình lại cảm thấy là lạ trong lòng như thế????tại sao tim anh lại không không chế được khi gặp cô gái này.Anh chàng khẽ lắc đầu vài cái rồi tiếp tục bước đi về hướng bên kia đường.Anh muốn xóa đi kí ức lạ kia của mình lúc này,chắc do anh suy nghĩ nhiều nên thế.

”Khuê Nhã anh ở đây “_Anh chàng nói khẽ lấy tay đưa lên khẽ vẫy vẫy cô gái tên Khuê Nhã ở đối diện bên kia đường.Đôi chân linh hoạt của anh cũng bước nhanh qua đường bên kia.

”Thích Thần... sao anh lại ở đây??? “_Khuê Nhã khẽ nói,gọng cô dịu dàng nghe mà làm mê lòng người khác.Cô gái này mặc một chiếc áo có màu vàng lợt,một chiếc áo có tay màu trắng.

”Tình cờ anh có một hợp đồng gần đây.Và cũng muốn đến xem thử Siêu Thị An Viên này như thế nào mà được nhiều tin cậy đến thế “_Thích Thần khẽ nói,gọng lạnh lùng,đôi mắt thăm sâu khó đoán được anh ta đang nghĩ gì.

” Thế anh tìm được thông tin gì chưa??? “_Khuê Nhã quan tâm hỏi,môi cô nhẹ nhàng nhếch lên vài cái.

” Ừh cũng không có gì là nhiều thông tin.Thôi chúng ta đi về nào “_Thích Thần nói nhẹ anh cũng công nhận người đứng đầu Siêu Thị này thật có trí óc,sau này có dịp nhất định anh sẽ xem người điều hành Siêu Thị này bên ngoài như thế nào.

An An đứng trước cổng Siêu Thị đợi xe lại.Nhưng với cái nắng hè gay gắt làm cho khuôn mặt trắng nhò của An An trở nên đỏ hồng lên nhiều.Trán cũng nhả nhả lại mồ hôi từ trên trán rơi xuống nhẹ lên gò mà đỏ hồng của cô,môi khẽ mím mím lại.Tim bất giác đập loạn xạ lên nhiều,đôi mắt đen trông như thủy tinh,liền ngơ ngẩn nhìn dáng vẻ của một người con trai mặc bộ âu phục vest đen chuẩn bị bước lên một chiếc xe đen xám kia.Lúc này,tim An An như muốn thoát ra ngoài,bàn tay liền nắm chặt lại,quá ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mặt.

_An An chạy nhanh qua đường,gọng mừng rỡ kêu lên”_Chú chú..chú ơi “_Đôi bàn chân chạy nhanh qua đường,nhưng có một chiếc xe chạy đến gần cô,cũng may mắn người lái xe chạy chậm nên không sao.

”_Đi không nhìn đường hả??? “_Một giọng nam trong xe la lớn,đầu nhìn ra người xem bị xe anh ta đụng trúng.

_An An vội vàng cúi đầu xuống ”_Thật xin lỗi anh tôi không có ý thật xin lỗi “_Đầu cô nhẹ nhàng cúi xuống gật vài lần.

An An nói dứt lời xin lỗi,nhớ ra việc phải làm lúc này của mình,cô vội vàng quay mặt qua hướng chiếc xe lúc vừa rồi.Ngồi đầu xe vẫn chưa khởi động chạy nhưng chợt khuôn mặt An An sụp xuống,nhưng thoáng qua cô vội nhìn về chiếc xe mới chạy không xa.An An chạy nhanh về hướng xe đang dần dần chạy khuất đi sau những chiếc xe khác,khuôn mặt vừa mừng rỡ vừa lo lắng chạy dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời.Làm cho mồ hôi ướt đầy trên mặt cô.

_An An gào thét kêu ”_Chú ơi...Chú Viễn...Dừng xe lại đi..dừng xe lại đi mà “_Cô cố gắng chạy nhanh về hướng xe,nhưng chiếc xe đó vẫn không chịu ngừng lại.Mà cứ thế chạy nhanh hơn.

“Rầm” An An té xuống đường,bàn chân mang giày gót cao liền bị vẹo một bên,đôi mắt đen chợt rơi lệ.

_Vài người mặc áo đen với cô thư ký nhanh chân chạy lại,gọng nói hoảng sợ”_Chú tịch cô có bị làm sao không??? “_Khuôn mặt của mọi người hiện lên tia lo lắng,mồ hôi cũng đổ ra vì lo sợ bị trách mắng.

”_Tôi không sao “_An An nhẹ nói,bàn tay phải chống xuống đường để lấy tư thế đứng lên.” Rầm” An An cố gắng đứng lên nhưng mà không được,vì cái chân trái của cô đã bị trật nên không thể đứng lên nổi nữa,nhanh chân có một người vệ sĩ vội chạy lại đỡ cô.An An một chân đi chân còn lại chỉ biết đi nhẹ nhẹ.

”_Thích Thần lúc này em có thấy một cô gái chạy sau xe chúng ta anh thấy không??? “_Khuê Nha quay về phía sau xe,nhìn về hướng An An đang được mấy người mặc áo đen đỡ lấy.

”_Anh không nghe thấy “_Thích Thần thờ ơ nói,chuyện người khác anh không cần quan tâm từ trước đến nay anh điều vậy.

”_Anh nhìn kia cô gái chạy theo sau xe chúng ta kêu tên Viễn,không biết là ai.Nhưng mà cô gái đó hình như mới bị té thì phải “_Khuê Nhã chỉ tay về phía sau xe,hướng tay thẳng về hướng của An An.

Thích Thần quay mặt về phía sau,trong thoáng mắt anh liền sụp xuống một tia đau lòng.Nhưng anh không biết tại sao mình lại như thế.Trong cô gái đó quen quen hình như anh đã gặp ở đâu nhưng chợt anh lại phớt lờ mọi ý nghĩ trong đầu.

__” Anh thấy rồi “ __ Thích Thần nói giọng lạnh nhạt,xem như đó là chuyện không liên quan đến anh.

__” Cô gái đó trong đẹp thật anh nhì.Nhưng mà sao lại chạy theo sau xe mình làm chi không biết nữa “ __ Khuê Nhã thú vị hỏi,có vài phần hiếu kì.

__”Thôi em,kệ cô bé đi” __ Thích Thần nói.

An An được mọi người đưa đến bệnh viện.Băng lại cái chân đang bị thương của cô,có thể cô phải ngồi xe lăn một tuần.

__”Em làm gì mà bị thương như thế hả An An “ __ Ái Nha có vài phần trách móc,gọng của cô cũng không kém gì lo lắng cho An An.

__”Em không sao đâu.Chị đừng lo,nhanh khỏi thôi mà “ __An An nói giọng tránh an cho Ái Nha,cô cũng biết là Ái Nha lo lắng cho mình nên mới hê nặng lời một chút,vì thế trong lòng An An cũng cảm thấy ấm áp.

__”Thế này mà em bảo là không sao???phải băng bó vậy mà nói không sao.” __Ái Nha tiếp tục nói,trong lòng cô cảm thấy lo lắng vô cùng.

__” Chị à đừng như thế nữa..Em thật sự không sao mà “ __An An cố gắng năn nỉ,để cho Ái Nha hết giận.

__” Nhưng lúc rồi em chạy theo xe đó làm gì hả???em có biết như thế là nguy hiểm lắm không???” __Ái Nha trách cứ nói.

__” Em. . .em” __An An không biết nói ,không biết mở lên như thế nào với Ái Nha.

Một chiếc xe đen bóng hạng sang đậu trước cửa siêu thị An Viên.Ánh sáng mặt trời chiếu lên chiếc xe làm cho xe trở nên bóng hơn và nổi trội,trong số những chiếc xe đang đậu ở trước cổng siêu thị An Viên.An An người mặc âu phục đi làm nhẹ nhàng,đôi chân thon dài trắng bước nhẹ xuống xe,màu hồng nhẹ nhàng của bộ đồng phục đi làm với ánh sáng mặt trời chiếu lên làn da trắng nõn nhẹ,làm cho An An trở nên nổi trội và chứng chạc hơn.Ánh mắt của mọi người gần đó cũng phải liếc qua nhìn cô một cái.

Một chiếc xe đen bóng hạng sang đậu trước cửa siêu thị An Viên.Ánh sáng mặt trời chiếu lên chiếc xe làm cho xe trở nên bóng hơn và nổi trội,trong số những chiếc xe đang đậu ở trước cổng siêu thị An Viên.An An người mặc âu phục đi làm nhẹ nhàng,đôi chân thon dài trắng bước nhẹ xuống xe,màu hồng nhẹ nhàng của bộ đồng phục đi làm với ánh sáng mặt trời chiếu lên làn da trắng nõn nhẹ,làm cho An An trở nên nổi trội và chứng chạc hơn.Ánh mắt của mọi người gần đó cũng phải liếc qua nhìn cô một cái.

An An nhẹ bước đi trên sàn siêu thị,thân hình mảnh mai, tóc dài mượt mà uốn lờng buông thả lơ lững ,cô nhẹ nhàng đi vào cổng siêu thị,những loạng tót cứ trôi dạt sau lưng cô.Bờ môi mím chặt lại khuôn mặt không thay đổi,thể hiện ý chí kiên cường và lạnh lùng trong thương trường.

__An An đi lại quầy nước hoa,gọng cô nhỏ nhẹ,mà có vài phần uy nghiêm của người có chức vụ __” Nước hoa không nên để lung tung như vậy.Loại nào ra loại đó chứ.Giá nào ra giá đó,không nên để sản phẩm như vậy “ __An An vừa đi vừa nói.

__” Cô nhân viên sợ hãi vội gạt đầu nhanh __” Dạ được tôi sẽ làm ngay.”

__”Ừk “ __An An lạnh lùng nói.

Đi theo sau An An là có vài người vệ sĩ mặc áo đen.Về mặc của họ không kém gì chủ của mình.

__” Đến giờ họp chưa thư kí Lý “ __An An hướng đi thẳng không hề quay đầu lại,gọng nói nhẹ mà không chút nào biểu cảm.

__” Vâng,đã đến giờ rồi chủ tịch” __ Thư kí Lý khề nói.

__” Vậy đi thôi “ __An An bước thẳng về hướng trước.

Mấy người mặc áo đen nhẹ bước đi theo sau lưng cô.

__”Hoàng Nhật này anh mua gì cho con mà nhiều thế “ __Nhã Kì nhỏ giọng nói khề với Hoàng Nhật.

__”Mua quần áo cho con đấy mà bà xã,nhiều đây không nhiều đâu em “ __Hoàng Nhật nói nhỏ,tay lựa lựa quần áo cho trẻ con.

__” Mua ích thôi anh như thế thật là tốn kém.Trẻ con nhanh lớn lắm anh à “ __Nhã Kì cũng biết nhà Hoàng Nhật cũng có địa vị,nhưng cô không muốn tốn kém vì quần áo cho con như thế này.Mua nhiều thì không tốt tí nào,vì trẻ con nhanh phát triển sẽ rất là uống phí ấy mà.

__” Không có sao đâu em,mình mua có chút đồ này cho con cũng đâu tốn bao nhiêu đâu “ __Hoàng Nhật vừa nói ,bàn tay nhẹ nhàng để tay lên bụng nhỏ to lên của Nhã Kì vuốt ve.

__” Nhiều đây mà ích à.Đây cả xe đẩy luôn rồi đó anh ” __Nhã Kì hê trách móc,phát hiện có bàn tay của ai đặt lên bụng mình,nhìn ra thì ra là chồng của cô,cô hê né ra bên khác một chút. __” Anh này lấy tay ra chỗ khác coi.Đề như thế người ta cười cho mà xem “ __Nhã Kì vừa cười vừa nói,khuôn mặt ửng hồng lên vì ngượng.

__” Em làm gì phải ngượng chứ,mình là vợ chồng với nhau có gì đâu.Mặc kệ họ cứ nghĩ gì thì nghĩ đi “ __Hoàng Nhật khề vuốt nhẹ lên vùng bụng nhỏ lên của Ái Nha __” Đừng không con yêu,ba nói không sai mà “ __Hoàng Nhật cười cười nói.Tay vừa đẩy xe đẩy,tay còn lại nắm lấy tay của Nhã Kì.

__” Thôi em ngưng quá anh ơi. Anh lấy tay lại đi mà. “_ Nhã Kì ngưng ngừng nói nhỏ với Hoàng Nhật.

__” Anh không thích. Anh thích thế à “_ Hoàng Nhật tươi cười nói.

__” Em giận đó. “_ Nhã Kì ra vẻ hơi giận, khuôn mặt hơi sù xù.

__” Thôi được rồi anh bỏ xuống ngay. Đừng giận mặt xấu lắm rồi bà xã “_ Hoàng Nhật có vài ý trêu chọc.

__” Xấu thì anh đi tìm người khác à ???”_ Nhã Kì quay mặt về hướng khác, giọng điệu không hài lòng.

__” Anh nào dám có ý đó. Bà Xã là nhất mà “_ Hoàng Nhật ra vẻ vô tội.

__” Anh mà dám là chết ới em “”_ Nhã Kì đưa tay vào véo lấy eo của Hoàng Nhật.

__”...Ấy Da...không được đâu anh bà xã, tha cho anh đi mà bà xã...”_ Hoàng Nhật nheo mắt lại, giả vờ như đang rất đau vậy.

__” Cho anh chừa tội nói em xấu nè. Anh mà lên phén coi chừng em, cái nào em cũng véo và cắt hết đó “_ Nhã Kì ra bộ mặt đáng sợ nhìn Hoàng Nhật.

__” Anh nào dám, em làm như thế thì giống nhà họ Hoàng của anh tuyệt hết rồi sao em??? Em cũng phải thương cho gia đình anh có mình anh là con trai thôi đó “_ Hoàng Nhật nhẹ nói.

__” Bởi vậy có mình anh là con trai nên anh mới có ý đồ lên phén chứ gì??? “_ Nhã Kì đánh đá trả lời.

__” Không không có “_ Hoàng Nhật đưa hay tay lên cao “_ Anh nào có ý định đó. Xin bà xã thứ lỗi, tha lỗi cho ông xã không dám đâu “

__” Hai người sao la hét ở trong siêu thị như thế “_ Một giọng nữ lên tiếng.

__ Hoàng Nhật và Nhã Kì khẽ quay đầu lại, đồng thanh nói “_ An An...”

__” Hai người trong hạnh phúc ghê nha... thật ghen tị quá “_ An An nói giọng có một chút tỏ ra ghen tị.

__” Ghen tị cái gì... thì nhanh mà tìm anh chàng nào đó quen đi chứ “_ Nhã Kì có phần trêu chọc, dù gì đã hơn 20 mà An An vẫn chưa có một người bạn trai. Nhã Kì cũng có ý định làm quen cho An An vài người bạn trai phù hợp với cô. Những An An đã từ chối khéo. Làm cho Nhã Kì đã từ bỏ ý định đó.

__” Hai người đến đây mua gì đó ???”_ An An không để tâm đến chủ đề mà Nhã Kì nói, cô đổi qua chuyện khác.

__” Đến đây mua đồ cho em bé, cũng để ủng hộ chi nhánh mới mở của cậu “_ Hoàng Nhật vui vẻ nói.

__” Cảm ơn hai người nha. Mà khi nào em bé sinh vậy, biết trai hay gái chưa đó??? “_ An An nhẹ nói, giọng đầy quan tâm.

__” Mới được có 3 tháng à!!! Tớ cũng không biết nó là trai hay gái nữa chưa đi xét nghiệm “_ Nhã Kì để tay lên bụng mình xoa xoa nhẹ vài cái, cũng muốn chứng minh cho người khác đứa bé là niềm hạnh phúc của cùng Hoàng Nhật. Bây giờ Nhã Kì thầm cảm ơn ông trời đã cho cô hạnh phúc trọn vẹn như thế này cũng nên cảm ơn người bạn thân trước mặt cô. Nếu không có An An cô sẽ không mạnh dạng như thế để tiếp cận Hoàng Nhật. “_ Mà nay thấy cậu bạn rộn lắm

nha!!! Không có thời gian đến thăm mình luôn. Tưởng đâu quên mình luôn rồi chứ”_ Nhã Kì điệu bộ có vài phần trách móc.

__” Không “_ An An lắc đầu “_ tại mình bận rộn lắm. Công ty có một đồng việc đang đợi mình giải quyết. Nên mình không có thời gian đấy mà “

__” Tạm tha cho cậu. Cậu và cái ông này cũng giống nhau thôi “_ Nhã Kì chỉ tay về phía Hoàng Nhật kể bên “_ Ai cũng đều bận rộn như nhau. Cứ bỏ rơi mình”_ Nhã Kì nói.

__” Bà xã đừng vậy anh nào dám bỏ rơi em. Đừng buồn kẻo anh hưởng đến em bé đấy “_ Hoàng Nhật cố gắng khuyên, Nhã Kì cứ thay đổi đáng về liên tục chắc sau này con anh sinh ra là một người đủ khuôn mặt hết quá.

__” Anh lúc nào cũng nghĩ đến 1 điều cũng con 2 điều cũng con. Có lúc nào anh nghĩ đến em không?????”_ Nhã Kì tuổi thân nói.

__” Bà xã là nhất mà. Con chỉ là thứ hai thôi “_ Hoàng Nhật đôi khi thấy vợ mình nhõng nhẽo như thế anh cũng thấy vui vui. Chứ không bao giờ cao có, vì anh thích tính trẻ con của này của Nhã Kì.

__” Thật không đó ??? “_ Nhã Kì tiếp tục hỏi.

__” Thật “_ Hoàng Nhật nói một câu quyết đoán.

__” Có An An cậu ở đây nhớ làm chứng cho mình nha. Sau này thấy anh ấy vì con bắt nạt mình cậu nhớ ra làm chứng cho mình đó “_ Nhã Kì quay sang nhìn An An. Đôi mắt khẽ nheo lại ra dấu hiệu.

__” Được nhất định mình sẽ làm chứng cho cậu “_ An An cười cười nói.

_”Đến đó rồi anh sẽ không có chối được nữa nhé “_Nhã Kì đắc ý nói.

_” Anh sẽ không chối đâu mà “_Hoàng Nhật nói.

” Thôi được rồi.Mấy người đến đây mua đồ,hay làm trò cho mọi người xem hả.Nhìn kìa mọi người đang nhìn chúng ta đó “ An An chỉ tay về phía mấy người xung quanh đang dùng con mắt kì lạ nhìn họ.

_” Có sao đâu phải không chồng yêu “_Nhã Kì ôm lấy cánh tay của Hoàng nhật,giọng nói dịu dàng.

_” Đúng đúng không sao đâu “_Hoàng Nhật chỉ biết gạt đầu.Anh mà phản kháng chắc chắn phải ăn vãi cái véo.

_” Hai người này “_An An chỉ biết lắc đầu.

An An nhẹ bước đi trên sàn siêu thị,thân hình mảnh mai, tóc dài mượt mà uốn lờn buông thả lơ lửng ,cô nhẹ nhàng đi vào cổng siêu thị,những loạng tóc cứ treu đùa sau lưng cô.Bờ môi mím chặt lại khuôn mặt không thay đổi,thể hiện ý chí kiên cường và lạnh lùng trong thương trường.

An An đi lại quẩy nước hoa,giọng cô nhỏ nhẹ,mà có vài phần uy nghiêm của người có chức vụ” Nước hoa không nên để lung tung như vậy.Loại nào ra loại đó chứ.Gía nào ra giá đó,không nên để sản phẩm như vậy “_An An vừa đi vừa nói.

Cô nhân viên sợ hãi vội gạt đầu nhanh” Dạ được tôi sẽ làm ngay.”

_”Ủk “_An An lạnh lùng nói.

Đi theo sau An An là có vài người vệ sĩ mặc áo đen.Về mặc của họ không kém gì chủ của mình.

_” Đến giờ họp chưa thư kí Lý “_An An hướng đi thẳng không hề quay đầu lại,giọng nói nhẹ mà không chút nào biểu cảm.

_” Vâng,đã đến giờ rồi chủ tịch”_Thư kí Lý khẽ nói.

_” Vậy đi thôi “_An An bước thẳng về hướng trước.

Mấy người mặc áo đen nhẹ bước đi theo sau lưng cô.

_”Hoàng Nhật này anh mua gì cho con mà nhiều thế “_Nhã Kì nhỏ giọng nói khẽ với Hoàng Nhật.

_”Mua quần áo cho con đấy mà bà xã,nhiều đấy không nhiều đâu em “_Hoàng Nhật nói nhỏ,tay lựa lựa quần áo cho trẻ con.

_”Mua ích thôi anh như thế thật là tốn kém.Trẻ con nhanh lớn lắm anh à “_Nhã Kì cũng biết nhà Hoàng Nhật cũng có địa vị,nhưng cô không muốn tốn kém vì quần áo cho con như thế này.Mua nhiều thì không tốt tí nào,vì trẻ con nhanh phát triển sẽ rất là uống phí ấy mà.

_”Không có sao đâu em,mình mua có chút đồ này cho con cũng đâu tốn bao nhiêu đâu “_Hoàng Nhật vừa nói ,bàn tay nhẹ nhàng để tay lên bụng nhỏ to lên của Nhã Kì vuốt ve.

__” Nhiều đấy mà ích à.Đầy cả xe đấy luôn rồi đó anh ”_Nhã Kì hê trách móc,phát hiện có bàn tay của ai đặt lên bụng mình,nhìn ra thì ra là chồng của cô,cô hê né ra bên khác một chút._” Anh này lấy tay ra chỗ khác coi.Đề như thế người ta cười cho mà xem “_Nhã Kì vừa cười vừa nói,khuôn mặt ửng hồng lên vì ngượng.

_” Em làm gì phải ngượng chứ,mình là vợ chồng với nhau có gì đâu.Mặc kệ họ cứ nghĩ gì thì nghĩ đi “_Hoàng Nhật khẽ vuốt nhẹ lên vùng bụng nhỏ lên của Ái Nha_” Đúng không con yêu,ba nói không sai mà “_Hoàng Nhật cười cười nói.Tay vừa đẩy xe đẩy,tay còn lại nắm lấy tay của Nhã Kì.

_” Thôi em ngượng quá anh ơi.Anh lấy tay lại đi mà. “_Nhã Kì ngượng ngừng nói nhỏ với Hoàng Nhật.

_” Anh không thích.Anh thích thế à “_Hoàng Nhật tươi cười nói.

_” Em giận đó. “_Nhã Kì ra vẻ hơi giận,khuôn mặt hơi sụ xuống.

_” Thôi được rồi anh bỏ xuống ngay.Đừng giận mặt xấu lắm rồi bà xã “_Hoàng Nhật có vài ý treu chọc.

_” Xấu thì anh đi tìm người khác à ???”_Nhã Kì quay mặt về hướng khác,giọng điệu không hài lòng.

_” Anh nào dám có ý đó.Bà Xã là nhất mà “_Hoàng Nhật ra vẻ vô tội.

_” Anh mà dám là chết ới em “__Nhã kì đưa tay vào véo lấy eo của Hoàng Nhật.

_”...Ấy Da...không được đau anh bà xã,tha cho anh đi mà bà xã...”_Hoàng Nhật neho mắt lại,giả vờ như đang rất đau vậy.

_” Cho anh chừa tội nói em xấu nè.Anh mà lên phén coi chừng em,cái nào em cũng véo và cắt hết đó “_Nhã Kì ra bộ mặt đáng sợ nhìn Hoàng Nhật.

” Anh nào dám, em làm như thế thì giống nhà họ Hoàng của anh tuyệt hết rồi sao em??? Em cũng phải thương cho gia đình anh có mình anh là con trai thôi đó “ _Hoàng Nhật nhẹ nói.

” Bởi vậy có mình anh là con trai nên anh mới có ý đồ lên phen chứ gì??? “ _Nhã Kì đánh đá trả lời.

” Không không có “ _Hoàng Nhật đưa tay lên cao “ Anh nào có ý định đó. Xin bà xã thứ lỗi, tha lỗi cho ông xã không dám đâu “

” Hai người sao la hét ở trong siêu thị như thế “ _Một giọng nữ lên tiếng.

_Hoàng Nhật và Nhã Kì khẽ quay đầu lại, đồng thanh nói “ _An An...”

” Hai người trong hạnh phúc ghê nha... thật ghen tị quá “ _An An nói giọng có một chút tỏ ra ghen tị.

” Ghen tị cái gì... thì nhanh mà tìm anh chàng nào đó quen đi chứ “ _Nhã Kì có phần trêu chọc, dù gì đã hơn 20 mà An An vẫn chưa có một người bạn trai. Nhã Kì cũng có ý định làm quen cho An An vài người bạn trai phù hợp với cô. Những An An đã từ chối khéo. Làm cho Nhã Kì đã từ bỏ ý định đó.

” Hai người đến đây mua gì đó ??? “ _An An không để tâm đến chủ đề mà Nhã Kì nói, cô đổi qua chuyện khác.

” Đến đây mua đồ cho em bé, cũng để ủng hộ chi nhánh mới mở của cậu “ _Hoàng Nhật vui vẻ nói.

” Cảm ơn hai người nha. Mà khi nào em bé sinh vậy, biết trai hay gái chưa đó??? “ _An An nhẹ nói, giọng đầy quan tâm.

” Mới được có 3 tháng à!!! Tổ cũng không biết nó là trai hay gái nữa chưa đi xét nghiệm “ _Nhã Kì để tay lên bụng mình xoa xoa nhẹ vài cái, cũng muốn chứng minh cho người khác đứa bé là niềm hạnh phúc của cùng Hoàng Nhật. Bây giờ Nhã Kì thầm cảm ơn ông trời đã cho cô hạnh phúc trọn vẹn như thế này cũng nên cảm ơn người bạn thân trước mặt cô. Nếu không có An An cô sẽ không mạnh dạng như thế để tiếp cận Hoàng Nhật. “ _Mà nay thấy cậu bận rộn lắm

nha!!! Không có thời gian đến thăm mình luôn. Tưởng đâu quên mình luôn rồi chứ” _Nhã Kì điệu bộ có vài phần trách móc.

” Không “ _An An lắc đầu “ _tại mình bận rộn lắm. Công ty có một đồng việc đang đợi mình giải quyết. Nên mình không có thời gian đấy mà “

” Tạm tha cho cậu. Cậu và cái ông này cũng giống nhau thôi “ _Nhã Kì chỉ tay về phía Hoàng Nhật kể bên “ _Ai cũng đều bận rộn như nhau. Cứ bỏ rơi mình” _Nhã Kì nói.

” Bà xã đừng vậy anh nào dám bỏ rơi em. Đừng buồn kéo anh hưởng đến em bé đấy “ _Hoàng Nhật cố gắng khuyên, Nhã Kì cứ thay đổi đáng về liên tục chắc sau này con anh sinh ra là một người đủ khuôn mặt hết quá.

” Anh lúc nào cũng nghĩ đến 1 điều cũng con 2 điều cũng con. Có lúc nào anh nghĩ đến em không????? “ _Nhã Kì tuổi thân nói.

” Bà xã là nhất mà. Con chỉ là thứ hai thôi “ _Hoàng Nhật đôi khi thấy vợ mình nhõng nhẽo như thế anh cũng thấy vui vui. Chứ không bao giờ cao có, vì anh thích tính trẻ con của nàng của Nhã Kì.

” Thật không đó ??? “ _Nhã Kì tiếp tục hỏi.

” Thật “ _Hoàng Nhật nói một câu quyết đoán.

” Có An An cậu ở đây nhớ làm chứng cho mình nha. Sau này thấy anh ấy vì con bắt nạt mình cậu nhớ ra làm chứng cho mình đó “ _Nhã Kì quay sang nhìn An An. Đôi mắt khẽ nheo lại ra dấu hiệu.

” Được nhất định mình sẽ làm chứng cho cậu “ _An An cười cười nói.

” Đến đó rồi anh sẽ không có chối được nữa nhé “ _Nhã Kì đắc ý nói.

” Anh sẽ không chối đâu mà “ _Hoàng Nhật nói.

” Thôi được rồi. Mấy người đến đây mua đồ, hay làm trò cho mọi người xem hả. Nhìn kia mọi người đang nhìn chúng ta đó “ _An An chỉ tay về phía mấy người xung quanh đang dùng con mắt kì lạ nhìn họ.

” Có sao đâu phải không chồng yêu “ _Nhã Kì ôm lấy cánh tay của Hoàng Nhật, giọng nói dịu dàng.

” Đứng đứng không sao đâu “ _Hoàng Nhật chỉ biết gạt đầu. Anh mà phản kháng chắc chắn phải ăn vài cái véo.

Chương 36

“Em... Em” An An không biết nói lời nào, không biết mở lên như thế nào với Ái Nha. Nếu nói ra sự thật liệu có được không??? không thể nào, cô nhất định sẽ không nói ra đâu.

“Em bị làm sao thế An An, sao lại trở nên không nói lên lời được vậy” “Ái Nha khó hiểu hỏi, tại sao hôm nay trong An An thật lạ, khác với ngày thường quá mức. Lời nói lại tỏ ra không được bình thường.

“Không sao đâu chị, em hiện tại chắc là do bị đau ở chân quá nên mới khó nói ra lời” “An An cố gắng nói ra từng chữ trong lòng cô giờ không có chữ gì để diễn tả vừa vui vừa thất vọng.

“Em chưa nói chị tại sao em lại chạy theo sau một chiếc xe như thế. Em có biết là rất nguy hiểm không???” “Ái Nha giọng nói có phần giận.

“Thật ra em thấy một người bạn nên chạy theo kêu cô ấy lại thôi...” “An An cúi mặt xuống dưới sàn, ngồi trên xe lạng mà cô bé nắm chặt tay lại, cô sợ Ái Nha phát hiện rằng mình nói dối, điều đó thật không tốt.

“Em lớn rồi phải biết như thế sẽ dễ xảy ra tai nạn. Nếu em có việc gì chị biết làm sao đây hả An An???” “Cho là An An gặp bạn đi, nhưng không nhất thiết phải không bàn đến tính mạng của mình chứ. Ái Nha thật khó hiểu An An đang định làm cái trò gì đây, cô cảm giác có chuyện gì đó lạ thường.

“Chị em mệt quá em muốn đi nghỉ” “An An muốn đi nghỉ, cô không muốn ở đây. Nếu ở đây chắc cô phải nói ra tất cả hết thế thì không xong rồi.

“Vậy em đi nghỉ đi. Chị đi về nha!!! em không cần phải đi làm đâu. Ngày mai em nghỉ đi cho khỏe rồi đi làm” “Ái Nha nói rồi lấy túi sách trên bàn chuẩn bị đi.

“Nhưng em không muốn ở nhà đâu chị” “An An phản đối nói.

“Không nhưng gì hết. Em không nghe chị à!!!!????” “Ái Nha trừng mắt nhìn An An, khó chịu nói.

“Vâng em sẽ nghỉ ngơi. Chị về cẩn thận” “An An sợ Ái Nha buồn phiền nên vội vàng đồng ý ngay.

Sau khi Ái Nha đi ra khỏi phòng, sự yên tĩnh của căn phòng đã làm An An cảm thấy mình rất đau khổ và cô đơn. Phải chăng Trần Viễn thật sự là người cô mới gặp lúc sáng, nhưng tại sao người đó lại không chịu ngừng xe lại, không muốn gặp cô. Không không An An đột nhiên lắc đầu không tin đó là sự thật, nếu người đó là Trần Viễn nhất định sẽ không làm như vậy, nhất định sẽ không làm ngơ mà nhìn cô chuẩn bị gặp phải nguy hiểm như thế, nhất định Trần Viễn sẽ xuống xe mà lao đến ôm cô vào lòng và sẽ bảo vệ cô không cô gặp nguy hiểm. An An mãi suy nghĩ nỗi nhớ nhưng nỗi chờ mong làm cho nước mắt cô rơi dài hai gò má hồng hào. Đôi mắt đẹp đã bắt đầu sụp xuống vì mệt mỏi. An An cô gắng cho mình không suy nghĩ nữa. Và rồi trong bóng đêm khuôn mặt nhỏ bé cũng đã chìm vào giấc ngủ say.

3 ngày sau.

“Anh Thích Thần hôm nay em muốn đi chơi được không anh ???” “Khuê Nhã đêm đêm nói, đôi đồng tử hiện lên tia sáng vui vẻ.

“Thì em thích thì đi đi cần gì phải nói với anh” “Đôi bàn tay rắn chắc của Thích Thần vẫn cầm viết kí văn kiện, mái tóc đen dài phủ trên má, che dấu đi những cái trán đang nhũn lại vì gặp một vấn đề gì đó khó khăn.

“Vậy chúng ta đi nhanh đi anh” “Khuê Nhã nói dứt lời, liền đi lại gần Thích Thần nắm lấy bàn tay của anh mà kéo anh đứng lên.

“Không phải em đi một mình sao. Cần gì anh đi cùng làm chi???” “Mặc dù đang nói chuyện với Khuê Nhã nhưng Thích Thần vẫn tiếp tục công việc của chính mình, giọng anh lúc nào cũng lạnh nhạt và thờ ơ.

“Nhưng em đâu có nói sẽ đi một mình đâu. Em muốn đi cùng anh cơ” “Khuê Nhã vẫn tiếp tục dùng giọng nói dịu dàng, tay cầm lấy tay áo vest của Trần Viễn, nín nín nhẹ vài cái như nín kéo anh đi cùng cô.

“Không được” “Thích Thần dùng giọng nói dứt khoát từ chối Khuê Nhã.

“Tại sao vậy anh” “Khuôn mặt Khuê Nhã tối sầm lại vì buồn.

“Do hôm nay anh có một cuộc họp rất quan trọng nên không thể đi cùng em được” “Thích Thần nói, đúng là anh có cuộc họp rất quan trọng, nhưng nếu không có anh cũng sẽ không đi. Vì công việc đối với anh là quan trọng nhất, với lại đi cùng với Khuê Nhã mặc dù anh tỏ ra rất vui vẻ, trong lòng anh cảm thấy rất chán, đi mua quần áo với cô như là một cực hình trong cuộc sống của anh. Anh thật không muốn chút nào, may mắn là hôm nay anh có một cái cơ này rất thích hợp để cho anh giải thoát khỏi sự tra tấn này. Nếu không chắc anh chán mà chết mất.

“Mà... mà em muốn anh đi cùng. Không có anh đi thì em ở nhà luôn cho rồi” “Khuê Nhã nũng nịu nói.

“Em ngoan hôm khác mình đi cùng.Hôm nay thật sự anh có một cuộc họp rất quan trọng”_Thích Thần cố gắng giải thích cho Khuê Nhã biết là anh rất bận,không thể đi cùng với cô được.

“Vây em ngồi ở đây.Khi nào anh đi thì em về nhà được không???”_Khuê Nha thích nhất là ở bên cạnh Thích Thần,nếu anh không thể đi chơi cùng cô,thì cô cũng có thể ở lại nhìn thấy anh làm việc,nhìn thấy khuôn mặt đẹp của anh là tâm trạng cô cực kì thoải mái rồi.Như vậy cô cũng cảm thấy nhẹ nhàng,thể lòng cô cũng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc lắm rồi.

“Vây cũng được.Em lại ghé sofa ngồi đi.”_Thích Thần lạnh lùng nói,trong lòng thầm thở dài không biết khi nào anh mới thoát ra khỏi sự làm phiền này đây,rồi anh cũng bắt đầu tiếp tục công việc của mình.Có lúc anh cũng cố gắng liếc mắt nhìn xem Khuê Nhã đã đi chưa,tại anh không thích làm việc có người khác ở bên cạnh,như thế tâm trạng anh thật không thoải mái.

Reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cho không khí yên tĩnh trong phòng An An cũng réo lên vài giây.Cô cầm lấy điện thoại bấm vào nút nghe,đôi lông mày cũng nhíu nhíu lại vài lần,cô suy nghĩ không biết trong công ty đang xảy ra chuyện gì mà thư ký Liên phải gọi vào lúc này.

“Có gì không thư ký Liên???”_An An nói giọng trầm xuống.

“Hôm nay tôi điện thoại đến muốn nói với Chủ Tịch rằng hôm nay có một cuộc họp quan trọng với công ty Khuê Thành.Chủ Tịch có đến không???”_Liên khẽ nói,cầm điện thoại mà cứ run sợ làm phiền đến Chủ Tịch.

“Tôi nhớ rồi,cô cứ sắp xếp sẵn văn kiện đi rồi tôi sẽ đến sau.”_An An nói.

“Vâng thưa Chủ Tịch rồi sẽ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.Mong cô đến sớm”_Mấy ngày nay không có An An cô thật không biết giải quyết những vắng đề khó khăn trong công ty ra sao nữa.

“Được rồi tôi cúp máy đây, cô cứ làm việc của mình đi.”_Nói dứt lời An An cũng ngắt điện thoại ngay tức khắc.

“Em chuẩn bị đi đâu đấy An An”_Ái Nha không biết từ đâu đã xuất hiện bất ngờ như thế.

“Em ...em muốn đến công ty”_An An khó nói,trong lòng cậu trời rằng Ái Nha sẽ không phản đối cô đi đến công ty.

“Không được em phải ở nhà dưỡng sức.Bây giờ không thích hợp để em đến công ty”_Ái Nha dứt khoát từ chối việc An An đến công ty,vì cô sợ đến công ty sẽ ảnh hưởng đến chân đau của An An.

“Nhưng hôm nay có một cuộc họp rất quan trọng cần em phải chủ trì”_An An cố gắng nói mong lý do này Ái Nha sẽ chấp nhận cho cô đi.

“Không cần em đâu,để chị làm cũng được rồi.Em cứ ở nhà đi”_Ái Nha mong An An có thể nhanh khỏi cô lãnh lấy hết việc trong công ty cũng được.

“Em thật sự muốn đi mà chị.Ở nhà mấy ngày nay em thấy chán lắm chị cho em đi đi.Em hứa sau khi họp xong em sẽ về ngay”_An An mong là như thế này Ái Nha sẽ đồng ý.

“Vây em cứ đi.Khi nào xong việc thì về đó”_Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng thật trong lòng cô không muốn thế.

Trong tầng cao nhất của tòa cao ốc Trần Gia,An An ngồi trên chiếc xe lăn,mặc dù chân cô đã sắp khỏi nhưng cũng phải ngồi xe lăn một thời gian.An An con người đen đão vòng vèo,cô cảm thấy khó chịu trong người ô cùng,không biết tại sao cô lại hồi hợp như thế???.Mọi lúc cô đâu có hồi hợp khi kí hợp đồng với một vị khách nào,sao hôm nay cô thấy kì lạ vô cùng.

“Thư kí Liên cô chuẩn bị đầy đủ văn kiện hết chưa vậy???”_An An nhẹ giọng nói,bàn tay nhỏ nhắn cầm ly nước lọc trên bàn.

“Vâng thưa Chủ Tịch mọi văn kiện đã được chuẩn bị xong tất cả”_Thư kí Liên mỉm cười nói.

“Được rồi cô cứ để văn kiện ở trên bàn tôi sẽ xem lại.Còn phần cô ra ngoài chờ đoán đối tác đi”_An An nói.

“Vâng Chủ Tịch tôi đi ngay.Còn đây là văn kiện của cô”_Thư kí Liên cầm một túi văn kiện để ngay trước mặt An An,gật đầu chào An An một cái xong sau đó cô xoay người bước đi ra ngoài hướng cửa.

”Chủ Tịch đối tác đã đến rồi ạ!!!”_Thư kí Liên tươi cười đáp.

“Mời họ vào đi”_An An nói.

Nhìn thấy cửa phòng từ từ hé mở ra thoáng thoáng một bóng dáng quen thuộc mặc bộ vest đen đi trước bước vào trong, tìm An An như ngừng đập môi bất giác mỉm chặt lại không hé ra,người cứng đờ lại.Đứng rồi người này quả thật là chủ nhất định là chủ vì cô không thể nhận nhầm người được.

Chương 37

An An ngồi trên xe lẳng hai tay nắm chắc vào thành ghế, đôi mắt cứ nhìn vào người đàn ông trước mặt mình, đi theo sau người đàn ông tuần tú lịch lăm đó là 3 người mặt trắng phục đen bước theo sau, khuôn mặt tái xanh trong chốc lát chờ nên vui sướng và khuôn mặt hồng hào hơn, đôi mắt đẹp to tròn long lanh như hai giọt sương sớm cứ ngầy ngẩn ra không chút động tĩnh. Lúc này, cô như lạc vào một sử sở của những giấc mơ, giấc mơ mỗi đêm mà 2 năm nay cô cứ mơ thấy mãi, đó là giấc mơ ngày Trần Viễn về với cô, nhưng trong giấc mơ đó không được bao lâu rồi anh dần dần tan biến như một làn khói trắng tan biến trong khoảng không, cô cứ lấy bàn tay mình bắt bắt chặt anh lại mà càng ngày anh càng rời xa cô, và tan biến hết trong không khí. An An như nghĩ rằng mình đang mơ chứ không phải là sự thật, vì giấc mơ chỉ là giấc mơ chưa bao giờ thật. Có đôi lúc cô muốn sống mãi trong giấc mơ không bao giờ tỉnh giấc, vì trong giấc mơ cô sẽ gặp được người cô yêu nhất trên đời này và trân trọng nhất trong đời này.

Thích Thần thấy cô gái ngồi trên xe lẳng ngầy ngẩn ra không có một chút động tĩnh gì, như là quý trọng và có cử chỉ tiếp khách, trong lòng anh thầm nghĩ không lẽ công ty lớn như vậy có một Chủ tịch không biết cách đón tiếp khách sao??? anh nghĩ chắc không phải đâu, chắc đây chỉ là một người nào đó có vị trí hệ quan trọng trong công ty thôi. Nhưng rõ ràng trước cửa ra vào có đề là phòng Chủ tịch mà. Anh cảm thấy khó chịu với tính cách của người điều hành như cô, cử chỉ đón tiếp khách nhỏ nhoi thế này mà không biết??? như vậy làm sao có thể điều hành một công ty lớn như thế. Anh nghi ngờ khả năng của người con gái trước mặt mình. Một cảm giác khó chịu vô cùng anh muốn ngay tức thì bước ra khỏi công ty này.

_ Thích Thần lạnh nhạt nói, không một chút nào gọi là có thiện cảm với người trước mặt _ “Chào cô, tôi là Thích Thần giám đốc công ty Khuê Thành, rất vui được làm quen với cô” _ Anh đưa tay ra trước ý định bắt tay với cô.

An An bây giờ mới chợt tỉnh lại, đây đúng là sự thật, nhưng tại sao anh ta lại tên là Thích Thần mà lại là giám đốc công ty Khuê Thành chứ không phải là chú cô Trần Viễn, cô cảm thấy như người đàn ông trước mặt mình thật là xa lạ xa đến nỗi như không hề quen biết từ bao giờ.

_ “Rất hạnh hạnh được gặp anh, tôi tên là Trần An An. Xin lỗi vì tôi không thể trực tiếp đón anh được.” _ An An u thương nói.

Bàn An An đưa ra bắt tay với Thích Thần, lòng cô xẹt qua một tia âm ảm như đôi tay này rất quen thuộc với cô, nhưng đã lãng quên trong hai năm liền mà trong lòng cô vẫn còn thấy âm ảm và hạnh phúc khi nắm lấy bàn tay đó. Nhưng sao con người trước mặt cô lại không có chút âm ảm nào.

_ “Không có gì đâu.” _ Thích Thần khẽ nói, cũng nhẹ nhàng buông tay ra, anh cảm nhận được người con gái này thật lạ sao cứ nắm lấy tay anh mãi không buông ra, nếu anh không buông tay cô chắc cô vẫn cứ đề đó.

_ “Thật có lỗi quá. Chưa mời anh ngồi. Mời anh ngồi xuống, rồi chúng ta bàn công việc luôn” _ An An để tay về ghế đối diện.

_ “Ừh, vậy chúng ta vào thẳng vấn đề.” _ Nói dứt câu Thích Thần lấy ra một túi văn kiện anh đang cầm. _ “Đây cô hãy xem bản kế hoạch của công ty chúng tôi.”

_ “Thế anh tin tưởng công ty của chúng tôi bao nhiêu phần trăm. Mà giám giao một việc quan trọng như thế này cho công ty tôi???” _ An An dứt khoát hỏi, việc riêng cứ để sau sẽ bàn tiếp.

_ “Tin tưởng bao nhiêu phần trăm thì tôi không cần nghĩ đến, chỉ biết công ty cô cần phải cố gắng. Nếu trong hai công ty chúng ta có một sơ xảy gì thì cả hai đều phải chịu trách nhiệm, vì thế hai công ty phải hợp tác với nhau chặt chẽ. Ví như công ty tôi làm sai, thì công trình sẽ sụp đổ. Và công ty cô sẽ thiệt về công sức.” _ Thích Thần cố gắng nói, anh thấy hệ khó chịu.

_ “Vậy khi nào chúng ta sẽ khởi động công trình.” _ An An tiếp tục hỏi, cố gắng nói ra những lời này. Trong lòng cô lúc này thật sự khó mà diễn tả được bằng lời, tâm trạng khó chịu vô cùng. Đề nén cảm xúc vào trong lòng, nhìn người trước mặt mà cô xem như không biết thật khó chịu mà.

_ “Tùy Thuộc vào công ty của cô thôi” _ Thích Thần thờ ơ nói, anh không hề quan tâm đến người trước mặt mình.

_ An An mặc dù bên ngoài tỏ ra đang tập trung vào công việc của mình. Nhưng tâm tư lại cứ lơ lửng đi đâu. Mắt đẹp long lanh nhìn vào người đối diện đàn ông trước mặt cô, bàn tay nắm chặt lấy thành xe lẳng, lúc này lòng bàn tay của cô đã đổ mồ hôi ướt đẫm. Lòng khê đau như dao cắt vào tim, tại sao con người này lại thay đổi thế, tại sao lại lạnh nhạt với cô như vậy? _ “Công ty tôi sẽ tiến hành mọi kế hoạch một cách nhanh chóng. Mong hai công ty chúng ta sẽ hợp tác một cách thuận lợi và vui vẻ” _ An An khẽ nói nhẹ, giọng nói không được thanh thoát một chút.

_ “Vậy thì buổi họp của chúng ta sẽ kết thúc tại đây. Cứ tiến hành theo dự định trong bản kế hoạch đi” _ Thích Thần kéo ghế đứng lên, giọng không mấy là âm ảm, hồ hững nói với An An. _ “Chúng ta đi về thôi” _ Thích Thần đứng lên quay sang nhìn những người lúc này đi cùng anh. Lời anh nói như là mệnh lệnh mọi người cũng đã nghe theo lời anh, ngay tức thì tất cả đều đứng lên.

_ An An nói giọng như năn nỉ _ “Một mình anh có thể nén lại một chút không? Tôi có một chuyện này muốn nói riêng với anh được chứ??? Một chút thời gian cũng được” _ An An sợ đây sẽ là giấc mơ, cô muốn níu kéo Trần Viễn ở lại. Muốn hỏi ra mọi việc là như thế nào? như thế nào mà anh có thể lạnh lùng với cô như vậy.

_ Thích Thần quay mặt sang nhìn nhân viên của mình. Anh khẽ nói _ “Được. Mọi người về trước đi” _ Thích Thần lạnh nhạt nói, anh vẫn ngồi trên ghế. Con mắt vô hồn cứ nhìn về người con gái đối diện.

Sau khi mọi người đã rời khỏi hết. Không gian ở trong phòng trở nên im lặng đến đáng sợ. Một tiếng động đều không có nghe được, An An và Thích Thần hai người không ai lên tiếng? Sự im lặng làm cho không khí lại thêm căng thẳng hơn. Khiến cho hai người họ cảm thấy khó chịu và ngột ngạt vô cùng.

_ Với tính cách của Thích Thần anh không thích sự im lặng và không thích thời gian trôi qua nhanh một cách vô ích như thế này. Anh nhẹ giọng lên tiếng lãnh đạm nói _ “ Có việc gì cô cứ nói đi” _ Anh cảm thấy khó chịu với việc An An kêu anh ở lại mà không chịu lên tiếng.

_ “ Anh thật ra anh là Thích Thần hay là Trần Viễn” _ An An nhẹ giọng nói không dám nói to, cô không muốn đây là sự thật. Từ lâu cô đã muốn kêu Trần Viễn là anh không muốn kêu là chú, nếu đã được gọi là anh rồi tại sao cô lại không vui vậy? mà lại đau đớn như thế. Con người trước mặt mình giống với Trần Viễn về vẻ bề ngoài như khuôn mặt nhưng tại sao tâm hồn và tính cách lại khác nhau như thế. Một người luôn dùng ánh mắt ấm áp và quan tâm nhìn cô, một người lại dùng ánh mắt lạnh lùng và vô hồn nhìn cô. Phải chăng đây không phải là Trần Viễn? mà không phải tại sao trên đời này có người giống nhau như hạt gạo. Cô không muốn khẳng định.

_ “ Cô hỏi cái gì tôi không hiểu???” _ Thích Thần dùng đôi mắt ngạc nhiên nhìn An An, giọng nói cũng hề lớn và kinh ngạc. Anh không hiểu tại sao An An lại hỏi như thế? Đứng từ đầu đến giờ người con gái trước mặt luôn tỏ ra khác thường.

_ “ Chú thật ra chú là Trần Viễn chứ không phải Thích Thần đúng không??? Hay là cháu đang mơ, nên đã nghe nhầm tên của chú. hay là chú không thích An An gọi chú bằng anh nên chú mới tỏ ra không quen biết An An phải không???” _ An An thốt ra nói giọng nghẹn ngào như rơi lệ. Bàn tay cô đẩy xe lăn lại gần Thích Thần hơn.

_ “ Cô nói sai rồi cô An à!!! Tôi không phải là Trần Viễn tôi là Thích Thần. Đây cũng không phải là mơ là sự thật cô An à !!!” _ Thích Thần bình tĩnh nói, anh cũng hề khó chịu, muốn phản bác lại lời nói của An An. Nhưng khi anh nhìn vào con mắt đó, con mắt như hút hồn người. Tại sao anh cảm giác nhìn con mắt cứ muốn rơi lệ đó lòng anh cảm thấy đau. Lời nói cũng không thể thốt ra mạnh mẽ và dứt khoát được.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

_ An An ngược đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt mình, đôi môi mấp mái chắc lại ngấn ra vài giọt, đầu của cô khẽ lắc nhẹ vài cái, tóc dài xả ra cũng buông thả lơ lửng ra theo cái lắc đầu, cái lắc đầu của An An như đang từ chối lời nói của Thích Thần đó không phải là sự thật, cô bé lại phản bác lại của Thích Thần _ “ Chú tại sao lại phải như thế??? Chú đúng là Trần Viễn phải không??? Đó không phải lời nói thật đúng không chứ??? ” _ An An tiếp tục hỏi lời nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại cảm giác đau khổ.

_ “ Cô An à tôi chính là Thích Thần chứ không phải Trần Viễn.” _ Thích Thần cố gắng khẳng định lại lời nói của mình cho An An hiểu.

_ An An đau khổ nhìn Thích Thần cô không biết phải làm gì lúc này, trong lòng cô lại thấy rối vô cùng, tại sao chú lại không chịu nhận là chính chú cô chứ. _ “ Không phải mà hãy nói với cháu chú chính là Trần Viễn chứ không phải là Thích Thần đi. Hay chú tính lừa gạt An An sao??? Chú không còn thương An An nữa sao chú??? Chú là Trần Viễn mà!!!”

_ Thích Thần nhìn An An ngẩn ra, anh cũng khó hiểu mà nhìn An An. _ “ Cô đừng làm tôi có khó xử tôi đúng là Thích Thần chứ không phải là người đàn ông có tên là Trần Viễn kia” _ Anh lạnh nhạt nói, không một chút ấm áp. Vì trong con người của anh từ nào đến giờ chỉ là sự lạnh nhạt thôi. Nên đối với ai anh cũng sẽ cư xử như thế.

_ “ Hãy nói với An An là không phải như thế đi. Chú chính là Trần Viễn chứ không phải Thích Thần. Vì sao chú lại không chịu công nhận mình là Trần Viễn là chú của cháu chứ. Hay vì chú không thích An An kêu chú bằng anh sao??? Nên chú làm ngơ không chịu nhận chú là chú của An An, hoặc là chú không còn thương An An nữa đúng không??? chứ” _ An An nhìn người đàn ông trước mặt mình, cô lại nói tiếp _ “ Nếu chú đúng là Thích Thần thì tại sao trên đời này lại có những người giống nhau như thế giống đến nỗi cháu không thể tưởng tượng ra hai người khác nhau ở điểm nào nữa, và cũng không có thể có lý do là hai người chính là anh em sinh đôi. Vì thế chú không phải là Thích Thần chú chính là Trần Viễn.” _ An An nức nở nói giọng muốn vỡ oà ra, khoé mắt đã bắt đầu rơi lệ từ lúc nào, trong lòng cô một trận đau đớn đến tột cùng, tại sao cô gặp được chú mình bao nhiêu năm xa cách mà trong lòng cô không cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc, mà người trước mặt cô chính là chú cô lại từ chối không chịu nhận là ruột thịt với cô chứ.??? An An đau đến tìm quên thất lại.

An An nhẹ nhàng bành xe lăn đi lại gần ghế ngồi của Thích Thần, cô bé ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt Thích Thần, đúng là người đàn ông này trên khuôn mặt không có một chút gì khác chú Viễn của cô hết. Thế mà tại sao cứ lừa gạt cô như thế này chứ???

Lúc này đây Thích Thần mới phát hiện ra người ngồi đối diện mình đã lại kể bên mình lúc nào không hay??? Tại sao trong lòng Thích Thần lại cảm giác có điều gì đó quen thuộc vô cùng. Thích Thần im lặng không trả lời câu hỏi của An An lúc này, mà anh lại muốn nghe thử An An sẽ nói gì nữa. Đúng là ngày hôm nay anh đi ký hợp đồng thật có nhiều điều thú vị mà.

An An nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên bàn tay rám nắng của Thích Thần đang để trên bàn, mà cảm thụ cảm giác bấy lâu nay cô đã cố muốn lãng quên, cố

muốn bỏ nó lại phía sau lưng, An An lại quá tham không ngưng lại ở đó. Nhẹ nhàng cô đưa tay lên mặt Thích Thần lướt nhẹ bàn tay mềm mại của mình lên khuôn mặt đẹp của Thích Thần. An An nhắm mắt lại cố gắng cảm thụ cảm giác mà cô nhưng nhớ bấy lâu nay. Cô sợ nó tan biến tan biến trong hư không, đúng là cảm giác này cảm giác mà cô không bao giờ quên được dù cố quên.

Thích Thần bây giờ mới cảm giác được có một vật gì đó đặt lên mặt anh. Nhưng tại sao mà anh lại muốn nó cứ thế mà để lên mặt anh như thế này chứ. Mà anh lại không có thể để nó cứ như thế???

_ “Thôi đủ rồi cô An à!!! Tôi về đây” _ Thích Thần tàn nhẫn dứt khoát nói, anh đứng lên.

_ “Chú tại sao lại đối xử với An An như thế. Chú tàn nhẫn lắm, chú thay đổi quá rồi chú Viễn à!!!” _ An An đã nức nở giọng nói trong nước mắt, tại sao gặp lại chú mà như là sự tra tấn trái tim của cô như thế. _ “Chú có biết rằng tim An An đau lắm không??? Đau như từng cây kim nhọn đâm vào, không phải một cái đâm mà như nhiều cái đâm đâm liên tục.”

_ “Xin lỗi tôi phải đi đây” _ Thích Thần vội đứng lên.

Trên hành lang công ty Ái Nha từ đầu đi ngang qua Thích Thần, một linh cảm cho cô quay đầu lại nhìn người đàn ông mặc bộ âu phục đen kìa.

_ Ái Nha đột nhiên thốt lên một lời kêu to, giọng cô mạnh mẽ nói _ “Trần Viễn” Đúng đây chính là Trần Viễn mặc dù bề ngoài hình dáng ở phía sau khó có thể xác định được rằng người đó chính là người cô mới thốt lên cái tên. Dù hình dạng anh có thay đổi bao nhiêu nhưng Ái Nha cũng không thể nào xác định sai được, vì người đàn ông có tên Trần Viễn kia đã là ổ khóa khắc sâu vào tận sâu trong tim cô mà không có chìa khóa gì mở ra được.

Thích Thần tiếp tục khựng chân lại xoay người ra phía sau, tại sao lại là tên Trần Viễn??? Sao anh giống người có cái tên Trần Viễn đó đến thế sao??? Thích Thần quay lại nhìn Ái Nha. Anh nhìn từ đầu đến cuối chân người con gái vừa gọi tên người đàn ông khác chứ không phải anh.

_ Ái Nha nhanh chân đi lại phía Thích Thần, xúc động nói _ “Cuối cùng anh cũng về rồi sao anh Viễn. Anh biết rằng An An đã đợi anh bao nhiêu lâu không??? Anh đã gặp con bé rồi chưa.” _ Ái Nha quá xúc động nhìn vì vui mừng đã được gặp lại Trần Viễn nên không để Thích Thần nói gì.

_ “Cô nhầm rồi tôi không phải Thích Thần” _ Thích Thần lạnh lùng nói rồi xoay người bước đi. Anh đi được vài bước thì lại khựng chân lại, vì có một bàn tay níu lấy tay anh.

_ “Nếu anh không phải là Trần Viễn vậy tại sao khi em kêu tên anh lại đứng lại. Anh đúng là Trần Viễn mà em không nói sai đâu.” _ Ái Nha nhẹ giọng nói ngừng đầu lên nhìn khuôn mặt từ bao nay đã bị cô giấu kín trong tận sâu trái tim mình.

_ Thích Thần mỉm cười nói _ “Tôi giống Trần Viễn lắm sao???”

_ Ái Nha không hiểu tại sao anh lại hỏi một câu rất kì lạ như thế??? Nhưng cũng thuận theo câu hỏi của anh mà trả lời anh cô nhẹ gật đầu một cái như một con robot. _ “Giống lắm anh đúng là Trần Viễn. Vì nụ cười và hình dáng của anh em sẽ không nhận sai lầm người mà”

_ Thích Thần cười to lên _ “hahaha. Tôi giống anh chàng đó đến thế vậy sao???. Đến nỗi phải khiến cho hai cô gái xinh đẹp phải rơi lệ vì vui mừng gặp lại người có tên Trần Viễn như thế sao???”

_ “Sao anh nói kì vậy Trần Viễn???” _ Ái Nha ngờ ngẩn nói, lòng cảm thấy có điều gì đó rất kì lạ.

_ “Tôi là Thích Thần chứ không phải là Trần Viễn như cô đã nói” _ Thích Thần lạnh lùng nói.

_ “Nếu anh không phải là Thích Thần vậy tại sao khi em kêu anh tên Viễn anh lại quay đầu lại” _ Ái Nha nói khẽ.

_ “Tại vì tôi hề hiểu kì và tò mò thôi, vì sao ai cũng gọi tên tôi là Viễn chứ.” _ Thích Thần nói.

_ “Ngoài em ra còn ai nữa???” _ Ái Nha thắc mắc hỏi.

_ “Chủ tịch Trần” _ Thích Thần nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Ba chữ Chủ tịch Trần từ miệng của người đàn ông trước mặt Ái Nha thoát ra ngoài, giọng nói hồ hững của anh ta làm Ái Nha thấy chán ghét vô cùng, nhưng cũng đã làm cho cô hiểu ra thêm vấn đề rằng không phải chỉ riêng mình cô ngộ nhận anh ta là Trần Viễn, mà còn có An An. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô đây, về ngoại hình bên ngoài không có gì là khác Trần Viễn chút nào, khuôn mặt và vóc dáng không khác một chút nào, nhưng

tính cách thì khác xa nhau, còn đôi mắt kia nhìn thẳng vào như không có đáy. Đôi mắt nhìn người khác còn lạnh lùng hơn Trần Viễn, tựa hồ như làm cho người ta có một luồng khí lạnh chạy dọc trên sống lưng.

_ “Mặt tôi có gì khiến cho cô đây phải chăm chú nhìn giữ vậy?” _ Thích Thần nhìn Ái Nha đang nhìn mình nghi hoặc nói, vừa dứt lời...

Reng... một hồi chuông điện thoại dài kêu lên...

_ “Tòì...” _ Ái Nha cứng họng, nhưng may mắn cho cô rằng Thích Thần có điện thoại ngay lúc này. Không thì cô cũng không biết phải trả lời anh làm sao, nếu trả lời không đúng với suy nghĩ của cô, thì có thể anh ta lại nghĩ rằng cô để ý đến anh ta thì cô chết chắc.

_ Thích Thần lãnh đạm hỏi _ “Có việc gì?” _ “Một dải số quen thuộc trên máy hiện lên, nên anh không cần hỏi người đó là ai, vì thế anh đã vô thằng vắn đề.

..... _ Đầu dây bên kia nói.

_ Khuôn mặt Thích Thần có một chút tối sầm lại _ “Được tôi đến ngay” _ Thích Thần vừa để điện thoại lại vào túi quần, anh quay sang nhìn Ái Nha, nhẹ nhàng nói _ “Thật xin lỗi tôi phải đi trước. Hẹn gặp lại cô sau” _ “Thích Thần nói xong, cũng nhanh chân bước ra hướng cửa chính mà đi.

Giờ chỉ còn một mình Ái Nha ở tại nơi này, cô nhìn bóng lưng dài của Thích Thần dần dần khuất xa ở cánh cửa. Heyyyy Cô chỉ biết thờ dài một hơi rồi quay gót bước đi về hướng phòng của An An.

Một mình An An ở lại trong phòng. Bên ngoài bầu trời rất đẹp, nhưng tâm trạng của cô cực kì phức tạp, nước mắt từ đâu mà bắt đầu chảy dài xuống trên hai gò má tái nhợt lại của cô. Ở bây giờ tim cô cảm thấy đau, không biết từ lâu nay cảm giác này đã dần dần phai mờ, nhưng tại sao hôm nay nó lại nổi dậy lần nữa, làm cho cô đau đớn dữ dội. Bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp nhẹ nhàng bầu chắc lại bên ngực trái, cố gắng bầu cho tim nó đừng đập lộn xộn nữa. An An tự nghĩ thầm: “Mấy có ngừng đập điên như vậy chưa... không tao sẽ lấy mảy ra khỏi chỗ đó đấy”.

_ “Em làm sao vậy An An???” _ Ái Nha quan tâm hỏi cô, nhìn cử chỉ của An An cô biết cô bé đang rất đau khổ. Ái Nha có hơi bối rối không biết phải làm sao để an ủi cô bé đây. Ái Nha nhẹ nhàng bước lại gần chỗ An An.

_ An An hơi bối rối, nhẹ lấy tay lau đi nước mắt ở trên má, nụ cười hiện lên khuôn mặt An An yếu ớt _ “À em không sao hết. Chị đến lúc nào mà em không có hay vậy???” _ Cô nhẹ nhàng nhìn Ái Nha rồi nói.

_ “Chị vừa mới đến thôi em. Hôm nay, em thảo luận họp đồng mới ra sao rồi??? Thành công không em???” _ Ái Nha dù biết nhắc đến họp đồng mới sẽ làm cho An An lại nhớ đến Trần Viễn. Nhưng cô chỉ có tâm tốt muốn hỏi thăm An An về chuyện của công ty, sợ An An không đủ sức mà làm họp đồng lớn như vậy.

_ “Cũng thuận lợi lắm chị.” _ An An khẽ nhếch môi cười một cái nhẹ với Ái Nha. Cô muốn cho Ái Nha biết rằng mình vẫn bình thường không có vấn đề gì, chỉ sợ Ái Nha lại lo lắng cho chính mình. Nhưng thật sâu trong tâm cô lại đang gào thét, trái tim cứ đau nhứt dữ dội.

_ “Vậy em có cần chị giúp em một tay không???” _ Ái Nha nhìn sơ qua nét mặt An An, có một chút nào đó không ổn. Hình như vừa rồi con bé đã khóc đấy, giờ thì cô mới để ý thấy, giọng nói của Ái Nha đầy sự quan tâm _ “Em đã khóc sao???” _ Nét mặt Ái Nha nghi ngờ nhìn An An nói.

_ An An lắc đầu lia lịa _ “Em không có” _ Cô lại né tránh qua chuyện khác _ “Mình em đủ sức để làm họp đồng đó. Chị cứ yên tâm mà lo bù đắp tình cảm của mình đi. Lo cho rồi đến tối lại trần trọc nhớ đến người nào đó mà không ngủ được. Lại trách cứ em thì khổ cho cái thân nhỏ bé của em. hahaha” _ An An cười toe toét một trận dài.

_ “Em... em dám chọc chị sao cô bé” _ Ái Nha nhẹ cốc lên đầu của An An, khuôn mặt cô trở nên đỏ hồng lên nhiều.

_ “Oa... Có người mặt đỏ lên rồi kia.” _ An An cười lớn lên _ “Nhưng mà em nào dám chọc chị. Em vô tội nha!!!” _ An An ra vẻ mặt vô tội nhìn Ái Nha. _ “Em chỉ nói ra sự thật thôi. Chứ em đâu có chọc chị”

_ “Em dám chọc chị hả... chị cho em biết tay” _ Ái Nha cù lét vào eo của An An.

_ “hahaha... haha... chị ơi... tha cho em... em không nói nữa là được rồi” _ An An ngồi trên xe lăn, giọng cô bé cười vang lên cả phòng.

_ “Không... Chị sẽ không tha cho em đâu em đừng có mơ” _ Ái Nha tiếp tục cù lét vào em của An An.

_ “Ấy nhột chết em chị... Chị ơi anh Thiên Vỹ đến kia” _ An An liếc qua cửa nhìn, nhìn tưởng người cao ráo bước vào. Cô biết đó không ai khác chính là Thiên Vỹ. Đúng là anh là vị cú tin của cô mà. Nếu anh không kịp đến chắc cô bị cù loét cười cho đến rơi nước mắt luôn quá,

_ “Em xạo với chị à. Định dùng anh ấy ra để uy hiếp chị sao. Em đừng có mơ” _ Ái Nha vừa cười vừa nói. Đúng là cô bé này biết treu ghẹo cô mà, muốn dùng anh Thiên Vỹ ra để cô buông tha cô sao đừng có hồng.

_ “Chị không tin em cứ quay lại thử nhìn xem coi em có xạo chị không?” _ Khuôn mặt An An trở nên nghiêm túc hơn, sao chị suốt ngày chỉ biết chọc cô thế nhỉ, làm cô cười đến muốn đau cả cổ họng đây nè.

Ái Nha liền quay đầu nhìn lại, đúng là An An không hề nói dối. Khuôn mặt quen thuộc của chàng trai hiện lên trước mặt Ái Nha. Cô nhìn chàng trai khẽ cười dịu dàng nói _ “Anh đã đến từ lúc nào vậy???” _ Ái Nha nói dứt lời liền buông bàn tay nhỏ nhắn ra khỏi cái eo của An An.

Thiên Vỹ đứng dựa vào cánh phòng, khẽ nhìn về hướng hai cô gái ở trong phòng mà nói “Anh cũng đến lâu rồi.Nhìn thấy hai chị em em đùa nhau vui vẻ như vậy nên anh không muốn làm phiền không gian riêng của hai người”

An An dùng giọng ai oán nói “Anh sao không lên tiếng sớm một chút,anh mà đứng đó bất động lâu chắc chắn em chết vì bị cù loét quá”._Nhìn Thiên Vỹ An An dùng khuôn mặt trách móc nhìn anh.

Ái Nha liếc An An một cái,gọng nói hề hung hăng “Em còn nói nữa chị sẽ cù loét em tiếp đây.”

An An đưa hai tay lên cao ra vẻ đầu hàn,cái đầu nhỏ xíu của An An lắc lư lia “Thôi chị tha cho em đi.Em chịu thua rồi mà”

_ “Thôi chúng ta cùng đi ra ngoài ăn trưa đi.”_ Thiên Vỹ khẽ liên tiếng giọng nói đầy ám áp,nếu cứ để tình trạng như thế này diễn ra không biết hai người họ sẽ chơi trò này đến bao lâu mới dứt.

_ “Em có muốn đi không An An???”_Ái Nha khẽ hỏi.

_ “Em. ...”_ An An không biết nên đi hay là ở lại,nếu đi thì có thời gian đâu để hai người đó dành một chút riêng tư cho họ,đi thì lại làm kẻ thứ ba chen chân vào giữa hai người.Nhìn hai người đó hạnh phúc bên nhau,thì chắc cô cảm thấy ghen tị mà chết sớm quá.An An ra quyết định,lắc đầu một cái_ “Thôi em không đi đâu,chị cùng với anh Thiên Vỹ đi được rồi”

_ “Em có đi không???”_Ái Nha đưa tay lại gần eo của An An.Có ý hăm dọa nếu An An không đi sẽ cù loét An An tiếp.

_”Được em đi ngay”_An An không cam tâm mà trả lời.

Ba người vui vẻ ra ngoài,An An được Thiên Vỹ đẩy xe lăn đi ra.Vì chân cô lúc này vẫn còn đau nên phải ngồi trên xe lăn.Rồi cả ba người cùng đi lên một chiếc xe đen sang trọng.Khoảng 15 phút đến một nhà hàng lớn.Ngồi vào vị trí trên bàn ba người điều cầm một cái menu ở trên tay,để ngay trước mặt mà xem

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ái Nha cầm cuốn menu trên tay coi đi coi lại, rút lại cô cũng không biết nên chọn món nào thích hợp để ăn nữa._ “Anh và An đã chọn được món gì chưa vậy???”Em không biết chọn món nào hết???”Hai người chọn đi.”_Ngẩng đầu lên Ái Nha quay qua nhìn Thiên Vỹ một cái,lại nhìn thẳng An An đang ngồi trước mặt mình rồi nói,cô muốn xem coi hai người đã chọn được món ăn nào chưa,nhưng đập vào mắt đẹp của Ái Nha là khuôn mặt quen thuộc của người ngồi đối diện cách cô không xa,khuôn mặt Ái Nha trở nên âm trầm khó đoán.

_ “Em cũng không biết chọn món nào hết.Hay hôm nay giao cho anh Vỹ chọn món ăn đi.”_An An nhẹ giọng nói,đúng thật cô cũng không muốn ăn tí nào.Tâm trạng khó chịu như thế này, nhìn đồ ăn thôi cô cũng đã có cảm giác no rồi,huống chi bỏ nó vào miệng làm sao nuốt trôi nổi,giờ còn kêu cô chọn món ăn thì càng không có tâm trạng để mà chọn.

_ “Nếu không ai biết chọn món nào thì mình đi nơi khác ăn đi.Chị thấy ở đây không ngon lắm,còn ít món nữa.,Chị biết có một chỗ này ngon lắm nè.Đi nào chúng ta đi đến nhà hàng khác mà ăn.”_Ái Nha lời kéo Thiên Vỹ đứng lên,gọng nói hỏi thúc mọi người,động tác nhanh nhẹn,cô cũng đã đứng lên.

An An và Thiên Vỹ ra về mặt khó hiểu nhìn Ái Nha.Tại sao lúc vừa rồi ngồi trên xe cô còn tâm tấp khen nhà hàng này có đầu bếp nấu ăn rất tuyệt.Bây giờ thì liền thay đổi một cách 360 độ như thế này.Lại càng khó hiểu hơn,hôm nay con mắt của Ái Nha có bị hoa mờ không nữa.Cái menu này có trên 100 món ăn,bọn họ còn không biết chọn món nào nữa ,mà cô lại nói rằng nó ít món,.An An và Thiên Vỹ nhìn nhau rồi lại liếc nhìn Ái Nha như một sinh vật lạ.

_ “Sao mọi người còn chưa chịu đi.Nhanh nào”_Ái Nha giọng hỏi thúc nói,không chịu đi sẽ rất là nguy hiểm nha,Ái Nha nói thầm trong lòng.

An An ra về từ chối “Ồ nơi này ăn là được rồi chị.Em thấy ăn ở đây cũng ổn mà chị.Với lại cái chân em như thế này thật là bất tiện nha.Nên quyết định ăn ở đây nha chị”_An An mỉm cười nói.Nếu mà cứ đi đi lại lại như vậy chắc cái chân cô không tàn phế cũng thành tàn phế.Mà đi lại như vậy thật bất tiện quá.

_ “Ừa.An An nói cũng đúng đó.Thôi chúng ta cứ ở đây mà ăn đi.Anh cảm thấy đói lắm rồi”_ Thiên Vỹ xoa xoa cái bụng của mình rồi than ngắn thở dài nói.Đúng là anh thấy đói rồi,từ sáng giờ chưa ăn gì mà.Bây giờ mà lại đi nơi khác,chắc cái bụng của anh nó kêu ầm ĩ cho mà xem.Như thế thì thật xấu hổ chết đi được.

Về mặt vui vẻ của Thiên Vỹ đột nhiên tối xảm lại,vì cái liếc của Ái Nha đối với anh.Anh thầm nghĩ trong lòng :không biết mình đã làm sai tội gì mà lại bị liếc như vậy.Anh chỉ nói ra sự thật trong bụng mình thôi mà.Thiên Vỹ lại lộ ra vẻ mặt ủy khúc,mà trên trán lại hiện ra dấu chấm hỏi rằng anh đã làm gì

sai???

“Thôi em chọn món giúp hai người nha!!!” An An nhìn hai người họ thầm cười, cứ như vậy biết khi nào ăn xong nên cô đành chọn đại món. Nhìn lướt qua menu rồi cô nhìn boy` bàn kêu vài món. An An lại ngẩng lên nhìn Ái Nha. Đôi mắt của chị ấy có cái gì đó lạ làm sao, cô tò mò hỏi “Chị nhìn gì ở phía sau lưng em vậy. Hai răng mắt em dính gì sao???” Vì này giờ cô cũng đã nhìn thấy Ái Nha cứ nhìn về phía đó một cách rất kì quái, hay là mặt cô khó coi sao???. An An suy nghĩ mãi mà không ra nên lại đi hỏi Ái Nha cho chắc.

“Đâu có gì đâu em. Mặt em cũng không bị dính gì hết” Ái Nha liền xua tay và lắc đầu rằng không có gì ở phía sau cả, nhưng giọng nói của cô lại bói rồi.

“Thật không đó. Thôi em phải xem thử rằng phía sau có gì mà để cho chị chú ý đến như thế” An An cười vui vẻ nói, trong khi chờ đợi người bồi bàn đem thức ăn ra, có việc gì đó làm thì cũng tốt. Với lại cô cũng muốn biết phía sau đó có gì mà để cho chị ấy chú ý đến thế.

“Đừng...” Ái Nha chưa kịp nói dứt câu thì An An đã quay đầu lại rồi. Khuôn mặt cô tối xầm lại. Mẹ nó sao lại vậy chứ, đi đâu ăn lại đi vào cái nhà hàng này để cho đụng mặt người đó. Ái Nha thầm mắng trong lòng. Cô không biết nên làm sao nữa. Lúc này biết vậy là bằng mọi cách phải lôi kéo hai người này đi nhà hàng khác ăn là tốt rồi. Để tình trạng khó xử như vậy xảy ra thật không biết phải làm sao đây???

An An xoay lại nhìn thì đập vào đôi mắt sáng rực long lanh như nước của cô là một khuôn mặt đẹp như tranh của Thích Thần. Hình ảnh lúc này Thích Thần đang nuốt thức ăn vào miệng cho Khuê Nhã. Nhìn cử chỉ thân mật của hai người mà tim An An như rướm máu, khuôn mặt của cô lập tức trắng bệch ra và đôi mắt đẹp đã tối đen lại từ lúc nào. An An cứ nhìn chăm chú vào hai người đó. Đôi mắt của cô trở nên đau thương hơn nhìn về hướng Thích Thần và Khuê Nhã.

Ở bàn ăn cách xa đó Thích Thần lúc này cũng đã phát hiện ra An An nhìn về phía mình. Nhưng tại sao đôi mắt cô gái đó nhìn về phía anh với một cách rất chăm chú như vậy??? nhưng lại còn thể hiện sự bi thương trong đôi mắt long lanh đó. Đôi mắt đó lại có cái gì cứ thu hút tâm mắt của Thích Thần không rời khỏi được. Bàn tay đang cầm muỗng của anh cũng ngưng lại không dứt cho Khuê Nhã ăn nữa. Thích Thần cứ nhìn An An một cách kì lạ như đang dò xét cái gì đó trong đôi mắt của cô.

An An phát hiện ra Thích Thần đang nhìn cô, cô e dè bói rồi quay đầu lại. Cô lại nhìn thấy có bốn con mắt nhìn chăm chăm về phía cô. “Làm sao vậy??? Làm sao hai người cứ nhìn em một cách kì lạ như vậy??? Như em là sinh vật lạ mới xuất hiện vậy” An An nói giọng nhỏ lại như không còn hơi nữa.

“Em có sao không An An??? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không???” Ái Nha quan tâm hỏi, biết là hỏi như thế cũng dư thừa. Nhất định An An đang rất đau buồn mà. Lại không muốn An An phải khó chịu như thế. Nên Ái Nha tiếp tục ra đề nghị “Hay mình đi về đi”

“Không em không sao cả. Chúng ta ăn đi” An An cũng không phát hiện ra rằng đồ ăn đã giốn đến từ lúc nào. Liền cầm muỗng lên mút thức ăn.

Không khí như thế này mọi người đều không nuốt nổi thức ăn vào bụng mà. Mặc dù ai nấy cũng đã mút lấy thức ăn rồi. Thiên Vỹ mặc dù muốn lên tiếng hỏi là lúc này đây đang xảy ra chuyện gì??? Anh cũng ngẩng lên nhìn về phía mà lúc vừa rồi An An cùng Ái Nha đã nhìn. Nhưng mà anh cũng không tìm ra vấn đề là chuyện gì đã xảy ra. Thiên Vỹ lại càng không dám lên tiếng hỏi sợ làm không khí trở nên căng thẳng hơn. Nên anh cũng đành giữ im lặng.

“Anh làm sao vậy??? Sao không dứt cho em nữa???” Khuê Nhã nói giọng êm dịu, nghe thanh âm của cô làm người ta như đang nghe thấy một tiếng hát thanh thoát vậy.

“À. Không có việc gì đâu. Mình cùng tiếp tục ăn đi” Thích Thần nhờ giọng nói của Khuê Nhã làm anh ra đi khỏi suy nghĩ trong lòng.

“Vâng anh” Khuê Nhã dịu dàng nói. “Nhưng em thấy anh sao cứ nhìn về hướng đó vậy???” Khuê Nhã chỉ tay ngược về phía sau. Lúc này cô đang ngồi đối diện với Thích Thần nên phải chỉ tay ngược lại.

“Không có gì đâu anh đang nhìn một người quen thôi. Định lại chào nhưng thôi khỏi đi.” Thích Thần lãnh đạm nói, dùng một cái cớ không thích hợp lắm. Nhưng chỉ nói vậy thì mới né tránh được ánh mắt dò xét của Khuê Nhã.

“Hay anh qua bên đó chào người ta một tiếng đi.” Khuê Nhã quay ra phía sau, đảo mắt lia lịa nhìn. Thì thấy quá nhiều người không biết là ai.

“Anh nghĩ là không cần. Thôi mình ăn đi để thức ăn nó nguội hết.” Thích Thần nói, nếu mà qua bên đó chào bọn họ thì không thích hợp cho lắm.

An An, Ái Nha cùng Thiên Vỹ, bọn họ ai cũng đều không nuốt nổi thức ăn nên đành tính tiền sớm, không khi như vậy ai còn có tâm trạng mà ăn uống được. Cả ba đứng lên bước ra về, nhưng không ngờ bàn ăn của Thích Thần cũng tính tiền luôn, Thích Thần cùng Khuê Nhã cũng hướng ra phía cửa chính mà đi. Ái Nha thầm oán trong lòng, chết thật không biết sao lại đụng mặt ở hướng đi nữa chứ. Đã cố gắng muốn tránh né lại còn gặp ngay cửa chính. Đúng là ông trời có tình trời ghẹo An An mà. Ái Nha thầm oán hận ông trời, không biết phải đối phó tình cảnh này như thế nào đây. Cô liếc nhẹ một cái nhìn cử chỉ thân mật của hai người này. Một người thì ôm eo một người, người thì dùng ánh mắt đầy tình ý nhìn người kia. Như vậy An An nhìn thấy sẽ đau khổ lắm đây.

Thích Thần nhìn An An khẽ nhếch môi cười xả giao “Xin chào. Lại không ngờ gặp chủ tịch Trần ở đây nha. Mình đúng là rất có duyên” Thích Thần lại chú ý đến người bên cạnh An An là Ái Nha “Lại cũng có duyên gặp cô nữa”

“Vâng tôi cũng không ngờ.” An An đáp nhẹ, đôi mắt lại như muốn dâng lên cánh tay của Thích Thần đang ôm lấy eo của Khuê Nhã. Đôi mắt long lanh của An An đã ướt đẫm, nước mắt như muốn chảy ra ngoài rồi. Tại sao lại như vậy chứ??? “Ồ thật có duyên” An An nhẹ nhàng đáp, giọng có hề bói rồi.

Chương 41

“Những người này họ là ai vậy anh???” Lúc này đây Khuê Nhã mới lên tiếng hỏi, giọng nói của cô nghe rất êm tai. Cô cảm nhận rằng những người này cô chưa từng quen biết qua và chưa thấy qua bao giờ, và cô cũng chưa từng gặp qua họ. Nhưng có một người con gái đôi mắt long lanh đó đang nhìn cô hình như cô đã thấy qua ở đâu rồi mà giờ cô lại không thể nhớ ra được cô gái đó là ai. Khuê Nhã trầm tư vài giây trong suy nghĩ của mình.

“Đây là cô Trần An An. Còn hai người còn lại anh không biết tên” Thích Thần thần nhiên và lạnh lùng nói, thuận tiện anh chỉ tay về hướng An An. Anh cũng thật chưa biết hai người còn lại tên gì, mặc dù đã nói chuyện qua với cô gái đó rồi (ý nói là Ái Nha đó). Nhưng mà anh cũng chưa kịp thời hỏi tên của Ái Nha.

“Chào cô tôi là Trần An An. Có thể gọi tôi là An An được rồi, rất hân hạnh được gặp cô” An An nhã nhặn giới thiệu tên của mình thêm một lần nữa, cô khéo léo đưa bàn tay mình lại và lịch sự bắt tay với Khuê Nhã. Cảm lấy tay của Khuê Nhã cô cũng có phần ghen tị, tại sao cô gái này đã chiếm hết phần xinh đẹp của những người con gái khác hết. Ngẩng đầu lên cô nhìn vào đôi mắt phượng long lanh như hai giọt sương, cùng với thân thể nhỏ nhắn nhưng rất yếu đuối làm cho người khác muốn chăm sóc bảo vệ, còn có một giọng nói rất ấm áp mà nghe rất êm tai. An An cảm thấy mình so với cô gái này có vài phần thua kém vô cùng.

“Tôi cũng rất vui được gặp mặt cô. Tên của tôi là Khuê Nhã” Khuê Nhã dịu dàng nói, nhẹ nhàng cúi người xuống bắt lấy tay An An đang đưa lên chờ mình nắm lấy. Tay Khuê Nhã đã nắm chặt lấy tay An An. Khuê Nhã nhẹ nhàng dùng đôi mắt đảo qua chăm chú nhìn vào đôi mắt long lanh của An An. Cô cảm giác không biết tại sao người con gái này lại cho cô cảm giác rất bất an trong lòng. Trong đầu Khuê Nhã thầm nghĩ ra những điều mà cô xem như không thể nào có cơ hội, cô cũng cố gắng xua tan đi cái suy nghĩ đó của mình. Vì cô nghĩ mình đã quá đa nghi thôi. Làm sao có thể ghen tuông với một người ngồi xe lăn như thế.

“À tôi quên giới thiệu.” An An giờ mới nghĩ đến còn hai người nữa cô chưa giới thiệu, cô nhìn về hướng Thiên Vỹ cùng với Ái Nha mà nói, cô đưa bàn tay về hướng họ “Đây là Thiên Vỹ, còn đây là Ái Nha. Họ đều là người nhà của tôi hết” An An mỉm cười nói, đúng là hai người này không phải là người nhà của cô, nhưng đã từ lâu cô đã xem họ là người thân của mình rồi. Từ ngày mà Trần Viễn bỏ cô ra đi, đi về một chân trời mới. Thì trên thế giới này chỉ còn lại Ái Nha, Thiên Vỹ là người quan tâm cô nhất. Nên An An cũng xem họ là người thân duy nhất của mình.

“Ra là như thế. Tôi có thể mời mọi người đi uống cafe không???” Khuê Nhã ra đề nghị, xem như là một phép lịch sự mới người bạn mới quen đi.

“Cảm ơn lời mời của cô. Nhưng hiện tại, ở công ty của chúng tôi còn việc phải xử lý. Nên chúng tôi phải về sớm. Có gì lần sau nha!!!” Ái Nha lặng lẽ từ chối khéo, giọng của cô đầy áy náy, thật ra không phải là công ty có việc quan trọng. Nhưng vì Ái Nha không muốn An An khó xử. Vì lúc này, cô quan sát nét mặt trắng bệch của An An này giờ. Cô biết tâm trạng của con bé không tốt. Nếu còn ở đây mà dây dưa kéo dài thời gian ra, chắc An An sẽ đau khổ lắm. Nên đành từ chối khéo mà về nhà sớm thì tốt hơn. Nhìn cô gái trước mặt mình đây, bề ngoài có thân thể nhỏ nhắn nhưng với con mắt cô ta nhìn An An là biết khó mà đối phó rồi.

“Xin lỗi chúng tôi phải đi về trước đây. Hẹn gặp lại hai người sau” An An dịu dàng nói, giọng có phần không được tự nhiên cho lắm. “Thôi mình đi chứ” An An dù biết trong lời nói từ chối của Ái Nha có phần khó hiểu lắm, vì trong công ty cũng không có việc gì quan trọng cần phải về giải quyết gấp. Nhưng nếu Ái Nha đã từ chối, cô biết chắc chị ấy có nỗi khổ riêng không tiện nói ra vào lúc này đây. Về đến nhà rồi hỏi sau cũng được.

“Ừa. Vậy hẹn gặp lại mọi người sau nha. Mình cũng đi về thôi anh” Khuê Nhã nhẹ giọng nói, sau đó cô cũng thuận tay nắm lấy bàn tay của Thích Thần mà đi thẳng về hướng cửa.

“Ừa. Tạm biệt” Thích Thần thờ ơ đáp, cũng tùy ý cho Khuê Nhã nắm lấy bàn tay của mình mà kéo đi ra khỏi nhà hàng Thích Thần từ nãy giờ vẫn im lặng không nói câu nào, vì anh đang bận tâm quan sát khuôn mặt đang thay đổi của An An. Đôi mắt u sầu thương tâm của An An làm anh thật sự muốn biết trong đó đang nghĩ gì có vẻ như rất bị thương kia. Lúc nào cô gái này cũng nhìn anh với đôi mắt thương tâm như thế??? thật ra là cô đang bị làm sao mà phải nhìn anh như thế??? Anh nghĩ mãi mà cũng không biết anh đã làm gì khiến cô gái này phải thương tâm như thế. Anh lại phát hiện mình rất có nhiều điểm lạ. Từ trước đến nay ngoài một mình Khuê Nhã ra không có cô gái nào khiến anh phải chăm chú quan sát và bận tâm như thế. Nhưng người có đôi mắt bị thương này lại khiến anh bận tâm. Rồi anh cũng bỏ ra suy nghĩ đó, chắc do anh cảm thấy cô gái này cũng khá thú vị nên anh cũng muốn tò mò tìm hiểu.

* Về Nhà Trần Gia *

“Chị thật ra chị đã biết anh ấy giống Trần Viễn đúng không??? Em nghĩ anh ấy là Trần Viễn và chú đã về với chị em mình rồi đúng không chị.” An An mạnh mẽ ra quyết định nói, có phần kích động.

“Em à. Trần Viễn anh ấy đã chết rồi em à. Người đó không phải Trần Viễn đâu An An” Ái Nha nhỏ giọng nói, bàn tay cô để nhẹ trên vai An An vỗ nhẹ nhàng như là lời an ủi cô bé. Người như Thích Thần không thể nào Trần Viễn được, mặc dù khuôn mặt của anh ta với Trần Viễn giống nhau như từ trong một cái khuôn mà đúc ra vậy. Có vài điểm anh ta không giống Trần Viễn chút nào, cử chỉ lời nói, đôi mắt lạnh như băng đó. Và cái vẻ thờ ơ vô tình đó của anh không giống như Trần Viễn. Nếu mà Trần Viễn còn sống không thể nào thấy An An người mà anh yêu thương nhất trên đời lại bỏ mặc như thế. Vì Ái Nha biết với tính khí của Trần Viễn sẽ không bỏ mặc cô bé thổng khổ như vậy. Do đó, cô có thể chắc chắn người đó không phải là Trần Viễn.

“Nhưng em có một linh cảm rằng người chết lúc trước không phải là Chú Viễn.Mà người em gặp lúc rồi mới chính là Chú Viễn chị à???”_An An nhớ lại lời nói lúc trước của Ái Nha.Lúc cô bất tỉnh được một tháng rồi tỉnh lại nghe lời Ái Nha nói như tiếng sét đánh trong tai mình,rằng có một chiếc xe đã đụng vào xe Trần Viễn.Nhưng không thể tìm thấy sát anh đâu,rồi khoảng nửa tháng sau.Có người phát hiện ra được một cái sát chết nằm trong đám cỏ như đã bị thiêu cháy ,ở gần hiện trường tai nạn xe của Trần Viễn.An An cùng Ái Nha đi nhìn xem đó có phải là Trần Viễn không.An An quá kích động luôn không tin vào sự thật.Cô nghĩ người này là giả không phải là Trần Viễn.Nhưng người dám định thi thể đã xét nghiệm ADN trùng khớp với ADN của Trần Viễn.Những tia hy vọng mong manh của An An lúc đó sụp đổ xuống vệt sâu.Kép qua người đó chính là Trần Viễn An An cảm giác như cả thế giới của cô không còn sự sống nữa.Trái đất lúc đó như ngừng quay chuyển vậy.Mà lúc này đây cô cảm giác người lúc trước không phải là Trần Viễn.

“Em à Trần Viễn đã chết rồi.Em đừng mong tưởng nữa hãy buông tay đi em.Chị nghĩ rằng em sẽ làm được.Em cứ đau thương ,buồn phiền không lo cho tương lai của mình như vậy.Em nghĩ Trần Viễn chết có thể an lòng mà nhắm mắt sao em.Em phải cố gắng sống anh ấy mới thanh thản mà ra đi.Với lại người con trai như Thích Thần đây không thích hợp với em đâu.Và anh ta cũng không phải là Trần Viễn anh ta là Thích Thần.Em phải nhớ cho kỹ đều đó anh ta chính là Thích Thần”_Ái Nha cố gắng an ủi,cô cố tình lặp đi lặp lại cái tên Thích Thần,do cô không muốn An An cứ lầm tưởng Thích Thần chính là Trần Viễn.Vì cô không muốn An An phải sống trong hình bóng của Trần Viễn mãi.Cô bé phải thoát ra khỏi cuộc sống đó,phải sống cho chính cô bé và Trần Viễn nữa.Do sự thật cái chết của Trần Viễn đã làm An An sụp đổ vô cùng.Nhớ lại lúc đó,cô cảm thấy cái chết của Trần Viễn còn quá khủng khiếp khó chấp nhận nữa,huống chi một con bé nhỏ tuổi như An An đây phải chịu cảnh mất hết cả người thân.Nếu bây giờ cô bé cứ sống trong hình bóng đó mãi mãi sẽ không sống tốt được.Nên cô kiên quyết giúp An An thoát ly ra khỏi cuộc sống của quá khứ.

“Nhưng mà...”_An An thống khổ cố gắng nói ra lời trong lòng mình,nhưng lời chưa nói hết ra đã bị Ái Nha cắt ngang rồi.

“Không nhưng gì hết.Khuya rồi ngủ sớm đi.Chị nói rồi người ấy không phải là Trần Viễn.”_Ái Nha trừng mắt nhìn An An một cái,như là lời cảnh cáo của cô không muốn An An nói tiếp.Ái Nha cẩn thận đặt An An đang ngồi dựa vào giường,nhẹ nhàng đặt cô bé ngồi xuống giường.Đắp mền lại cho cô bé cẩn thận,như chăm sóc một người em gái một cách cẩn thận.Sợ sơ xảy sẽ làm cho con bé bị cảm hay tổn thương._“Được rồi...Chúc em ngủ ngon.Chị đi về đây”_Ái Nha nói nhỏ,rồi đồng thê đứng lên.Hướng cánh cửa phòng An An mà đi.

“Chị đi cẩn thận nha.Em chúc chị ngủ ngon”_An An nói giọng nhỏ.

Ái Nha bước ra hướng cửa chỉ nghe giọng của An An nhỏ dần lại ở phía sau.Cô không đáp lại câu nói của An An.Mà môi cô khẽ nhếch lên một nụ cười nhỏ như là đang mỉm cười.Lúc nào,cô bé đó cũng khiến cô phải bận tâm như thế.Nhưng cô cũng không cảm thấy phiền lòng và mệt mỏi.Vì sự quan tâm của cô cũng được An An đáp trả.Ái Nha cũng cảm nhận rằng An An cũng rất là quan tâm đến mình.

Một chiếc xe AUDI màu trắng bạc đậu trước cổng nhà họ Trần.Đèn xe màu xanh chói sáng nhấp nháy ở ngoài cổng.Trong chiếc xe có một thân ảnh cao ngất ngưỡng đang ngồi.Nhìn thấy Ái Nha bước ra ngoài,người ngoài xe chính là Thiên Vỹ.Cũng nhẹ nhàng mở cửa xe mà đi ra.Anh vòng ra cửa bên kia cẩn thận mà mở cửa xe cho Ái Nha đi vào.Rồi anh cũng ngồi lên vị trí tài xế của mình.

“Cô bé ngủ rồi à!!!”_Thiên Vỹ quan tâm hỏi,anh vừa tập trung lái xe đôi khi liếc qua nhìn Ái Nha chăm chú.

“Em cũng không chắc là con bé ngủ chưa.Nhưng có thể chắc chắn là nó đang nằm yên trên giường”_Ái Nha nhấn nhò nói,nghĩ đến việc của An An mà cô cảm thấy rồi.Cô tưởng sau một năm An An có thể hồi phục lại tinh thần, thì mọi việc đã ổn định lại rồi.Ai ngờ xuất hiện thêm một Thích Thần nữa.Không biết sẽ xảy ra thêm chuyện gì nữa đây.Cô thật sự không dám tưởng tượng đến.Như vậy,cứ mặc kệ cho tương lai quyết định đi.Suy nghĩ nhiều cũng không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Em cảm thấy không khỏe ở đâu sao???”_Thiên Vỹ giọng nói có phần lo lắng.Anh nhẹ đặt bàn tay lên trên trán Ái Nha xem cô có bị cảm nóng chỗ nào không???Cảm giác được cô không bị nóng anh cảm thấy lòng mình nhẹ ra một chút.

“Em không cảm thấy không khỏe ở đâu hết”_Ái Nha thản nhiên nói,nhìn về mặt lo lắng quan tâm của anh.Cô cảm giác trong lòng một tràn ấm áp kéo đến, khiến trái tim của cô đập liên hồi.

Thiên Vỹ thở phào nhẹ nhõm,cô không có bị làm sao, là anh cảm thấy khỏe trong người rồi“Vậy hôm nay?Em hình như hôm nay có những cử chỉ rất khác thường thì phải?”_Thiên Vỹ tiếp tục nói,câu hỏi này anh muốn hỏi từ lúc đưa An An về rồi.Nhưng nhìn nét mặt không ổn của An An.Anh không muốn gây thêm sự bi thương trên khuôn mặt đó.Vì vậy,anh đợi lúc đưa Ái Nha về mới hỏi.Trong lòng anh rất muốn biết là mọi người hôm nay đa diễn trò gì.

“Em không có cử chỉ gì lạ hết.”_Ái Nha lắc đầu nói,rồi cô cũng thở dài một hơi.Cô cảm thấy ngày này thật là một ngày vô cùng mệt mỏi.

“Em lại nói dối với anh sao.Nhìn nét mặt của em đã cho anh biết rằng em có chuyện phiền muộn rồi”_Thiên Vỹ nói,trong lời nói có vài phẩm trách móc

cô,cũng có phần nóng giận.Vì sao chuyện gì cô cũng muốn giấu không nói cho anh biết.Thật ra trong đầu người con gái đang ngồi bên cạnh anh đây đã giấu bao nhiêu tâm tư trong đó chứ.Tại sao không thích nói ra để cho anh chia sẻ với cô chứ???Sao cứ thích để mãi trong lòng như thế này???Cô không cảm thấy nặng lòng sao???Bản thân anh thì cảm thấy nặng trong lòng lắm đấy.

_ “.....”_Ái Nha im lặng không nói tiếp.

_ “Vậy người con trai vừa rồi là ai vậy???Để cho em và An An phải thất thần như thế”_Thiên Vỹ có vẻ nói lớn tiếng hơn một chút.Vì sự im lặng của Ái Nha đã muốn đánh phá tính kiên nhẫn của anh.Trong lòng anh cũng rất muốn biết người con trai đó là ai.Đã khiến cho tâm trạng của Ái Nha phức tạp như thế.Còn lôi kéo thêm An An vào đó nữa chứ.

_ “Không liên quan đến anh”_Ái Nha mặt mũi và lạnh lùng nói,cô không muốn nhắc lại chuyện quá khứ.Và bây giờ cô cũng không có tâm trạng mà giải thích cho anh biết vì sao hôm nay cô lại có những thái độ kì lạ đó.Mất Ái Nha nhắm chặt lại,cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Thiên Vỹ nhìn mình.

_ Thiên Vỹ cười nhếch môi khẽ nói,nét mặt có thoáng chút đau lòng và buồn phiền_ “Hay cho cô không liên quan đến anh”_Anh lại im lặng không nói thêm câu nào,chú tâm mà lái xe.Nhưng trong lòng hết sức đau buồn.Tại sao cô cứ đối xử lạnh nhạt như vậy với anh chứ.Không lẽ cô không muốn một lần tâm sự với anh sao???Có cái gì đáng cho cô phải chôn kín vào tận sâu trong lòng như vậy.Anh trầm mặt xuống rồi tiếp tục chú tâm lái xe.

Một đoạn đường không phải là quá dài.Nhưng so với không khí im lặng trong xe như quãng đường này rất rất dài.Xe cuối cùng cũng dừng lại trước một khu Đô Thị thuộc hạng cấp cao nhất nước.Thiên Vỹ xuống xe mở cửa ra,đi qua hướng cửa bên kia mà mở cửa cho Ái Nha.

_ “Em vào nhà ngủ đi.Chúc em ngủ ngon”_Thiên Vỹ nhẹ nói,tức giận lúc rồi cũng dần dần nguôi đi.Anh đóng cửa xe rồi ngồi lên vị trí xe.Nhẹ liếc mắt nhìn Ái Nha vẫn đứng yên ở vị trí cũ_ “Sao còn chưa chịu vào nhà”_Thiên Vỹ nói giọng như muốn thúc đẩy cô nhanh đi vào nhà.Nhưng tâm mắt vẫn nhìn cô mà khó hiểu.

_ “Em muốn nhìn anh về trước”_Ái Nha dịu dàng nói,gọng cũng có phần ngượng ngùng,khuôn mặt khẽ cười xuống một chút.Tự nhiên trong lòng cô thấy có lỗi,nên muốn nhìn anh về trước.

_ “Không được.Em phải đi vào trước”_Thiên Vỹ phản đối nói.Lúc này,cũng khuya rồi anh không muốn cô phải đứng đây nhìn anh về trước.Như thế anh không cảm thấy yên tâm tí nào.

_ “Vâng Anh!!!.Em vào nhà trước nha anh.Chuyện vừa rồi cho em xin lỗi.Anh ngủ ngon nha”_Ái Nha nói xong lời xin lỗi,ngượng miệng vội vàng chạy nhanh vào khu Đô Thị cao cấp.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp chạy như bị ma đuổi của cô.Thiên Vỹ khẽ nhếch môi cười hả dạ.Vừa rồi vì bị cô chọc cho tức giận muốn phóng hỏa luôn,nhưng nghe cô ngượng ngùng xin lỗi mình.Con giận trong lòng cũng tan biến.Khoảng năm phút anh thấy một căn phòng ở trên lầu 5 bật đèn.Anh yên tâm mà khởi động xe hướng xe ra khỏi khu Đô Thị cao cấp.

An An nằm trên giường rộng lớn,bàn tay nhỏ nắm chặt lại ra giường.Cô không biết có nên tin tưởng lời nói của Ái Nha không???Chị Ái Nha cứ khẳng định với cô rằng người đó không phải Trần Viễn.Nhưng sao cô cảm giác không đúng lắm,trong lòng cô có một linh cảm rằng người đó chắc chắn là Trần Viễn.Nhưng cũng không đúng nếu là Trần Viễn tại sao lại phải lạnh nhạt như thế với cô chứ.Nhắc đến Trần Viễn lại làm cho nước mắt của cô chảy dài xuống hai gò má đã dần tái nhợt vì đau đớn trong lòng.Nỗi nhớ Trần Viễn lại lần nữa kéo đến.Làm cho nội tâm của cô đau đớn vô cùng,thống khổ cùng nỗi nhớ làm cho nước mắt của An An cứ thế mà chảy mãi ướt lên trên áo gối.

Mấy ngày sao

Hôm nay,là ngày động thổ công trình xây dựng khu vui chơi giải trí,có sự hợp tác của hai công ty Khuê Thành và Trần Thị.Mọi người tụ tập đông đủ tại trước công trình để cắt băng đô động thổ cho công trình.Vì hai công ty lớn nhất hợp mặt xây dựng khu vui chơi này.Nên cũng có rất nhiều ki giá đến.Sau khi hai bên cắt băng đô xong,Tích Thần và An An tìm một bóng cây mát đứng.

_ “Rất vui được hợp tác với cô.Chúc công trình xây dựng khu vui chơi của chúng ta thuận lợi”_Thích Thần khẽ nhếch môi,cười như không cười.Anh khẽ đưa bàn tay ra bắt lấy bàn tay của An An.

_ “Vâng.Tôi cũng rất vui được hợp tác với anh”_An An khách khí nói,do dự đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra,bắt lấy bàn tay cứng của Thích Thần.An An nhẹ ngẩng đầu mình lên nhìn khuôn mặt quen thuộc kia của Trần Viễn,nhưng mà không phải là khuôn mặt của Thích Thần chứ.Anh sáng mặt trời chiếu nhẹ những tia nắng xuống khuôn mặt đẹp trai của anh.Lúc này đây An An dùng đôi mắt long lanh của mình mà ngẩng lên quan sát khuôn mặt anh.Thật nhìn thoáng qua anh giống với Trần Viễn vô cùng.Nhưng bây giờ cô có thể xác định người này không phải là Trần Viễn.Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của anh ta,nó như không có đáy vậy.Đôi mắt đó nhìn người khác như có vài phần lạnh lùng và xem thường sự đời.Khi nhìn cô thẳng vào cô,thì cô cảm thấy rét lạnh vô cùng.Còn bàn tay nắm lấy tay cô lúc này đây khiến cô cảm thấy có một cơn gió chạy vô người mình.An An phải rùn mình một chút.

_ “Cô An...”_Thích Thần muốn nhắc nhở cô,nhìn cô như không muốn buông tha cho bàn tay của anh,trán anh hề nhăn lại có vài phần khó chịu.Anh cảm thấy có nhiều người đang dùng con mắt tò mò nhìn cử chỉ kì lạ của anh và An An lúc này.Chỉ bắt tay thôi mà sao này giờ không buông ra???đó là câu hỏi trong lòng mọi người.Vì thế Thích Thần bắt đầu dỗi kêu tên An An.

_ “Hà>???”_An An nhờ tiếng kêu của Thích Thần kéo cô ra khỏi suy nghĩ của mình.Bây giờ cô có thể ra kết luận người này vẫn vĩnh viễn không là Trần Viễn được.Vì người anh tỏ ra như là một tân băng vậy, như thế anh ta không thể là Trần Viễn,một người cô yêu quý đó luôn dùng đôi mắt âm áp nhìn cô.Và luôn dùng bàn tay âm áp để truyền khí cho cô được.Cho cô cảm giác được có người luôn bảo vệ sự an toàn cho mình.Mà Thích Thần lại làm cô sợ.

“Cô có thể buông tay tôi ra được không???” Thích Thần lúc này có phần khó chịu,nhìn thẳng vào An An.Anh ra kết luận người con gái này đúng là không bình thường,lúc thì ngộ nhận anh là Trần Viễn,lúc thì nhìn anh ngờ ngác như mất hồn.Có khi lại dùng đôi mắt bi thương nhìn anh.Thích Thần bây giờ cảm thấy cô thật sự rất phiền phức mà.Nếu không phải cô ta là đối tượng hợp tác với anh có thể anh đã không lịch sự như vậy.Mà vun tay một cái cho cô té ra một bên quá.Sức kìm chế của anh có giới hạn vô cùng đó nha.

An An đỏ cả mặt,cô nhẹ buông tay anh ra “À. Thật ngại quá.Tôi xin lỗi anh” An An nhẹ cuối đầu xuống,không muốn nhìn thấy những ánh mắt của mọi người đang nhìn xem mình làm điều quý quý gì.Cứ tự nhiên nắm tay của người đàn ông này mãi mà không buông. Thật cô cảm thấy ngượng trước đám đông quá.Nếu như anh ta không nhắc cô,có thể cô không biết phải để mặt mũi ở đâu nữa.

“Không có gì” Thích Thần lạnh lùng đáp,lúc này mặt anh còn xem khó coi hơn,như là một tảng băng lạnh đang ở trên mặt anh vậy.Lúc này cô cũng còn xin lỗi quá muộn không nhỉ??Cô gái này có biết mình đang diễn trò cho mọi người xem không???

“Tôi có thể mời anh đi ăn cơm không?” An An lời vừa nói ra khỏi miệng,không biết nên rút lại như thế nào.Cứ tự nhiên như vậy mà mời người ta đi ăn cơm,không lẽ cô đang lưu luyến không muốn rời khỏi người đàn ông này hay sao???Hay là không muốn rời khỏi người có khuôn mặt giống Trần Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

An An biết mình là thân con gái mà lại tự tiện đi mời một người đàn ông ăn cơm thì quá mất thể diện đi.Nhưng bây giờ,thể diện có gì đáng giá bằng được nhìn thấy khuôn mặt mà ngày đêm cô thương nhớ.Đứng trước người đàn ông này,thể diện hay sự kiêu ngạo của cô không còn được phần trăm nào.An An chăm chú nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.Đôi mắt đẹp của cô như có những giọt sương đọng lại trong suốt,nó nhìn Thích Thần như cầu xin khóe môi anh nói ra hay chữ " Đồng ý" kia.

Thích Thần đứng động lại một lúc,không hề mở miệng nói một câu.Anh im lặng quan sát người con gái trước mặt này.Một câu cô ta thốt ra kêu anh là " chú ",hai câu cũng kêu anh là chú",ba câu cũng vậy...Nhưng tại sao con mắt cô ta nhìn anh không giống như nhìn một người chú tí nào.Đôi mắt ngân ngấn nước kia như một ánh mắt nhìn da diết người yêu đã lâu không gặp kia.Chứ đôi mắt đó không phải chứa sự thương yêu dành cho một người chú.Anh nhìn thẳng vào con người trước mặt quan sát và dò xét.Vài phút sao anh có thể đánh giá rằng người con gái này có những điều bí mật rất thần bí gì đó,mà người khác nhìn vào khó đoán được đó là bí mật gì.

Sau một thời gian như là rất rất lâu rồi.Có người nào đó như mất đi hy vọng.Nhưng đột nhiên lại có người nào đó nữa làm cho ai kia đang từ trong địa ngục bay thẳng lên Thiên Đường hạnh phúc vậy. Thích Thần chậm chậm lười biếng nhếch khóe miệng lên trả lời,một cách lạnh lùng " Được " Câu trả lời chỉ vồn vắn lấy một chữ này của anh,có thể cho thấy anh không có một chút nào là tình nguyện muốn đi,hay đúng hơn là anh đang miễn cưỡng bản thân mình phải đi ăn với người con gái tên nhạt này.

Thế mới có thể nói rằng sự miễn cưỡng của anh đã thể hiện ra trên mặt của mình rồi.Người khác có thể nhận ra được hết chín mươi chín phần trăm là anh không có một chút nào tình nguyện muốn đi ăn buổi cơm này,một phần trăm còn lại chỉ có thể là anh cho người nào đó một chút thể diện.Nhưng người nào đó từ này giờ vẫn đắm chìm trong hạnh phúc,không có thể nhìn thấy được sự miễn cưỡng và lười biếng của anh.Bởi vậy,người trong cuộc lúc nào cũng tốt,người ngoài cuộc lại sáng suốt hơn.Do đó,có thể nghĩ rằng khi người ta có được thứ mà mình mong muốn đã đạt được rồi,nên họ không cần suy nghĩ quan tâm đến xung quanh có thay đổi hay một biến cố lớn gì. Vì thế,An An không là một ngoại lệ nào trong những số người đó.

Thấy thời gian lâu như vậy mà An An cũng không nói ra một chữ nào.Anh nghĩ chắc rằng cô đã thay đổi ý định rồi.Anh nhẹ giọng nói,nhưng trong lời nói vẫn còn lạnh lùng và lười biếng " Sao rồi,Cô An không còn muốn đi sao??? " Câu hỏi cũng như câu khẳng định rằng cô đã đổi ý không muốn đi ăn nữa.Theo anh như vậy cũng gọi là tốt,nhân cơ hội này cô hình như có ý thay đổi ý định ban đầu.Anh phải góp lời để tránh khỏi mất thời gian ăn cơm với người con gái khó hiểu này.

An An nghe anh hỏi thế,vội vàng trả lời,đầu của cô cũng theo sự vội vàng đó mà lắc mạnh một cái " Ồ không em vẫn muốn đi " An An chưa bao giờ nghĩ mình lại rơi vào thế.

Thích Thần lại nghĩ,người con gái này đúng là rất phiền phức.Nếu cô gái này muốn ăn như vậy.Thì hôm nay,anh cũng sẽ từ thiện mà cho cô một chút thời gian,Dù gì hôm nay anh cũng rảnh không bận. " Ừ...Vậy chúng ta đi đâu ăn??? " Hai chữ chúng ta kia nghe như rất là thân thiết nhưng lại không một chút tình cảm thân thiết nào.

" Àh!!!Anh tự chọn đi.Em cũng chưa biết đi ăn ở đâu nữa??? " An An ngượng ngừng nói.Theo cô thì cho anh tự chọn nơi để ăn là tốt nhất.

Anh lại nghĩ cô đề nghị đi ăn,Nhưng mà cô không biết lựa chọn nơi nào để đi,thôi thì anh đành phải chọn vậy "Vậy đi ăn món Nhật đi " Anh buộc miệng nói ra.Không cần phải suy nghĩ xem người như cô đây thích ăn món gì,mất công phải mất thời gian.

Hai người họ rời khỏi công ty.Chân của cô không tiện để lái xe riêng.Nên bây giờ anh và cô cùng đi chung một chiếc xe,người ngồi ở vị trí tài xế cầm lái

không ai khác là anh.Bầu không khí trong xe rất yên tĩnh người ngồi vị trí bên trái không nói lời nào anh chú tâm vào công việc lái xe của mình.Còn cô thì cũng không biết phải nói những gì.Nên cứ im lặng là cách tốt nhất.

Thích Thần lái xe đến trước một quán ăn Nhật khá nổi tiếng.An An ngẩng người ra vài giây.Đây là một quán ăn khá quen thuộc với cô và chú,đã lâu lắm rồi cô không còn nhớ thời gian đã trôi qua bao lâu cô và chú không cùng nhau đến quán ăn này.Chỉ có mình cô cô đơn đến đây.Suy nghĩ của An An khá phức tạp không lẽ sở thích ăn món ăn Nhật của chú và Thích Thần lại giống nhau như thế.Cô nghi hoặc suy nghĩ trầm tư trong suy nghĩ của chính mình

Hai người cùng bước vào một quán Nhật thể hiện rất truyền thống Nhật,bên ngoài những bức tường tô đầy màu đen,bàn ghế,những chiếc đèn trần gắn liền với bê tông trên trần nhà và những cột trụ cũng đều là màu đen. Trái ngược với màu đen của nhà hàng,những người phục vụ lại mặc trang phục kimono màu trắng thể hiện sự sạch sẽ,và chén đĩa cũng là màu trắng sạch trong suốt.

Một người phục vụ nữ mặc trang phục kimono đi ra.Màu trắng của trang phục thể hiện sự tinh khiết cho người phục vụ này.Cô phục vụ lễ phép gật đầu chào,lời nói ngọt ngào_ "Xin chào quý khách.Mời quý khách chọn món ăn ạ"_ Cùng với lời nói cô phục vụ nhanh tay đưa ra 2 quyển menu cho hai người họ.Cô đứng thẳng mỉm cười chờ hai vị khách chọn món ăn.

An An và Thích Thần cầm lấy menu.Hai con mắt họ cùng nhau liếc qua nhìn cái menu.Ở đây có rất nhiều món ăn ngon của Nhật.

An An khẽ nói nhẹ " Cho tôi món:sushi,mì xào,bánh dâu tây." _Khi gọi xong những món ăn.An An tiếp tục chọn nước uống_ " cho tôi một ly nước cam " _An An ngược lên nhìn Thích Thần_ " Thế anh chọn được món ăn nào chưa???" _ Thấy cô đã gọi xong những món ăn mà anh vẫn im lặng chưa chọn món nào.Nên cô mới lên tiếng hỏi.Người phục vụ nhanh nhẹn ghi lại những món ăn mà An An đã chọn.

Thích Thần lặng lẽ nói " Cho tôi món:lẩu shabu,cánh gà nướng.." _Anh lại kêu thêm_ "Và cho tôi thêm 1 ly whisky".

Thấy hai người họ không còn gọi món ăn nào nữa.Cô phục vụ nhẹ nói " Xin quý khách đợi một chút.Món ăn sẽ đưa đến ngay."

Khoảng 10 phút sau.Những món ăn ngon đã bài lên đầy bàn.Anh cùng An An hai người không nói lấy một lời.Hai người chậm chậm thưởng thức những món ăn.bầu không khí ở bàn của họ khá yên lặng.Làm cho những người khách trong quán ăn này,ai cũng có ánh mắt nhìn về phía họ mang theo sự hiếu kì.Vì sao,những người này lại hiếu kì với Thích Thần và An An.Do quán ăn này ai cũng mang theo sự vui vẻ trên mặt cùng với những nụ cười ấm áp,những người khách đều ăn rất hạnh phúc,lâu lâu lại nói vài câu tán gẫu làm2 cho bầu không khí trong quán trở nên náo nhip.Nhưng Anh và cô lại dùng khuôn mặt trầm lặng mà ăn,không nói lời nào.

Khoảng một thời gian,sau khi họ ăn xong.An An dành lấy phiếu tính tiền mà tranh trả tiền với anh.Nhưng theo Thích Thần mà nói,để cho con gái trả tiền cho mình là một loại sỉ nhục vô cùng.Nên anh nhanh tay hơn An An, anh rút ví ra đồng thời lấy thẻ tính dụng ra đưa nhanh cho người phục vụ.Cô phục vụ cũng hiểu ý nhanh nhẹn đi vào quầy tính tiền quẹt thẻ cho anh xong.Cô nhanh chân quay lại trả thẻ lại cho Thích Thần và nói lời cảm ơn với hai vị khách,mong lần sau họ sẽ quay lại ủng hộ quán.

An An nhìn thấy anh không có ý định cho cô trả tiền.Nhìn người phục vụ đi vào rồi lại đi ra trả lại thẻ cho anh.Cô thờ dãi ra một cách bất lực,do buổi ăn này cô mời mà anh lại tranh phần trả tiền.An An nhẹ giọng nói,trong giọng nói có một chút buồn chán " Vậy lần sau tôi mời anh vậy " _Khi nói xong câu này cô lại thấy hối hận.Vì liệu có lần sau không???" _ Anh đừng hiểu lầm ý của tôi.Vì lần này tôi mời anh,nhưng lại để anh trả tiền thì không đúng lắm " _An An sợ anh hiểu lầm mình là một cô gái không biết ngượng,hết lần này đến lần khác mời người khác giới đi ăn.Nên cô mới vội vàng giải thích.

_ " Không sao.Tôi không thích để con gái trả tiền cho mình " _Anh nói dứt câu rồi,đứng thẳng lên cầm lấy chìa khóa xe ở trên bàn nhanh chân đi ra khỏi quán ăn.Để lại An An một mình chán nản.

Thích Thần đưa An An về nhà cô.Vì bây giờ trời cũng đã chiều.Anh có hỏi cô có quay lại công ty không,anh sẽ đưa cô đến đó.Nhưng cô lại thấy mình không có tâm trạng tiếp tục làm việc nên đi về nhà thì tốt hơn.Cô nói địa chỉ nhà mình cho anh.Anh đã lấy xe đưa cô đến trước biệt thự.

An An nhẹ nhàng nói,giọng nói rất dịu dàng ấm áp " Cảm ơn anh về buổi ăn trưa hôm nay.Hẹn gặp lại anh lần sau " _Cô vội gật đầu chào tạm biệt anh.Vội vàng bước chân vào biệt thự.Động tác đi của cô rất nhanh vì không muốn mình phải nuôi tiếc người này.Sợ mình lại có những hành động không đúng mực níu tay anh ở lại với mình.

Thích Thần dựa lưng vào xe nhìn động tác vội vàng của cô ,anh nhếch môi cười nhưng nụ cười cũng lướt qua rất nhanh.Nhìn bóng cô khuất qua khỏi cửa rồi,Anh cũng lên xe,chiếc xe đen bóng khuất dần ra khỏi khu biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Chú Oi! Em Yêu Anh.... Anh Có Yêu Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.